

Ellen G. White Estate

STEPS TO CHRIST

ELLEN G. WHITE

Langkah menyang Kristus

Bab 1—Tresnané Gusti Allah marang Manungsa.....	3
Bab 2—Wong Dosa Butuh Kristus.....	29
Bab 3— Tobat.....	48
Bab 4—Panjenengan.....	95
Bab 5—Suci.....	111
Bab 6—Iman lan Nampa.....	131
Bab 7—Ujian Kemuridan.....	154
Bab 8—Tuwuh Ing Sang Kristus.....	185
Bab 9—Pakarya lan Urip.....	218
Bab 10—Kawruh bab Gusti Allah.....	242
Bab 11—Panjenenganing Sembahyang.....	266
Bab 12—Apa sing Ditindakké karo Ragu.....	309
Bab 13 — Surak-surak ana ing Gusti.....	338

<https://m.egwwritings.org/en>

Bab 1—Tresnané Gusti Allah marang Manungsa

Alam lan wahyu padha nyekseni
katresnane Gusti. Rama kita ing
swarga iku sumbering urip,
kawicaksanan, lan kabungahan.
Delengen alam sing endah lan
endah. Coba adaptasi sing apik
banget kanggo kabutuhan lan rasa
seneng, ora mung manungsa,
nanging kabeh makhluk urip.
Srengenge lan udan, sing gawe
bungah lan nyegerake bumi,
bukit-bukit lan segara lan dataran,
kabeh nyritakake katresnane Sang
Pencipta. Gusti Allah sing nyukupi

kebutuhan saben dinane kabeh
makhluk. Ing tembung apik saka
masmur—

“Mripate kabeh padha ngarep-arep
marang Panjenengan;

Lan Paduka paringi pangan ing
mangsanipun.

Paduka mbukak asta Paduka,

Lan nyukupi karepe saben makhluk
urip." Jabur 145:15, 16 .

Gusti Allah nitahaken manungsa
sampurna suci lan seneng; lan bumi
sing adil, kaya sing asalé saka
astané Kang Nitahake, ora kena
bosok utawa bayang-bayang laknat.

Nerak angger-anggeré Gusti
Allah—angger-angger
katresnan—sing njalari bilai lan
pati. Nanging sanajan ing
tengah-tengah kasangsaran sing
disebabake dening dosa, katresnane
Gusti Allah katon. Ana tulisan nèk
Gusti Allah ngipat-ipati lemah
kanggo manungsa. Purwaning
Dumadi 3:17. Eri lan eri - kangelan
lan pacoban sing ndadekake uriipe
dadi angel lan kasarasan - ditunjuk
kanggo kabecikan minangka
bagean saka latihan sing
dibutuhake ing rencana Gusti Allah
kanggo ngunggahake saka
karusakan lan degradasi sing

ditindakake dening dosa. Donya,
sanadyan tiba, ora kabeh kasusahan
lan kasangsaran. Ing alam dhewe
ana pesen pangarep-arep lan
panglipur. Ana kembang ing eri, lan
eri ditutupi karo mawar.

"Gusti Allah iku katresnan" ditulis
ing saben tunas sing mbukak, ing
saben pucuk suket. Manuk-manuk
sing apik-apik sing nglipur swarane
sing seneng, kembang-kembang
sing warnane alus ing
kasampurnane sing wangi ing
hawa, wit-witan sing dhuwur ing
alas kanthi godhong-godhongan
sing subur lan ijo-ijo - kabeh iki

nyekseni babagan kelembutan lan keprigelan Gusti Allah kita. Kekarepane supaya anak-anake seneng.

Sabdané Gusti Allah nduduhké sipaté. Dheweke dhewe wis ngumumake katresnan lan welas asih sing tanpa wates. Nalika Musa ndedonga, "Sira tuduhna kamulyanira marang aku," Yéhuwah njawab, "Aku bakal ndadèkaké sakehing kabecikaningSun ana ing ngarsa Paduka." Pangentasan 33:18, 19. Iki kamulyane. Pangeran Yehuwah lumaku ana ing ngarepe Nabi

Musa, sarta mratelakake: “Pangeran Yehuwah, Gusti Allah, kang welas asih lan welas asih, sabar-sabar, lan luber ing kabecikan lan kasetyan, ngreksa sih-kadarman nganti ewonan, ngapura piala lan panerak lan dosa.” Pangentasan 34:6, 7.

Panjenengané “alon-alon nepsu lan nduwèni sih-kadarman sing gedhé”, “marga Panjenengané seneng karo sih-kadarman”. Yunus 4:2; Mikha 7:18 .

Gusti Allah wis ngiket ati kita marang Panjenengane kanthi tandha-tandha sing ora wilangan ing swarga lan ing bumi. Liwat

barang-barang alam, lan ikatan kadonyan sing paling jero lan paling lembut sing bisa dimangerteni dening ati manungsa, Dheweke wis ngupayakake awake dhewe kanggo kita. Nanging iki nanging ora sampurna nggambarake katresnane. Sanadyan kabeh bukti-bukti kasebut wis diwenehi, nanging mungsuh saka kabecikan padha wuta pikirane manungsa, nganti padha mandeng marang Gusti Allah kanthi wedi; padha nganggep Panjenengané iku abot lan ora ngapura. Iblis nuntun manungsa supaya nganggep Gusti Allah minangka makhluk sing sifate

utama yaiku kaadilan sing keras,
yaiku hakim sing keras, tukang
utang sing kasar lan nyukupi.
Dheweke nggambarake Sang
Pencipta minangka makhluk sing
nonton kanthi mripat cemburu
kanggo ngerteni kesalahane lan
kesalahane manungsa, supaya
dheweke bisa ngukum wong-wong
mau. Iku kanggo mbusak
wewayangan peteng iki, dening
mbukak kanggo donya katresnan
tanpa wates saka Gusti Allah, sing
Gusti Yesus rawuh kanggo
manggon ing antarane manungsa.

Putraning Allah rawuh saka ing swarga kanggo ngatonake Sang Rama. “Ora ana wong sing tau weruh Gusti Allah; Putra ontang-anting, kang ana ing pangkoné Sang Rama, Panjenengané kang nyritakaké Panjenengané.” Yokanan 1:18 . “Ora ana wong siji-sijia kang wanuh marang Sang Rama, kejaba Sang Putra, lan sapa bae kang karsakake Sang Putra ngungkapake Panjenengane.” Matius 11:27. Nalika salah siji saka murid njaluk panjaluk, "Tuduhna Rama kita," Gusti Yesus mangsuli, "Wis suwi Aku nunggal karo kowe, nanging

kowe durung wanuh marang Aku,
Filipus? Sapa sing wis ndeleng Aku
wis ndeleng Sang Rama; Lan
kepriyé anggonmu kandha,
tuduhna Sang Rama?" Yokanan
14:8, 9 .

Nalika nerangake misi ing bumi,
Gusti Yesus ngandika, "Gusti wis
njebadi Aku kanggo martakake Injil
marang wong miskin;
Panjenengané ngutus Aku kanggo
nambani wong sing remuk atine,
nggelarké kabar kaluwaran marang
wong sing ditawan, lan nguwatké
wong wuta, kanggo ngluwari wong
sing tatu." Lukas 4:18 . Iki

minangka karyane. Dheweke mlaku-mlaku nindakake kabecikan lan nambani kabeh wong sing ditindhes dening Iblis. Ana ing desa-desa kang ora ana sambat-sambat ing omah, amarga Panjenengane wus nglewati wong-wong mau lan nyarasake kabeh wong kang lara.

Karya-karyané mènèhi bukti njebadi ilahi. Katresnan, welas asih, lan welas asih dicethakaké ana ing saben tumindak ing uripé; Atine metu ing simpati sing lembut marang anak-anak manungsa. Dheweke njupuk sifat manungsa, supaya bisa nggayuh kekarepane

manungsa. Sing paling mlarat lan paling asor ora wedi nyedhaki Panjenengane. Malah bocah cilik padha kepincut marang Panjenengane. Padha seneng menek marang dhengkul lan ndeleng menyang pasuryan pensive, benignant karo katresnan.

Gusti Yesus ora nyuda siji tembung saka bebener, nanging ngandika tansah ing katresnan.

Panjenenganipun ngleksanani kawicaksanan paling gedhe lan wicaksana, perhatian apik ing hubungan karo wong. Dheweke ora nate kasar, ora nate ngucapake

tembung sing abot, ora nate
nandhang lara sing ora perlu
kanggo jiwa sing sensitif. Dheweke
ora nyenyamah kelemahane
manungsa. Panjenenganipun
ngandika bebener, nanging tansah
ing katresnan. Panjenenganipun
denounced lamis, ora pracaya, lan
piala; nanging swarané nangis
nalika Panjenengané ngucapaké
panyalahaké. Panjenengané nangisi
Yérusalèm, kutha sing ditresnani,
sing ora gelem nampani Dèkné,
dalan, kayektèn, lan urip.
Wong-wong mau wis nampik
Panjenengané, Juru Slamet, nanging
Panjenengané nganggep

wong-wong mau kanthi welas asih.
Uripe mung nganggep awake
dhewe lan mikirake wong liya.
Sabèn nyawa larang regane ing
mripate. Nalika Panjenengane nate
nglairake awake dhewe kanthi
kamulyan ilahi, Panjenengane
sungkem kanthi rasa hormat
marang sabèn anggota kulawargane
Gusti Allah. Ing kabèh wong,
Panjenengane mirsani jiwa-jiwa
sing tiba, sing dadi misi kanggo
nylametake.

Kuwi wataké Kristus sing
dicethakaké ana ing uripé. Iki
watake Gusti Allah. Saka atiné Sang

Rama, ilining welas asih Ilahi, sing dicethakaké ana ing Kristus, mili menyang anak-anak manungsa. Yésus, Juru Slamet sing lembut lan welas asih, kuwi Gusti Allah "katon ing daging". 1 Timotius 3:16 .

Kanggo nebus kita, Gusti Yesus urip lan nandhang sangsara lan seda. Dhèwèké dadi "Wong Sedhik", bèn awaké dhéwé isa nampa kabungahan saklawasé. Gusti Allah nglilani Putrané sing ditresnani, kebak sih-rahmat lan kayektèn, teka saka jagad kamulyan sing ora bisa diterangake, menyang jagad sing rusak lan rusak amarga

dosa, dadi peteng karo bayangan
pati lan ipat-ipat. Panjenengané
ngidinaké Panjenengané ninggal
pangkoné katresnané, pemujaan
para malaékat, nandhang wirang,
hina, asor, gething, lan pati. “Siksa
katentreman kita wus ana ing
Panjenengane; lan marga saka
bilur-biluré kita padha mari.”

Yesaya 53:5. Delengen

Panjenengane ing ara-ara samun,
ing Getsemani, ing salib! Putraning
Allah ingkang tanpa cacad
nindakaken beban dosa piyambak.
Dheweke sing wis dadi siji karo
Gusti Allah, ngrasakake ing jiwane
pamisahan sing nggegirisi sing

ditindakake dening dosa antarane Gusti Allah lan manungsa. Iki wulu saka lambene sesambat susah, "Dhuh Allah kawula, Dhuh Allah kawula, punapa Paduka nilar Kawula?" Matius 27:46. Iku beban dosa, rasa gedhe banget, misahake nyawa saka Gusti Allah - iki sing ngremuk atine Putraning Allah.

Nanging kurban gedhe iki ora digawe kanggo nggawe ing atine Sang Rama katresnan kanggo manungsa, ora kanggo nggawe Panjenengané gelem nyimpen. Ora, ora! "Gusti Allah tresna banget marang jagad iki, nganti masrahake

Kang Putra ontang-anting."

Yokanan 3:16 . Sang Rama nresnani kita, ora amarga pangruwat agung, nanging Panjenengane nyawisake pangruwat amarga Panjenengane tresna marang kita. Kristus minangka media sing bisa diwutahake katresnan tanpa wates marang jagad sing tiba. "Gusti Allah ana ing Kristus, ngrukunaké jagad karo Panjenengané." 2 Korinta 5:19 . Gusti Allah nandhang sangsara karo Putrané. Ing kasangsaran ing Getsemani, pati ing Calvary, jantung Katresnan Tanpa wates mbayar rega nebus kita.

Gusti Yesus ngandika, "Mulane RamaKu tresna marang Aku, amarga Aku masrahake nyawaKu, supaya Aku bisa njupuk maneh." Yokanan 10:17. Yaiku, "Bapakku wis nresnani kowé nganti luwih nresnani Aku merga masrahké nyawaku kanggo nebus kowé. Nalika dadi Pengganti lan Penjaminmu, kanthi masrahake uripku, kanthi tanggung jawabmu, panerakmu, Aku ditresnani karo RamaKu; amarga marga saka kurban-Ku, Gusti Allah iku adil, nanging Panjenengane kang mbenerake wong kang pracaya marang Gusti Yesus."

Ora ana siji-sijia kajaba Putraning Allah sing bisa ngrampungake panebus kita; amarga mung Panjenengane kang ana ing pangkone Sang Rama kang bisa mratelakake Panjenengane. Mung Panjenengane sing ngerti dhuwur lan ambane katresnane Gusti Allah sing bisa mujudake. Ora kurang saka pengorbanan tanpa wates sing digawe dening Kristus kanggo wong sing tiba sing bisa nuduhake katresnane Sang Rama marang manungsa sing ilang.

"Gusti Allah tresna banget marang jagad iki, nganti masrahake Kang Putra ontang-anting." Panjenengane maringi Panjenengane ora mung kanggo manggon ing antarane manungsa, kanggo nanggung dosa, lan mati kurban. Panjenenganipun maringi Panjenenganipun dhateng bangsa ingkang ambruk. Kristus kudu ngenali awake dhewe karo kapentingan lan kabutuhan manungsa. Kang dadi siji karo Gusti Allah wis nyambungake awake karo anak-anak manungsa kanthi ikatan sing ora bakal pedhot. Yésus "ora isin nyebut wong-wong kuwi sedulur" (Ibrani 2:11);

Panjenenganipun punika Kurban
kita, Advokat kita, Sadulur kita,
nggawa wujud manungsa kita
sadurunge dhampar Sang Rama,
lan liwat abad langgeng dadi siji
karo lomba kang wis ditebus -
Putraning Manungsa. Lan kabeh iki
supaya manungsa bisa diangkat
saka karusakan lan degradasi dosa
supaya bisa nggambarake
katresnane Gusti Allah lan
nuduhake kabungahan suci.

Rega sing dibayar kanggo nebus
kita, kurban tanpa wates saka Rama
kita ing swarga kanthi masrahake
Putrane supaya seda kanggo kita,

kudu menehi kita konsep sing
luhur babagan apa sing bakal kita
lakoni liwat Kristus. Nalika Rasul
Yohanes sing diilhami ndeleng
dhuwur, ambane, ambane
katresnane Sang Rama marang
bangsa sing bakal sirna, dheweke
kapenuhan adorasi lan
pakurmatan; lan, amarga ora
nemokake basa sing cocog kanggo
ngungkapake kaluhuran lan
kelembutan katresnan iki, dheweke
ngajak jagad iki ndeleng. "Lah, apa
katresnan sing diparingake dening
Sang Rama marang kita, nganti kita
kasebut para putrane Gusti Allah."
1 Yokanan 3:1 . Apa regane iki

kanggo manungsa! Lumantar panerak, para putraning manungsa dadi jajahaning Iblis. Lumantar iman marang kurban pangruwaté Kristus, para putrané Adam bisa dadi para putrané Gusti Allah. Kanthi nganggep sipat manungsa, Kristus ngluhurake manungsa. Wong-wong sing wis tiba dilebokake ing ngendi, amarga ana hubungane karo Kristus, dheweke bisa dadi pantes diarani "putraning Allah".

Katresnan kuwi ora ana tandhingane. Anak saka Raja swarga! janji larang regane! Tema

kanggo meditasi sing paling jero!
Katresnan sing ora ana tandhingane
Gusti Allah marang jagad sing ora
tresna marang Panjenengane!
Pikiran kasebut nduweni
kekuwatan sing bisa nundukake
jiwa lan ndadekake pikiran dadi
tawanan marang karsane Gusti
Allah. Luwih akeh kita nyinaoni
karakter ilahi ing cahya salib, luwih
akeh kita ndeleng welas asih,
lelembut, lan pangapura sing
digabungake karo keadilan lan
keadilan, lan luwih cetha kita bisa
ngerteni bukti-bukti katresnan sing
tanpa wates lan rasa welas asih sing

ngluwihi katresnan. simpati ibune
marang anak sing sesat.

Bab 2—Wong Dosa Butuh Kristus

Manungsa wiwitane diparingi kekuwatan sing mulya lan pikiran sing seimbang. Dhèwèké sampurna ing awaké, lan selaras karo Gusti Allah. Pikirane resik, tujuane suci. Nanging amarga ora manut, kekuwatane dadi keblinger, lan rasa mentingake awake dhewe dadi ganti katresnan. Sifate dadi saya ringkih amarga pelanggaran, nganti ora bisa, kanthi kekuwatane dhewe, bisa nglawan kekuwatane ala. Dheweke ditawan dening Iblis, lan bakal tetep dadi ing salawas-lawase yen ora ana Gusti Allah khusus.

Tujuwané penggoda iku kanggo nggagalaké rancangan ilahi ing tumitah manungsa, lan ngebaki bumi kanthi bilai lan sepi. Lan dheweke bakal nuduhake kabeh piala iki minangka asil saka pakaryane Gusti Allah kanggo nggawe manungsa.

Ing kahanan tanpa dosa, manungsa ndadèkaké sesambungan sing bungah karo Panjenengané "kang ndhelik sakehing bandha kawicaksanan lan kawruh". Kolose 2:3 . Nanging sawise dosa, dheweke ora bisa nemokake kabungahan maneh ing kasucian, lan dheweke

ngupaya ndhelikake saka ngarsane Gusti Allah. Mekaten ugi taksih kawontenaning manah ingkang dereng malih. Iku ora selaras karo Gusti Allah, lan ora nemu kabungahan ing sesambungan karo Panjenengane. Wong dosa ora bisa seneng ing ngarsane Gusti Allah; dheweke bakal nyusut saka kekancan karo makhluk suci. Apa dheweke diijini mlebu ing swarga, mesthi ora ana kabungahan kanggo dheweke. Roh katresnan tanpa pamrih sing mrentah ing kono-saben ati sing nanggapi atine Tresna Tanpa wates-ora bakal nggegirisi ing jiwane. Pikirane,

kapinterane, lan motife, bakal dadi asing kanggo wong-wong sing nggawe wong sing ora duwe dosa ing kono. Dheweke bakal dadi cathetan discordant ing melodi swarga. Swarga bakal dadi papan siksaan kanggo dheweke; Panjenengané kepéngin ndhelik saka Panjenengané kang dadi pepadhangé, lan dadi pusat kabungahané. Ora ana prentah sing sewenang-wenang saka Gusti Allah sing ngilangi wong duraka saka swarga; padha ditutup metu dening unfitness dhewe kanggo companion sawijining. Kamulyaning Allah iku bakal dadi geni kang ngobong.

Padha bakal nampa karusakan,
supaya padha bisa ndhelikake saka
pasuryan saka Panjenengane sing
wis séda kanggo nebus wong-wong
mau.

Mokal kanggo awake dhewe, bisa
uwal saka juranging dosa sing kita
klelep. Ati kita ala, lan kita ora bisa
ngowahi. "Sapa sing bisa ngetokake
barang sing najis saka sing najis?
ora siji." "Pikiran kadagingan iku
memungsuhan marang Gusti Allah:
amarga iku ora tundhuk marang
angger-anggeré Gusti Allah, lan
pancen ora bisa." Ayub 14:4; Rum
8:7. Pendhidhikan, kabudayan, olah

karsa, upaya manungsa, kabeh
duwe wilayah sing cocog, nanging
ing kene ora duwe daya. Padha bisa
ngasilake prilaku sing bener,
nanging ora bisa ngowahi ati;
padha ora bisa ngresiki sumbering
urip. Kudu ana daya sing makarya
saka njero, urip anyar saka
ndhuwur, sadurunge manungsa
bisa malih saka dosa dadi suci.
Kuwasa kuwi Kristus. Sih-rahmaté
mung bisa nyepetake fakultas jiwa
sing ora bisa urip, lan narik
kawigaten marang Gusti Allah,
marang kasucian.

Juruwilujeng ngandika, "Kajaba wong dilairaké saka ing ndhuwur," kajaba wong bakal nampa ati anyar, kepinginan anyar, tujuan, lan motif, mimpin kanggo urip anyar, "dheweke ora bisa ndeleng Kratoning Allah." Yokanan 3:3, margin. Gagasan sing mung perlu kanggo ngembangake kabecikan sing ana ing manungsa kanthi alam, yaiku penipuan sing fatal. "Wong kang kadunungan kadunungan ora nampani apa kang asale saka Rohing Allah, awit iku kabodhoan tumrape, lan ora bisa nyumurupi, amarga iku bisa dimangerteni kanthi kasukman." "Aja gumun

déné Aku pitutur marang kowé,
kowé kudu dilairaké manèh.” 1
Korinta 2:14; Yokanan 3:7. Bab
Kristus ana tulisan, ”Ing
Panjenengané ana urip; lan urip iku
pepadhanging manungsa” —
siji-sijine ”jeneng ing sangisoring
langit kang kaparingan marang
manungsa, supaya kita padha
kapitulungan rahayu”. Yokanan 1:4;
Lelakone Para Rasul 4:12 .

Iku ora cukup kanggo nyumurupi
sih-rahmating Allah, ndeleng
kabecikan, lelembut bapak, sifate.
Iku ora cukup kanggo mbedakake
kawicaksanan lan kaadilan saka

angger-anggering Toret, kanggo ndeleng iku adhedhasar prinsip langgeng katresnan. Rasul Paulus nyumurupi kabeh iki wektu kandha, "Aku setuju yen hukum kuwi apik." "Angger-anggering Toret iku suci, lan pepakon iku suci, adil, lan becik." Nanging dheweke nambahake, ing pait ati lan ora duwe pangarep-arep, "Aku kedagingan, didol ing dosa." Rum 7:16, 12, 14. Dhèwèké péngin marang kasucian, kabeneran, sing ora bisa digayuh ing awaké dhéwé, lan nguwuh-uwuh: "Adhuh, wong cilaka aku! Sapa sing bakal ngluwari aku saka badan pati iki?"

Rum 7:24, margin. Mangkono panguwuh sing metu saka ati sing abot ing kabeh negara lan ing kabeh umur. Kanggo kabeh, mung ana siji wangsulan, "Delengen Cempe Gusti Allah, sing ngilangi dosane jagad." Yokanan 1:29.

Kathah paraga ingkang sampun dipuncariyosaken dening Rohing Allah kangge nggambaraken kaleresan punika, saha nggatosaken dhateng jiwa-jiwa ingkang kepéngin dipun uwalaken saking beban dosa. Nalika Yakub mlayu saka omahe bapakne, sawise dosa ngapusi Esau, dheweke kabotan

karo rasa salah. Sadèrèngipun
kasepen lan kasingkiran, kapisah
saking sadaya ingkang ndadosaken
gesangipun aji, ingkang ngira-ira
ingkang ngungkuli sanès-sanèsipun
ingkang ndadosaken jiwaniipun,
inggih punika ajrih, bilih dosaniipun
sampun nyirnakaken Gusti Allah,
bilih piyambakipun dipun tilar
saking Swarga. Ing salebeting
sedhah, piyambakipun lenggah ing
bumi gundhul, ing saubengipun
namung bukit-bukit ingkang sepi,
lan ing sadhuwure langit padhang
lintang. Nalika dheweke turu,
cahya aneh nyuwil ing sesanti; Lah,
saka ing dhataran kang dilebokake,

undhak-undhakan sing amba katon
padhang mungguh menyang
gapuraning langit, lan para
malaekate Gusti Allah padha liwat
mungguh-mudhun; nalika saka
kamulyan ing ndhuwur, swara gaib
keprungu ing pesen panglipur lan
pangarep-arep. Mangkono uga
diweruhi marang Yakub apa sing
nyukupi kabutuhan lan kepinginan
jiwane - Juruwilujeng. Kanthi
kabungahan lan rasa sukur,
dheweke weruh mbukak dalan sing
bisa dibalekake maneh karo Gusti
Allah, wong dosa. Tangga mistik
ing impen kasebut nggambarake

Yesus, siji-sijine media komunikasi antarane Gusti Allah lan manungsa.

Iki tokoh sing padha karo Kristus ing obrolan karo Natanael, nalika Panjenengané ngandika, "Kowé bakal weruh langit menga lan para malaékaté Allah padha munggah-mudhun marang Putraning Manungsa." Yokanan 1:51. Ing murtad, manungsa adoh saka Gusti Allah; bumi kapisah saka swarga. Ing teluk sing ana ing antarane, ora ana komuni. Nanging liwat Kristus, bumi disambung maneh karo swarga. Kanthi kaluwihané dhéwé, Kristus wis

njembatani jurang sing wis digawé dosa, saéngga para malaékat sing ngladèni bisa sesambungan karo manungsa. Kristus nyambungake manungsa sing tiba ing kekirangan lan ora duwe daya karo Sumber daya tanpa wates.

Nanging muspra impen-impening manungsa kanggo kemajuan, muspra kabeh upaya kanggo ngunggahake kamanungsan, yen ora nglirwakake sumber pangarep-arep lan pitulungan kanggo bangsa sing tiba. "Sabèn peparing kang becik lan peparing kang sampurna" (Yakobus 1:17) iku

saka Gusti Allah. Ora ana
kaunggulan sejatine karakter kajaba
saka Panjenengane. Lan siji-sijine
dalan menyang Gusti Allah yaiku
Kristus. Panjenengané kandha,
"Aku iki dalané, kayektèn lan
kauripan: ora ana wong siji-sijia
kang sowan marang Sang Rama,
kajaba lumantar Aku." Yokanan
14:6.

Atine Gusti Allah kepengin banget
marang anak-anake ing bumi
kanthi katresnan sing luwih kuwat
tinimbang pati. Nalika nyerahake
Putrane, dheweke wis ngesokake
kabeh swarga ing siji hadiah. Urip

lan sedane Sang Juru Slamet lan syafaat, pelayanan para malaekat, panyuwune Sang Roh, Sang Rama kang makarya ing sadhuwure kabeh, kapentingane para makhluk swarga sing ora kendhat, kabeh iku kadhapuk kanggo nebus manungsa.

Oh, ayo kita mikirake pengorbanan sing luar biasa sing wis digawe kanggo kita! Ayo padha nyoba kanggo appreciate ing karya lan energi sing Swarga wis expended kanggo mbalekake wong ilang, lan nggawa wong bali menyang house Sang Rama. Motif sing luwih kuat,

lan agensi sing luwih kuat, ora bakal bisa ditindakake; ganjaran gedhe kanggo tumindak bener, kanikmatan ing swarga, masyarakat para malaekat, komuni lan katresnan saka Gusti Allah lan Putra, elevasi lan ekstensi saka kabeh kuwasane kita ing salawas-lawase abad - iku dudu insentif kuat lan dorongan kanggo nggusah. kita kanggo menehi layanan tresna ati marang Nitahake lan Penebus kita?

Lan, ing sisih liya, paukuman Gusti Allah sing diucapake marang dosa, paukuman sing ora bisa dihindari,

rusake karakter kita, lan karusakan sing pungkasan, diwenehake ing pangandikane Gusti Allah kanggo ngelingake kita supaya ora ngladeni Iblis.

Apa kita ora bakal nganggep sih-rahmaté Gusti Allah? Apa maneh sing bisa ditindakake? Sumangga kita sesarengan kaliyan Panjenenganipun ingkang sampun nresnani kita kanthi katresnan ingkang endah. Sumangga kita sami nggadhahi sarana ingkang sampun kasedhiyakaken supados kita saged malih dados sesarengan kaliyan Panjenengane, lan

dibalekaken dados sesrawungan
kaliyan para malaékat ingkang
ngladosi, dados rukun lan
setunggal kaliyan Sang Rama lan
Sang Putra.

Bab 3— Tobat

Kapriye carane wong bisa adil karo Gusti Allah? Kadospundi tiyang ingkang dosa saged dados mursid? Mung liwat Kristus sing bisa digawa menyang harmoni karo Gusti Allah, karo sutji; nanging kepiye carane kita bisa sowan marang Sang Kristus? Akeh sing takon pitakonan sing padha karo wong akeh ing dina Pentakosta, nalika disalahake dening dosa, padha nguwuh, "Apa sing kudu kita lakoni?" Tembung pisanan saka wangsulan Pétrus yaiku, "Mertobat". Lelakone Para Rasul

2:37, 38. Ing wektu liya, ora suwé sakwisé kuwi, dhèwèké kandha, "Padha mratobata, ... lan mratobata, supaya dosamu disirnakaké."

Lelakone Para Rasul 3:19 .

Tobat kalebu kasusahan amarga dosa lan nyingkiri. Kita ora bakal nilar dosa kajaba kita ndeleng dosane; nganti kita nyingkiri ing ati, ora bakal ana owah-owahan nyata ing urip.

Akeh wong sing ora ngerti sejatine sifat tobat. Akeh wong sing sedhih amarga wis nindakake dosa lan malah nggawe reformasi lahiriah

amarga wedi yen tumindak sing salah bakal nyebabake kasangsaran. Nanging iki ora mratobat ing pangertèn Kitab Suci. Padha nangisi kasangsaran tinimbang dosa. Kuwi sedhihé Ésau nalika weruh yèn hak pambarep wis ilang ing salawas-lawasé. Bileam, wedi karo malaekat sing ngadeg ing dalan karo pedhang sing ditarik, ngakoni yen dheweke ora bakal kelangan nyawane; nanging ora ana mratobat sing sejati kanggo dosa, ora ngowahi tujuan, ora sengit marang piala. Yudas Iskariot, sakwisé ngulungké Gustiné, terus ngomong: “Aku wis nglakoni dosa, nèk aku

ngulungké wong sing ora salah.”
Matius 27:4.

Pengakuan kasebut dipeksa saka jiwane sing luput kanthi rasa ngukum sing ala lan nggoleki paukuman sing wedi. Akibat-akibat sing bakal njalari dheweke nggawe dheweke wedi, nanging ora ana rasa sedhik sing jero lan nglarani ati, yen dheweke wis ngulungake Putraning Allah sing tanpa cacad lan nolak Kang Mahasuci, Gusti Allah Israel. Sang Prabu Pringon, nalika nandhang sangsara ing paukumaning Allah, ngakoni dosane supaya bisa lolos saka

paukuman sing luwih lanjut,
nanging bali menyang swarga
nalika wewelak kelakon. Iki kabeh
nangisi akibat saka dosa, nanging
ora sedhik amarga dosa kasebut
dhewe.

Nanging nalika manah manut
pangaribawaning Rohing Allah,
kalbu bakal diuripake, lan wong
dosa bakal ngerti babagan jero lan
sucine angger-anggering Allah sing
suci, dhasar pamrentahane ing
swarga lan ing bumi. "Padhang,
sing madhangi saben wong sing
teka ing jagad", madhangi
kamar-kamar rahasia jiwa, lan

barang-barang sing didhelikake
saka pepeteng katon. Yokanan 1:9.
Kapercayan njupuk ing pikiran lan
ati. Wong dosa nduwèni pangertèn
bab kabenerané Yéhuwah lan
ngrasa nggegirisi amarga katon, ing
kaluputan lan najisé dhéwé, ana ing
ngarsané Sang Paneliti atiné.
Dheweke weruh katresnaning
Allah, kaendahaning kasucian,
kabungahan saka kesucian;
kepéngin diresiki lan dibalèkaké
manunggal karo Swarga.

Pandongga Dawud sawise tiba,
nggambarake sifat sedhah sejati
kanggo dosa. Tobatipun tulus lan

jero. Ora ana gaweyan kanggo nyuda kaluputane; ora kepinginan kanggo uwal paukuman kaancam bakal punah, inspirasi pandonga. Dawud weruh gedhene panerake; piyambakipun nyumurupi najisipun jiwaniipun; dheweke sengit marang dosane. Ora mung kanggo ngapura, nanging kanggo resik atine. Dhèwèké kepéngin marang kabungahan saka kasucian—bakal dibalèkaké dadi rukun lan sesambungan karo Gusti Allah. Iki basa jiwane:

“Beja wong kang kaluputan diapura,

kang dosane ditutupi.
Begja wong sing ditresnani Gusti
ora nganggep piala,
Lan ing roh kang ora ana cidra."
Jabur 32:1, 2 .

“Dhuh Allah, mugi Paduka welasi
dhateng kawula
sih-kadarman Paduka:
Miturut kathahipun lelembut
Paduka
welas asih nyirnakake panerakku....
Amarga aku ngakoni panerakku:
lan aku
dosa tansah ana ing ngarepku....
Nyuci aku nganggo hisop, temah
aku bakal resik.

wisuh aku, lan aku bakal dadi
luwih putih tinimbang salju ....
Dhuh Allah, Paduka damel manah
ingkang resik ing kawula;
Lan gawe anyar roh bener ing kula.
Kawula mugi sampun ngantos
kabucal saking ngarsa Paduka;
Lan aja njupuk Roh Suci saka kula.
Paduka mugi karsaa paring
kabingahan margi saking
karahayon Paduka;
Lan junjungake aku kanthi roh
bebas Panjenengan....
Paduka mugi karsaa ngluwari
kawula saking kaluputan getih,
dhuh Allah, Paduka

Dhuh Allah ingkang mitulungi
kawula:
Lan ilatku bakal ngidungake
swaramu
kabeneran.” Jabur 51:1-14.

A mratobat kaya iki, iku ngluwihi
tekan daya kita dhewe kanggo
ngrampungake; iku mung ditampa
saka Kristus, sing munggah ing
ngaluhur lan wis maringi peparingé
marang manungsa.

Ing kene ana titik sing bisa
ditindakake dening akeh wong,
mula dheweke gagal nampa
pitulung sing dikarepake dening

Kristus. Padha mikir sing padha ora bisa teka Kristus kajaba padha mratobat dhisik, lan mratobat nyiapake kanggo pangapuraning dosa. Pancen bener mratobat iku ndhisiki pangapuraning dosa; amarga mung ati sing rusak lan keduwung sing bakal ngrasakake kabutuhan Juruwilujeng. Nanging wong dosa kudu nggenteni nganti dheweke mratobat sadurunge bisa sowan marang Gusti Yesus? Apa mratobat kudu dadi alangan antarane wong dosa lan Juruwilujeng?

Alkitab ora mulang nèk wong dosa kudu mertobat sakdurungé isa nggatèkké undhangané Kristus, "Padha mrénéa marang Aku, kowé kabèh sing rekasa lan kabotan momotan, Aku bakal maringi katentreman marang kowé." Matius 11:28 . Kabecikan sing metu saka Kristus, sing ndadékkaké mratobat sing sejati. Pétrus njelaské bab kuwi ing kandhané marang wong Israèl wektu kandha, "Panjenengané wus kaluhuraké déning Allah kalawan astane tengen, dadi Pangéran lan Juru Slamet, kanggo mènèhi pamratobat lan pangapuraning dosa marang wong Israèl."

Lelakone Para Rasul 5:31 . Kita ora bisa maneh mratobat tanpa Roh Kristus kanggo nggugah kalbu saka kita bisa diapura tanpa Kristus.

Kristus minangka sumber saben impuls sing bener.

Panjenenganipun punika mung siji sing bisa implant ing ati memungsuhan marang dosa. Saben kepinginan kanggo bebener lan kemurnian, saben kapercayan saka dosa kita dhewe, minangka bukti yen Rohe ngobahake ati kita.

Gusti Yesus wis ngandika, "Aku, yen Aku kaluhurake saka ing bumi,

Aku bakal narik wong kabeh marang Aku." Yokanan 12:32 .

Kristus kudu dicethakaké kanggo wong dosa minangka Juruwilujeng seda kanggo dosa donya; lan nalika kita ndeleng Cempe Gusti Allah ing salib Calvary, misteri panebusan wiwit mbukak ing pikiran kita lan kabecikan saka Gusti Allah nuntun kita mratobat. Nalika seda kanggo wong dosa, Kristus nedahake katresnan sing ora bisa dingerteni; lan minangka wong dosa ndeleng katresnan iki, iku softened ati, nggumunake pikiran, lan inspired contrition ing nyawa.

Pancen, kadhangkala wong dadi isin amarga tumindak dosa, lan ninggalake sawetara pakulinan ala, sadurunge ngerti yen dheweke wis ditarik menyang Kristus. Nanging saben-saben padha ngupayakake reformasi, saka kepinginan sing tulus kanggo nindakake kabeneran, kekuwatane Kristus sing narik wong-wong mau. Pangaribawa kang padha semaput makarya marang nyawa, lan kalbu dicepetake, lan urip njaba wis dibenakake. Lan nalika Kristus narik wong-wong mau kanggo ndeleng ing salib-Nya, kanggo ndeleng Panjenengane sing wis

ditindhes dening dosa-dosane,
dhawuh kasebut bali menyang
kalbu. Kadosaning gesangipun,
dosa ingkang rumiyin ing jiwa,
kacethakaken dhateng
piyambakipun. Padha wiwit
mangertos bab kabeneran Kristus,
lan nguwuh, "Apa dosa iku, sing
mbutuhake kurban kuwi kanggo
nebus korbane? Apa kabeh
katresnan iki, kabeh kasangsaran,
kabeh asor iki, supaya kita ora
nemu karusakan, nanging entuk
urip langgeng?"

Wong dosa bisa nolak katresnan iki,
bisa uga ora gelem ditarik menyang

Kristus; nanging yen ora nolak
bakal ditarik menyang Gusti Yésus;
kawruh babagan rencana
kawilujengan bakal nuntun
dheweke menyang sikil salib
kanggo mratobat saka dosa-dosane,
sing nyebabake kasangsarane
Putraning Allah sing dikasihi.

Pikiran ilahi sing padha sing
nggarap barang-barang alam yaiku
ngomongake atine manungsa lan
nggawe kepinginan sing ora bisa
diungkapake kanggo apa sing ora
duwe. Barang-barang kadonyan ora
bisa nyukupi kekarepane. Rohé
Gusti Allah nyuwun marang

wong-wong mau kanggo ngupaya
prekara-prekara sing mung bisa
menehi katentreman lan
katentreman - sih-rahmaté Kristus,
kabungahan sing suci. Liwat
pengaruh-pengaruh sing katon lan
ora katon, Juru Slamet kita
terus-terusan kerja kanggo narik
pikirane manungsa saka
kesenangan dosa sing ora bisa
marem menyang berkah tanpa
wates sing bisa diduweni ing
Panjenengane. Kanggo kabeh jiwa
iki, sing tanpa guna ngudi ngombé
saka sumur sing rusak ing jagad iki,
pesen ilahi katuntun, "Sapa sing
ngelak, ayo teka. Lan sapa sing

kepéngin, njupuk banyu panguripan kanthi gratis." Wahyu 22:17.

Sampeyan sing ing atimu pengin sing luwih apik tinimbang donya iki bisa menehi, ngenali kangen iki minangka swara saka Gusti kanggo nyawa sampeyan. Nyuwun marang Panjenengane supaya menehi pamratobat, kanggo ngungkapake Kristus marang sampeyan ing katresnan sing tanpa wates, ing kesucian sing sampurna. Ing gesangipun Juruwilujeng, prinsip-prinsip angger-anggeripun Gusti - katresnan dhateng Gusti

Allah lan manungsa - dipun
tuladha kanthi sampurna.

Kabecikan, katresnan tanpa pamrih,
yaiku uripe nyawane. Nalika kita
ndeleng Panjenengane, nalika cahya
saka Juruwilujeng kita tiba marang
kita, kita bisa ndeleng dosa ing ati
kita dhewe.

Kita bisa uga wis ngalem awake
dhewe, kaya Nikodemus, yen urip
kita wis jujur, yen karakter moral
kita bener, lan mikir yen kita ora
perlu ngasorake ati ing ngarsane
Gusti Allah, kaya wong dosa
umum: nanging nalika cahya saka
Kristus sumunar menyang kita.

nyawa, kita bakal weruh carane najis kita; kita bakal mbedakake egois saka motif, memungsuhan marang Gusti Allah, sing wis najisake saben tumindak urip. Banjur kita bakal ngerti yen kabeneran kita dhewe pancen kaya gombal reged, lan mung getih Kristus sing bisa ngresiki kita saka najis dosa, lan gawe anyar ati kita ing rupa Panjenengane.

Sawijining sinar kamulyaning Allah, siji sorotan saka kasucene Sang Kristus, kang nembus ing jiwa, ndadekake saben titik najis mbedakake, lan nyumurupi cacat

lan cacat karakter manungsa. Iku ndadèkaké pepenginan kang ora suci, kafir ing ati, reregeding lambé. Tindak-tanduke wong dosa kang ora setya anggone nyirnakake angger-anggering Allah, katon ing paningal, lan rohe ketaman lan nandhang sangsara ing pangaribawaning Rohing Allah. Dheweke sengit marang awake dhewe nalika ndeleng watake Kristus sing murni lan tanpa cacad.

Nalika Nabi Dhanièl mirsani kamulyan ing saubengé utusan swarga kang diutus marang panjenengané, dhèwèké kebacut

ngrasakaké kekirangan lan
kekurangané dhéwé. Njlènrèhaké
efek saka pemandangan sing apik
banget, dheweke kandha, "Aku ora
ana kekuwatan sing isih ana,
amarga kaendahanku dadi rusak,
lan aku ora duwe kekuwatan."

Dhaniel 10:8. Jiwa sing disentuh
kaya ngono bakal sengit marang
pamrih, nyepelekake tresna marang
awake dhewe, lan bakal ngupaya,
liwat kabeneran Kristus, kanggo
resiking ati sing cocog karo
angger-anggering Allah lan
karakter Kristus.

Paulus kandha nèk "nyentuh kabeneran sing ana ing angger-anggering Torèt"—dadi bab tumindak njaba— dhèwèké "ora cacad" (Filipi 3:6); Nanging nalika kasukmaning angger-anggering Toret dimangerteni, dheweke weruh awake dhewe wong dosa. Dinilai miturut angger-anggering Toret minangka wong sing ditrapake kanggo urip njaba, dheweke wis nyingkiri dosa; nanging nalika nyumurupi ing telenging pranatan suci, lan nyumurupi awake kayadene Gusti Allah mirsani dheweke, banjur sujud ing asor lan ngakoni

kaluputane. Dhèwèké kandha,
"Aku biyèn urip tanpa
angger-anggering Torèt; Rum 7:9.
Nalika dheweke weruh alam
spiritual saka Toret, dosa katon ing
hideousness sejatine, lan ajining
dhiri wis ilang.

Gusti Allah ora nganggep kabeh
dosa padha gedhene; ana tingkat
kaluputan ing taksiran, uga ing
manungsa; nanging senajan
tumindak salah iki utawa sing
sepele katon ing mripate manungsa,
ora ana dosa sing cilik ing ngarsane
Gusti Allah. Pangadilane manungsa
iku parsial, ora sampurna; nanging

Gusti Allah ngira-ngira samubarang kabeh kaya sing bener. Wong mendem iku diremehake lan dikandhakake yen dosane bakal ngilangi dheweke saka swarga; dene angkuh, mentingake awake dhewe, lan srakah kerep banget ora dicekel. Nanging iki dosa sing utamané nyerang kanggo Gusti Allah; amarga padha nalisir kabecikan saka watake, marang katresnan kang ora mentingake awake dhewe kang dadi swasana alam semesta kang durung tiba. Sapa sing tiba ing sawetara dosa sing luwih abot bisa ngrasakake rasa isin lan mlarat lan butuh

sih-rahmat Kristus; nanging bangga ora perlu, lan banjur nutup ati marang Kristus lan berkah tanpa wates kang teka kanggo menehi.

Pamungut pajeg miskin sing ndedonga, "Dhuh Allah, mugi karsaa welas asih dhateng kawula tiyang dosa" (Lukas 18:13), nganggep piyambakipun minangka tiyang ingkang duraka sanget, lan tiyang sanes sami mirsani piyambakipun; nanging dheweke rumangsa butuh, lan kanthi beban dosa lan isin dheweke sowan ing ngarsaning Allah, nyuwun sih-rahmat. Atine mbukak kanggo

Rohé Gusti Allah kanggo
nindakake karya sih-rahmat lan
mbebasake saka kuwasane dosa.
Pandonga saka wong Farisi sing
gumunggung lan ngegungake
awake dhewe nuduhake manawa
atiné ditutup nglawan pengaruh
Roh Suci. Amarga adoh saka Gusti
Allah, dheweke ora duwe rasa najis
dhewe, beda karo kasampurnan
kasucian Ilahi. Dheweke rumangsa
ora butuh, lan ora entuk apa-apa.

Yen sampeyan ndeleng dosa
sampeyan, aja ngenteni supaya
awake dhewe luwih apik. Pira ana
wong sing nganggep ora cukup

kanggo teka ing Kristus. Apa sampeyan ngarepake dadi luwih apik liwat usaha sampeyan dhewe? "Apa wong Etiopia bisa ngganti kulite, utawa macan tutul bisa ngganti belange? Mulané kowé uga padha nglakoni kabecikan, sing wis biasa tumindak ala." Yeremia 13:23 . Ana pitulungan kanggo kita mung ana ing Gusti Allah. Kita ora kudu nggenteni persuasi sing luwih kuat, kesempatan sing luwih apik, utawa emosi sing luwih suci. Kita ora bisa nindakake apa-apa saka awake dhewe. Kita kudu marani Kristus kaya kita.

Nanging aja nganti ana wong sing
ngapusi awake dhewe kanthi
nganggep manawa Gusti Allah,
kanthi katresnan lan welas asih sing
gedhe, bakal nylametake
wong-wong sing nolak sih-rahmat.
Dosa sing ngluwihi dosa bisa
dianggep mung ing cahya salib.
Nalika manungsa nggusah yen
Gusti Allah iku apik banget kanggo
nundhung wong dosa, supaya
padha katon ing Calvary. Iku
amarga ora ana cara liya kanggo
nylametake manungsa, amarga
tanpa kurban iki ora mungkin umat
manungsa bisa uwal saka
kekuwatane dosa, lan bali menyang

sesambungan karo makhluk suci, -
ora mungkin wong-wong mau bisa
bali maneh. dadi panduman urip
kasukman, - amarga saka iku
Kristus njupuk ing awake dhewe
kaluputan saka duraka lan
nandhang sangsara ing panggonan
wong dosa. Katresnan lan
kasangsaran lan pati saka Putraning
Allah kabeh menehi kesaksian
babagan gedhene dosa lan
nyatakake yen ora ana uwal saka
kekuwatane, ora ana pangarep-arep
kanggo urip sing luwih dhuwur,
nanging liwat pasrahake nyawa
marang Kristus.

Wong-wong sing ora mratobat kadhangkala njaluk alesan karo wong-wong sing ngaku Kristen, "Aku pancen apikan kaya wong-wong mau. Wong-wong kuwi ora luwih nyepelekake awake dhewe, ora sopan, utawa ora nggatekake tumindake tinimbang aku. Padha seneng kesenengan lan kesenengan, kaya aku." Mangkono dheweke nggawe kesalahane wong liya minangka alesan kanggo nglirwakake kuwajibane dhewe. Nanging dosa lan kaluputané wong liya ora ndadèkaké alesan kanggo sapa waé, merga Yéhuwah ora maringi pola manungsa sing salah.

Putraning Allah sing tanpa cacad wis diwenehi conto kanggo kita, lan wong-wong sing sambat babagan tumindak salah saka wong-wong sing ngakoni Kristen yaiku wong-wong sing kudu nuduhake urip sing luwih apik lan conto sing luwih mulya. Yen padha duwe angen-angen dhuwur apa Kristen ngirim, apa dosa dhewe dadi luwih gedhe? Padha ngerti apa sing bener, nanging ora gelem nglakoni.

Ati-ati saka procrastination. Aja nundha karya nilar dosa lan ngupaya kesucian ati liwat Gusti Yesus. Ing kene ana ewonan

ewonan sing kesasar nganti ilang
sing langgeng. Aku ora bakal
manggon ing kene kanggo
shortness lan kahanan sing durung
mesthi urip; nanging ana bebaya
sing nggegirisi-bebaya sing ora
dimangerteni kanthi cukup-ing
wektu tundha pasrah marang
swara panyuwune Roh Suci Gusti
Allah, nalika milih urip ing dosa;
kanggo kuwi wektu tundha tenan.
Dosa, senajan cilik sing dianggep
dianggep, mung bisa ditindakake
kanthi resiko mundhut tanpa wates.
Apa sing ora bisa dikalahake, bakal
ngalahake kita lan bakal ngrusak
kita.

Adam lan Hawa ngyakinake awake dhewe yen ing perkara sing cilik kaya mangan woh sing dilarang, ora ana akibat sing nggegirisi kaya sing dikandhakake Gusti Allah.

Nanging prakara cilik iki minangka nerak angger-anggering Allah sing ora owah lan suci, lan misahake manungsa saka Gusti Allah lan mbukak lawang-lawange pati lan bilai sing ora bisa dicritakake marang jagad iki. Umur-umuran wis ana ing bumi kita tangisan tangis sing terus-terusan, lan kabeh tumitah padha nggresah lan nandhang lara bebarengan

minangka akibat saka ora manut manungsa. Swarga dhewe wis ngrasakake akibat saka kraman marang Gusti Allah. Calvary stands minangka memorial saka kurban apik tenan dibutuhake kanggo nebus angger-angger ilahi. Aja nganggep dosa minangka perkara sing ora pati penting.

Saben tumindak nerak, saben nglirwakake utawa nolak sih-rahmat Kristus, iku nanggèpi dhewe; iku atos-atos manah, ngrusak karsa, ngrusak pangertosan, lan ora mung nggawe sampeyan kurang kepéngin nyerah,

nanging uga ora bisa pasrah,
marang panyuwunan Roh Suci.

Akeh sing quieting kalbu masalah
karo pamikiran sing padha bisa
ngganti dalan saka ala nalika padha
milih; supaya padha bisa trifling karo
undhangan sih-rahmat, lan durung
maneh lan maneh kesengsem.

Padha mikir sing sawise nindakake
senadyan kanggo Roh sih-rahmat,
sawise casting pengaruh ing sisih
Iblis, ing wayahe extremity elek
padha bisa ngganti dalan. Nanging
iki ora supaya gampang rampung.
Pengalaman, pendhidhikan, ing
salawas-lawase, wis nyetak banget

karakter sing sawetara banjur
kepingin nampa gambar Yesus.

Malah siji sipat sing salah, siji
kepinginan dosa, terus-terusan
ngurmati, pungkasane bakal
netralake kabeh kekuwatan Injil.
Sabèn uwong dosa nguwatake rasa
ora seneng marang Gusti Allah.
Manungsa kang nduwèni
kakuwatan kafir, utawa ora preduli
marang kayektèn Ilahi, iku mung
ngenèni apa sing ditandur dhéwé.
Ing kabeh Kitab Suci ora ana
peringatan sing luwih nggegirisi
kanggo ngremehake piala
tinimbang tembunge wong

wicaksana yen wong dosa "bakal dicekel ing tali dosane". Wulang Bebasan 5:22.

Kristus siap mbebasake kita saka dosa, nanging Panjenengane ora meksa karsane; Lan yen kanthi nerak sing terus-terusan, karsane dhewe wis tundhuk marang piala, lan kita ora kepengin dibebasake, yen ora nampa sih-rahmate, apa maneh sing bisa ditindakake? Kita wis numpes awake dhewe kanthi tekad nolak katresnane. "Lah, saiki iki wektu sing ditampa; lah, saiki iki dina karahayon." "Dina iki, manawa kowe padha krungu

swarane, aja padha wangkot
atimu." 2 Korinta 6:2; Ibrani 3:7, 8 .

"Manungsa ndeleng ing njaba,
nanging Gusti mirsani ing ati" -
atine manungsa, kanthi emosi
bungah lan susah; ati kang
nglambrang, kang murtad, kang
dadi panggonane kang akeh najis
lan cidra. 1 Samuel 16:7 . Dheweke
ngerti motif, maksud lan tujuane.
Lungaa marang Panjenengane
kanthi nyawamu kang resik. Kaya
juru Mazmur, kamar-kamaré
dibukak kanggo mripat sing
ndeleng, nguwuh, "Dhuh Allah,
Paduka mugi karsaa nggolèki

manah kawula; Ingsun ing dalam kang langgeng.” Jabur 139:23, 24 .

Akeh sing nampa agama intelektual, wujud ketuhanan, nalika ati ora resik. Dadia pandongamu, ”Dhuh Allah, Paduka mugi karsaa damel manah ingkang resik ing kawula; lan gawe anyar roh kang bener ing aku.” Jabur 51:10. Ngatasi tenan karo nyawa dhewe. Dadia tenanan, terus-terusan, kaya sing bakal sampeyan lakoni yen nyawamu dadi taruhan. Iki prakara sing kudu dirampungake ing antarane Gusti Allah lan nyawamu dhewe,

dirampungake kanggo kalanggengan. Pangarep-arep sing mesthine, lan ora liya, bakal mbuktekake karusakan sampeyan.

Sinau pangandikane Gusti kanthi ndedonga. Tembung kasebut nyedhiyakake sadurunge sampeyan, ing angger-anggering Allah lan urip Kristus, prinsip-prinsip kasucian sing gedhe, sing tanpa "ora ana wong sing bakal weruh Gusti." Ibrani 12:14 . Iku convinces dosa; iku kanthi terang nuduhake dalan karahayon. Digatèkaké kaya

swarané Gusti Allah sing ngandika marang nyawamu.

Nalika sampeyan ndeleng gedhene dosa, kaya sampeyan ndeleng awake dhewe kaya sing sejatine, aja nganti putus asa. Iku wong dosa sing Kristus teka kanggo nyimpen. Awaké dhéwé ora kudu ngrukunké Gusti Allah karo awaké déwé, nanging—Dhuh katresnan sing nggumunké!—Gusti Allah sing ana ing Kristus “ngrukunké donya karo Dèkné”. 2 Korinta 5:19 .

Panjenenganipun mbujuk atine anak-anake kanthi katresnan sing lembut. Ora ana wong tuwa ing

bumi sing bisa sabar karo
kaluputan lan kesalahane
anak-anake, kayadene Gusti Allah
karo wong-wong sing arep
disimpen. Ora ana wong sing bisa
njaluk luwih tenderly karo nerak.
Ora ana lambe manungsa sing
ngucapake panyuwunan sing luwih
lembut marang wong sing
ngumbara tinimbang dheweke.
Kabeh janjine, peringatane, mung
napas katresnan sing ora bisa
diucapake.

Nalika Iblis teka kanggo ngandhani
yen sampeyan wong dosa gedhe,
golekana marang Penebus

sampeyan lan omongake kaluwihane. Sing bakal nulungi kowé yaiku mandeng marang pepadhangé. Ngakoni dosa sampeyan, nanging kandha marang mungsuh manawa "Kristus Yesus rawuh ing jagad iki kanggo nylametake wong-wong dosa" lan supaya sampeyan bisa disimpen kanthi katresnan sing ora ana bandingane. 1 Timotius 1:15 . Gusti Yésus terus takon marang Simon bab wong loro sing utang. Sing siji utange sithik marang Gustine, sing sijine utange akeh banget; Nanging Panjenengané ngapura wong loro mau, lan Kristus takon marang

Simon, sapa wong sing duwe utang sing paling tresna marang Gustiné. Simon mangsuli, "Wong sing paling akeh ngapura." Lukas 7:43 . Kita wis dadi wong dosa gedhe, nanging Kristus seda supaya kita bisa diapura. Kaluwihan saka kurban wis cukup kanggo menehi kita marang Sang Rama kanggo kita. Wong-wong sing paling diapura bakal tresna marang Panjenengane, lan bakal ngadeg paling cedhak karo dhampar kanggo memuji marang Panjenengane amarga katresnan lan kurban tanpa wates. Nalika kita paling ngerti katresnan saka Gusti, kita paling ngerti dosa

dosa. Nalika kita nyumurupi dawa rantai sing diturunake kanggo kita, nalika kita ngerti babagan pengorbanan tanpa wates sing wis ditindakake dening Kristus kanggo kepentingan kita, ati dadi leleh kanthi lelembut lan rasa sedhik.

Bab 4—Panjenengan

"Sing sapa nutupi dosane ora bakal begja, nanging sing sapa ngakoni lan ninggal dosane bakal oleh welas asih." Wulang Bebasan 28:13.

Syarat-syarat angsal sih-rahmatipun Gusti punika prasaja lan adil lan wajar. Yéhuwah ora ngongkon awaké dhéwé nindakké perkara sing abot supaya awaké dhéwé isa nampa pangapuraning dosa. Kita ora prelu nindakake ziarah sing dawa lan kesel, utawa nindakake penebusan sing nglarani, kanggo masrahake

nyawa kita marang Gusti Allah ing swarga utawa kanggo nebus panerak kita; nanging sing sapa ngakoni lan ninggal dosane, bakal oleh welas asih.

Rasul Paulus kandha, "Padha ngakoni kaluputanmu siji lan sijiné, lan padha ndedongaa, supaya kowé padha waras." Yakobus 5:16 .

Ngakoni dosa-dosamu marang Gusti Allah, sing mung bisa ngapura dosa-dosanmu, lan kesalahanmu marang siji lan sijine. Yen sampeyan wis gawe kaluputan marang kanca utawa pepadhamu, sampeyan kudu ngakoni kesalahan

sampeyan, lan tugase bebas
ngapura sampeyan. Banjur
sampeyan kudu njaluk
pangapurané Gusti Allah, amarga
sedulur sing wis tatu iku
kagungane Gusti Allah, lan ing
cilaka wong sampeyan dosa
marang Nitahake lan Penebus.
Kasus iki diajokaké ing ngarep
siji-sijine Mediator sing sejati, yaiku
Imam Agung kita, sing "kanggo
digodha kaya kita, nanging tanpa
dosa," lan "karep banget karo
kaapesan kita," lan bisa ngresiki.
saka saben reregeding piala. Ibrani
4:15 .

Wong-wong sing durung ngasorake jiwane ing ngarsaning Allah kanthi ngakoni kaluputan, durung netepi syarat pisanan nampa. Yen kita wis ora ngalami sing mratobat kang ora kanggo mratobat saka, lan wis ora kanthi asor bener saka nyawa lan brokenness saka roh ngakoni dosa kita, abhorring duraka kita, kita ora tau tenan njaluk pangapuraning dosa; lan yen kita ora tau nggoleki, kita ora bakal nemokake tentrem-rahayu saka Gusti Allah. Siji-sijine alesan kenapa kita ora duwe pangapuraning dosa sing wis kepungkur yaiku kita ora gelem ngasorake ati lan netepi

syarat-syarat tembung kayekten. Pandhuan eksplisit diwenehake babagan perkara iki. Ngakoni dosa, apa sing umum utawa pribadi, kudu diucapake kanthi ati lan bebas. Iku ora kanggo ndesek saka wong dosa. Iku ora kanggo digawe ing cara flippant lan careless, utawa dipeksa saka wong-wong sing ora duwe pangertèn saka karakter nistha saka dosa. Pengakuan sing dadi curahaning jiwa sing paling jero nemoni Gusti Allah sing welas asih tanpa wates. Juru Masmur kandha, "Pangeran Yehuwah iku cedhak karo wong kang remuk

atine; lan mitulungi wong kang keduwung.” Jabur 34:18.

Pratelan sing sejati mesthi nduweni karakter tartamtu, lan ngakoni dosa tartamtu. Wong-wong mau bisa uga kaya ngono, mung kudu digawa menyang ngarsané Allah; padha bisa uga salah sing kudu ngakoni kanggo individu sing wis nandhang bundhas liwat wong-wong mau; utawa bisa uga dadi karakter umum, lan kudu diakoni sacara umum. Nanging kabeh pratelan kudu mesthi lan menyang titik, ngakoni dosa-dosa sing salah.

Ing jamané Samuel, wong Israèl
padha nyimpang saka Gusti Allah.
Padha nandhang sangsara jalaran
saka dosa; amarga wis ilang iman
marang Gusti Allah, ilang
pangerten babagan kekuwatan lan
kawicaksanan kanggo mrentah
bangsa, ilang kapercayan marang
kemampuane kanggo mbela lan
mbenerake sebabe. Wong-wong
mau padha mratobat saka
Panguwasa kang agung ing jagad
iki lan padha kepéngin diaturi kaya
bangsa-bangsa ing sakiwa-tengené.
Sadurunge padha nemu
katentreman, wong-wong mau
padha ngakoni kanthi cetha

mangkene: “Kawula sampun nambahi sakehing dosa kawula ingkang ala punika, nyuwun ratu dhateng kawula.” 1 Samuel 12:19 . Dosa sing disalahké kudu diakoni. Wong-wong sing ora duwe rasa syukur iku nyiksa jiwane lan misahake dheweke saka Gusti Allah.

Ngakoni ora bakal ditampa dening Gusti Allah tanpa mratobat lan reformasi sing tulus. Ana kudu mutusaké owah-owahan ing urip; kabeh sing nyinggung marang Gusti kudu dibuang. Iki bakal dadi akibat saka sedhah sing sejati

kanggo dosa. Pakaryan sing kudu kita lakoni kanthi terang: "Adusa, ngresiki; nyingkirna panggawenira kang ala saka ing ngarsaningSun; mungkasi tumindak ala; sinau kanggo nindakake apik; ngupayaa pangadilan, ngluwari wong kang katindhes, ngadili bocah lola, mbelani randha." Yesaya 1:16, 17.

"Manawa wong duraka mbalekake gandhane, mbalekake barang kang dirampog, lumaku ing katetepaning urip, tanpa nglakoni piala; mesthi bakal urip, ora bakal mati."

Yeheskiel 33:15. Paulus kandha, bab gawéan mratobat, "Kowé padha sedhik kaya apa sing ditindakaké

déning Allah, apa sing ditindakké karo ati-ati, ya, resik awaké dhéwé, ya, nesu banget, ya, wedi, ya, kepinginan banget, ya. apa zeal, ya, apa mbales! Ing samubarang kabeh, sampeyan wis nganggep manawa sampeyan wis jelas ing perkara iki." 2 Korinta 7:11 .

Nalika dosa wis mateni persepsi moral, wong sing nglakoni salah ora bisa ngerteni cacate watake lan ora ngerti gedhene piala sing ditindakake; lan yen dheweke ora nyerah marang kekuwatane Sang Roh Suci, dheweke tetep wuta sebagean kanggo dosane.

Pengakuane ora tulus lan temen-temen. Ing saben ngakoni kaluputan dheweke nambahake njaluk ngapura minangka alesan saka lakune, nyatakake yen ora amarga kahanan tartamtu dheweke ora bakal nindakake iki utawa sing kanggo dheweke.

Sawise Adam lan Hawa mangan woh sing dilarang, padha kebak rasa isin lan wedi. Ing wiwitan, pikirane mung kepiye carane njaluk ngapura dosa lan uwal saka ukuman pati sing nggegirisi. Nalika Gusti nyuwun pirsane bab dosané wong-wong mau, Adam mangsuli,

ndadèkaké kaluputan marang Gusti Allah lan sebagéyan marang kancané: "Wong wadon sing Panjenengan paringaké dadi siji karo aku, iku menehi kula saka wit, lan aku mangan." Wong wadon mau nyalahké ula mau, karo kandha, "Ula kuwi ngapusi aku, mula aku mangan." Purwaning Dumadi 3:12, 13. Yagene Panjenengan nitahake ula? Yagene kowe nglilani dheweke lumebu ing Eden? Iki minangka pitakonan sing diwenehake ing alesan dheweke kanggo dosa, saéngga nuduh Gusti Allah tanggung jawab kanggo tiba. Roh mbenerake dhiri asale saka

bapake goroh lan wis dipamerake
dening kabeh putra lan putri Adam.
Pratelan saka urutan iki ora
diilhami dening Roh ilahi lan ora
bakal ditampa dening Gusti Allah.
Tobat sing sejati bakal nuntun
manungsa kanggo nanggung
kesalahane dhewe lan ngakoni
kanthi ora ngapusi utawa lamis.
Kaya juru pajeg sing mlarat, ora
nganti tumenga marang swarga,
dheweke bakal nguwuh, "Dhuh
Allah, mugi karsaa welas asih
dhateng kawula tiyang dosa," lan
wong-wong sing ngakoni
kaluputane bakal kabenerake,
amarga Gusti Yesus bakal nyuwun

getihe kanggo kepentingane wong dosa. jiwa ingkang tobat.

Conto-conto ing pangandikane Gusti Allah bab mratobat lan ngremehake sejatine nuduhake semangat ngakoni sing ora ana alesan kanggo dosa utawa nyoba mbenerake awake dhewe. Paulus ora ngupaya kanggo nglindhungi awake dhewe; dheweke nglukis dosane kanthi warna sing paling peteng, ora nyoba nyuda kesalahane. Dhèwèké kandha, "Akeh wong suci sing dakbuwang ana ing pakunjaran, awit wis nampa wewenang saka para

pangareping imam; lan nalika padha dipatèni, Aku muni marang wong-wong mau. Lan aku kerep ngukum wong-wong mau ana ing saben papan pangibadah, lan dakpeksa supaya nyenyamah. Lan amarga nesu banget marang wong-wong mau, aku nganiaya wong-wong mau nganti tekan ing kutha-kutha asing." Lelakone Para Rasul 26:10, 11. Dhèwèké ora ragu-ragu ngandhani nèk "Kristus Yésus rawuh ing donya kanggo mitulungi wong dosa; kang dadi pangarepingsun." 1 Timotius 1:15 .

Ati andhap asor lan rusak, subdued
dening mratobat asli, bakal
appreciate soko saka katresnan
Gusti Allah lan biaya Calvary; lan
kaya anak ngakoni marang bapak
sing ditresnani, mangkono uga
wong sing bener-bener mratobat
bakal nggawa kabeh dosane ing
ngarsane Gusti Allah. Lan ana
tulisan mangkene: "Manawa kita
ngakoni dosa kita, Panjenengane
iku setya lan adil, bakal ngapura
dosa kita lan nucekake kita saka
sakehing piala." 1 Yokanan 1:9 .

Bab 5—Suci

Janjiné Gusti Allah, "Kowé bakal padha nggolèki Aku, lan kowé bakal ketemu Aku, yèn kowé padha nggolèki Aku klawan gumolonging atimu." Yeremia 29:13 .

Sakabehing ati kudu dipasrahake marang Gusti Allah, utawa owah-owahan ora bakal bisa ditindakake ing awake dhewe, supaya kita bisa dibalekake maneh ing rupane. Miturut alam kita wis adoh saka Gusti Allah. Roh Suci njlènrèhaké kahanan kita ing tembung kaya mangkene: "Pati

marga saka panerak lan dosa;" "Sira kabeh lara, lan ati semaput;" "Ora ana soundness ing." Awaké dhéwé terus dicekel ing kalané Sétan, "ditawané saka kersané". Efesus 2:1; Yesaya 1:5, 6; 2 Timotius 2:26 . Gusti Allah kepéngin nambani kita, mbebasake kita. Nanging amarga iki mbutuhake transformasi sakabehe, nganyari kabeh sifat kita, kita kudu nyerahake awake dhewe kabeh marang Panjenengane.

Perang nglawan awake dhewe minangka perang paling gedhe sing nate ditindakake. Ngasilaken dhiri, masrahaken sedaya dhateng

kersanipun Gusti, mbutuhake perjuangan; nanging nyawa kudu pasrah marang Gusti sadurunge bisa dianyari ing kasucian.

Pamrentahane Gusti Allah ora, kaya sing dikarepake Iblis, didegake kanthi pasrah buta, kontrol tanpa akal. Iku mréntahaké kanggo akal lan kalbu. “Ayo, ayo padha mikir bareng-bareng” minangka undhangan Sang Pencipta marang makhluk kang wis digawe. Yesaya 1:18. Gusti Allah ora meksa kersane makhluke. Dheweke ora bisa nampa pakurmatan sing ora diwenehake kanthi sukarela lan

cerdas. A pengajuan mung dipeksa bakal nyegah kabeh pembangunan nyata saka pikiran utawa karakter; iku bakal nggawe manungsa mung automaton. Kuwi dudu tujuane Sang Pencipta. Dheweke kepéngin supaya manungsa, karya puncak saka kekuwatan kreatif, bakal nggayuh pangembangan sing paling dhuwur. Panjenenganipun nyetelaken ing ngarsanipun kita ing dhuwur saka berkah sing arep kanggo nggawa kita liwat sih-rahmat. Panjenenganipun ngajak kita kanggo masrahake awake dhewe marang Panjenengane, supaya

Panjenengane bisa nindakake karsane ing kita. Iku tetep kanggo kita kanggo milih apa kita bakal dibebasake saka pangawulan dosa, kanggo nuduhake kamardikan kamulyane para putrane Gusti Allah.

Nalika masrahake awake dhewe marang Gusti Allah, kita kudu nyerahake kabeh sing bakal misahake kita saka Panjenengane. Mula, Juruwilujeng ngandika, "Sapa panunggalanmu kang ora nilar samubarang kang diduweni, iku ora bisa dadi muridKu." Lukas 14:33 . Apa wae sing bakal

nyingkirake ati saka Gusti Allah
kudu nyerah. Mammon dadi
brahalane wong akeh. Katresnan
marang dhuwit, kepinginan kanggo
kasugihan, minangka rantai emas
sing ngiket dheweke karo Iblis.
Ajining diri lan kamulyan
kadonyan disembah dening
golongan liya. Urip sing gampang
egois lan bebas saka tanggung
jawab minangka idola wong liya.
Nanging band-band budak iki kudu
dirusak. Kita ora bisa dadi setengah
kagungane Gusti lan setengahe
jagad. Awaké déwé dudu anaké
Gusti Allah kejaba awaké déwé
kuwi kabèh.

Ana wong-wong sing ngaku ngabdi marang Gusti Allah, nalika padha ngandelake upayane dhewe kanggo netepi angger-anggeré, kanggo mbentuk watak sing bener, lan ngamanake kawilujengan. Atine ora diobahake dening rasa tresnane Kristus sing jero, nanging padha ngupaya nindakake kuwajiban urip Kristen kaya sing dikarepake dening Gusti Allah kanggo entuk swarga. Agama kuwi ora ana gunane. Nalika Kristus manggon ana ing ati, nyawa bakal kebak katresnan, kanthi kabungahan sesambungan karo Panjenengane,

nganti bakal tetep ing Panjenengane; lan ing contemplation saka Panjenengane, dhewe bakal lali. Katresnan marang Kristus bakal dadi sumbering tumindak. Tiyang ingkang ngraosaken katresnanipun Gusti ingkang mbetahaken, boten pitados sekedhik ingkang saged dipunparingaken kangge nyekapi saratipun Gusti; padha ora njaluk standar sing paling murah, nanging ngarahake supaya cocog karo karsane Penebus sing sampurna. Kanthi kepinginan banget, dheweke ngasilake kabeh lan nuduhake kapentingan sing cocog karo nilai

obyek sing digoleki. Profesi Kristus tanpa katresnan sing jero iki mung omongan, formalitas garing, lan kerja keras sing abot.

Apa sampeyan rumangsa yen kurban sing gedhe banget kanggo nyerahake kabeh marang Kristus? Takon dhewe pitakonan, "Apa sing wis diwenehake Kristus kanggo aku?" Putraning Allah masrahake kabeh - urip lan katresnan lan kasangsaran - kanggo nebus kita. Lan apa kita, obyek sing ora pantes saka katresnan sing gedhe banget, bakal nahan ati kita saka Panjenengane? Saben wekdal

gesang kita sampun sami nampi
berkah saking sih-rahmatipun, lan
awit saking punika kita boten saged
nyumurupi kanthi kebak ing
telenging kabodhoan lan
kasangsaran ingkang sampun
kaslametaken. Apa kita bisa
ndeleng marang Panjenengane sing
wis ditindhes dening dosa-dosa
kita, lan isih gelem nindakake
sanajan kabeh katresnan lan
kurban? Saking asoripun Gusti
ingkang Maha Agung ingkang
tanpa winates, punapa kita kedah
gumujeng amargi kita saged mlebet
ing gesang namung lumantar
konflik lan ngremehaken dhiri?

Pitakonan saka akeh ati sing gumunggung yaiku, "Yagene aku kudu mratobat lan ngremehake sadurunge bisa yakin yen aku ditampa karo Gusti Allah?" Aku nuduhake sampeyan marang Kristus. Panjenengané iku tanpa dosa, lan luwih saka iki, Panjenengané iku Pangéran ing swarga; nanging kanggo wong kang dadi dosa kanggo lomba. "Dheweke kaetang karo wong duraka; lan Panjenengané ndhawahaké dosané wong akèh, lan ndadèkaké syafaat kanggo

wong-wong kang padha duraka."
Yesaya 53:12.

Nanging apa kita nyerah, nalika kita menehi kabeh? Ati sing najis dosa, kanggo Gusti Yesus kanggo ngresiki, ngresiki kanthi getihe dhewe, lan nylametake kanthi katresnan kang tanpa tandhing. Nanging wong lanang mikir angel nyerah kabeh! Aku isin krungu omongane, isin nulis.

Gusti Allah ora nuntut kita nyerahake apa wae sing paling apik kanggo disimpen. Ing kabeh sing ditindakake, Panjenengane

nganggep kesejahteraan
anak-anake. Muga-muga kabeh
wong sing ora milih Kristus ngerti
manawa dheweke duwe prekara
sing luwih apik tinimbang sing
digoleki kanggo awake dhewe.
Manungsa nindakake cilaka lan
ketidakadilan sing paling gedhe
tumrap jiwane dhewe nalika
dheweke mikir lan tumindak
nglawan kersane Gusti Allah. Ora
ana kabungahan sejati sing bisa
ditemokake ing dalan sing dilarang
dening Panjenengane sing ngerti
apa sing paling apik lan sing
ngrancang kanggo kabecikan

makhluk. Dalan panerak iku dalan kasangsaran lan karusakan.

Kuwi salah mikir nèk Gusti Allah seneng ndelok anak-anaké nandhang sangsara. Kabeh swarga kasengsem ing rasa seneng manungsa. Rama kita ing swarga ora nutup dalan kabungahan kanggo sapa wae saka makhluk. Syarat-syarat ilahi ngajak kita nyingkiri indulgensi sing bakal nggawa kasangsaran lan kuciwane, sing bakal nutup lawang kebahagiaan lan swarga. Panebus donya nampa manungsa minangka apa, karo kabeh kepinginan,

imperfections, lan kelemahane; lan Panjenengané ora mung bakal ngresiki dosa lan paring tebusan liwat rahé, nanging uga bakal nyukupi kareping ati saben wong sing gelem nyandhang kuk, kanggo nanggung bebané. Iku tujuane kanggo menehi katentreman lan katentreman marang kabeh wong sing sowan marang Panjenengane kanggo roti panguripan. Dheweke mbutuhake kita mung nindakake tugas-tugas sing bakal nuntun langkah-langkah kita menyang dhuwur kabungahan sing ora bisa digayuh dening wong sing ora manut. Urip sing sejati lan bungah

ing jiwa yaiku yen Kristus dibentuk ing njero, pangarep-arep kamulyan.

Akeh sing takon, "Kepiyé carané aku pasrah marang Gusti Allah?" Kowé kepéngin masrahké awaké déwé marang Dèkné, nanging awaké déwé ora kuwat karo kekuwatan moral, perbudakan mangu-mangu, lan dikuwasani karo kebiasaan urip dosa. Janji lan tekadmu kaya tali pasir. Sampeyan ora bisa ngontrol pikirane, impuls, tresno. Kawruh bab janji-janjimu sing ingkar lan ikrarmu sing ilang, ngrusak kapercayanmu marang ketulusanmu, lan njalari kowé

ngrasa nèk Gusti Allah ora bisa nampa kowé; nanging sampeyan ora perlu kentekan niat. Sing kudu dingerteni yaiku kekuwatan sejatine kekarepan. Iki minangka kekuwatan sing ngatur ing alam manungsa, kekuwatan keputusan, utawa pilihan. Kabeh gumantung saka tumindak sing bener saka karsa. Kekuwatan pilihan sing diparingake Gusti marang manungsa; iku duweke kanggo olahraga. Sampeyan ora bisa ngganti atimu, sampeyan ora bisa menahi dhewe kanggo Gusti Allah tresno; nanging sampeyan bisa milih kanggo ngawula marang.

Sampeyan bisa menehi
Panjenengane karsa; Dheweke
banjur bakal makarya ing
sampeyan kanggo bakal lan
nindakake miturut kersane.
Mangkono kabeh alammu bakal
dikuwasani dening Roh Kristus;
tresnomu bakal dipusatake marang
Panjenengane, pikiranmu bakal
selaras karo Panjenengane.

Kepentingan kanggo kabecikan lan
kasucian iku bener nganti adoh;
nanging yen sampeyan mandheg
ing kene, ora bakal entuk manfaat
apa-apa. Akeh sing bakal kesasar
nalika ngarep-arep lan kepengin

dadi wong Kristen. Wong-wong mau ora teka ing titik kanggo menehi karsane marang Gusti Allah. Saiki padha ora milih dadi wong Kristen.

Liwat ngleksanani kekarepan sing bener, owah-owahan kabeh bisa ditindakake ing urip sampeyan. Kanthi masrahake kekarepanmu marang Kristus, sampeyan sekutu karo kekuwatan sing ngluwihi kabeh pamrentahan lan kekuwatan. Sampeyan bakal duwe kekuatan saka ndhuwur kanggo nyekel sampeyan mantep, lan kanthi mangkono liwat pasrah marang

Gusti Allah sampeyan bakal bisa kanggo urip anyar, malah urip pracaya.

Bab 6—Iman lan Nampa

Nalika kalbu wis urip dening Roh Suci, sampeyan wis weruh soko ala dosa, daya, kaluputan, lan bilai; lan sira mirsani kanthi rasa jijik.

Sampeyan aran dosa wis misahake sampeyan saka Gusti Allah, sing ing pangawulan kanggo daya ala. Sing luwih sampeyan berjuang kanggo uwal, luwih sampeyan ngerti rasa ora duwe daya. Motifmu iku najis; atimu najis. Sampeyan ndeleng sing urip wis kapenuhan selfishness lan dosa. Sampeyan kepengin diapura, diresiki, dibebasake. Selaras karo Gusti

Allah, mirip karo Panjenengane -
apa sing bisa sampeyan lakoni
kanggo entuk?

Katentreman sing sampeyan
butuhake - pangapunten lan
katentreman lan katresnan ing
swarga. Dhuwit ora bisa tuku, akal
ora bisa entuk, kawicaksanan ora
bisa digayuh; sampeyan ora bisa
ngarep-arep, kanthi usaha dhewe,
kanggo ngamanake. Nanging Gusti
Allah nawakake kanggo sampeyan
minangka hadiah, "tanpa dhuwit
lan tanpa rega." Yesaya 55:1. Iku
duweke sampeyan yen sampeyan
bakal nyekel tangan lan nyekel.

Yéhuwah kandha, "Sanadyan dosamu kaya abang, bakal putih kaya salju; sanadyan padha abang kaya layung, bakal kaya wulu wulu." Yesaya 1:18. "Ati sing anyar uga bakal Dakparingi marang kowé, lan roh anyar bakal Dakparingaké marang kowé." Yeheskiel 36:26 .

Kowé wis ngakoni dosa-dosanmu, lan disingkirké ing atimu. Sampeyan wis mutusaké kanggo masrahaké awak marang Gusti Allah. Saiki sowan marang Panjenengane, lan nyuwun supaya Panjenengane bakal nyirnakake

dosamu lan menehi ati sing anyar.
Banjur percaya yen Panjenengane
nindakake iki amarga wis janji. Iki
minangka piwulang sing
diwulangake dening Gusti Yesus
nalika Panjenengane ana ing bumi,
yaiku yen peparinge sing
dijanjekake dening Gusti Allah
marang kita, kita kudu percaya yen
kita tanpa, lan iku dadi duweke.
Gusti Yesus marasaké wong-wong
saka lelarané nalika padha pracaya
marang pangwasané; Panjenengané
nulungi wong-wong mau ing
bab-bab sing bisa dideleng, saéngga
nuntun wong-wong mau kanthi
yakin marang Panjenengané bab

prekara-prekara sing ora bisa dideleng -- ndadèkaké wong-wong mau pretyaya marang kekuwatané ngapura dosa. Iki kanthi gamblang Panjenengané kandha nalika marasaké wong lumpuh: “Supaya kowé padha sumurup, yèn Putraning Manungsa ana ing bumi nduwèni pangwasa ngapura dosa, (banjur Panjenengané banjur ngandika marang wong lumpuh mau,) Ngadega, paturonmu angkaten. , lan muliha menyang omahmu.” Matius 9:6. Semono uga Yohanes penginjil kandha, bab mukjijat-mukjijat sing ditindakké Kristus, “Iki ditulis, supaya kowé

pada pretyaya nèk Yésus kuwi Kristus, Anaké Gusti Allah; lan supaya kowé padha precaya, kowé nduwèni urip marga saka asmané.” Yokanan 20:31 .

Saka crita Alkitab sing prasaja bab carané Yésus nambani wong lara, awaké dhéwé isa sinau bab carané pretyaya marang Dèkné kanggo pangapurané dosa. Ayo kita bali menyang crita wong lumpuh ing Betesda. Sing nandhang sangsara ora kuwat; dheweke wis telung puluh wolu taun ora nggunakake perangan awak. Nanging Yésus kandha, ”Ngadega, paturonmu

angkatlan lan lumakua.” Wong lara kuwi bisa uga kandha, ”Gusti, manawi Paduka marasaken kawula, kawula badhe netepi dhawuh Paduka.” Nanging, ora, dheweke pracaya marang pangandikane Sang Kristus, percaya yen dheweke wis mari, lan dheweke langsung ngupayakake; kepéngin lumaku, banjur lumaku. Dheweke tumindak miturut pangandikane Sang Kristus, lan Gusti Allah maringi kekuwatan. Dheweke digawe wutuh.

Mangkono uga sampeyan wong dosa. Sampeyan ora bisa nebus

dosa-dosamu sing kepungkur;
sampeyan ora bisa ngganti atimu
lan nggawe dhewe suci. Nanging
Gusti Allah janji bakal nindakké
kabèh mau kanggo kowé liwat
Kristus. Kowe percaya janji kuwi.
Kowé ngakoni dosamu lan
masrahké awakmu marang Gusti
Allah. Sampeyan bakal ngawula
marang. Kaya manawa sampeyan
nindakake iki, Gusti Allah bakal
netepi pangandikane marang
sampeyan. Yen sampeyan pracaya
marang janji, - pracaya yen
sampeyan wis diapura lan resik, -
Gusti Allah nyedhiyakake
kasunyatan; Kowé wis padha

waras, kaya déné Kristus paring pangwasa lumaku, nalika wong mau precaya yèn wis mari. Dadi yen sampeyan percaya.

Aja nganti rumangsa wis mari, nanging kandha, "Aku percaya; Dadi, ora amarga aku rumangsa, nanging amarga Gusti Allah wis janji."

Yésus kandha, "Apa waé sing kokkarepké, nèk kowé ndonga, pretyayaa nèk kowé wis nampa, lan kowé bakal nampa." Markus 11:24. Ana syarat kanggo janji iki - supaya kita ndedonga miturut kersane

Gusti Allah. Nanging kersané Gusti Allah kanggo ngresiki kita saka dosa, supaya kita dadi putrané, lan supaya kita bisa urip suci. Pramila kita saged nyuwun berkah punika, lan pitados bilih kita sampun nampi, lan matur nuwun dhumateng Gusti ingkang sampun katampi. Iku hak istimewa kita kanggo pindhah menyang Gusti Yesus lan diresiki, lan ngadeg ing ngarepe hukum tanpa isin utawa getun. "Mulane saiki ora ana pakuman kanggo wong-wong sing ana ing Sang Kristus Yesus, sing urip ora miturut daging, nanging miturut Roh." Rum 8:1.

Mula kowe dudu duweke dhewe; sampeyan tuku karo rega. “Kowé padha ora ditebus nganggo barang kang rusak, kaya salaka lan emas; ... nanging nganggo getihé Kristus sing aji, kaya getihé cempé sing tanpa cacad lan tanpa cacad.” 1 Petrus 1:18, 19. Liwat tumindak prasaja iki kanggo pracaya marang Gusti Allah, Roh Suci wis nglairake urip anyar ing atimu. Sampeyan kaya bocah sing lair ing kulawargané Gusti Allah, lan Panjenengané nresnani kowé kaya Dèkné nresnani Putrané.

Saiki kowé wis masrahké awaké déwé marang Gusti Yésus, aja mundur, aja ngedohi Dèkné, nanging saben dina ngomong:
“Aku iki duwèké Kristus; Aku wis masrahaké awakku marang Panjenengané; lan nyuwun marang Panjenengane supaya menehi Roh lan njaga sampeyan kanthi sih-rahmat. Kayadene kanthi masrahake awakmu marang Gusti Allah, lan pracaya marang Panjenengane, yen sampeyan dadi putrane, mula sampeyan kudu manggon ing Panjenengane. Rasul Paulus kandha, “Mulané, kaya kowé wis padha nampa Kristus

Yésus, Gustiné, kowé uga padha lumakua ana ing Panjenengané.”
Kolose 2:6 .

Sawetara kaya-kaya rumangsa kudu ana ing pacoban, lan kudu mbuktekake marang Gusti yen dheweke wis diowahi, sadurunge bisa ngaku berkahe. Nanging saiki padha bisa ngaku berkah saka Gusti Allah. Wong-wong mau kudu nduwèni sih-rahmaté, yaiku Rohé Kristus, kanggo nulungi kaapesané, utawa ora isa nolak piala. Gusti Yesus tresna kita sowan marang Panjenengane kaya kita, dosa, ora duwe daya, gumantung. Kita bisa

teka karo kabeh kekirangan kita,
kabodhoan kita, dosa kita, lan tiba
ing sikile ing tobat. Iku kamulyane
kanggo ngubengi kita ing
tanganing sih-rahmat lan kanggo
mbengkongaken tatu kita, kanggo
ngresiki kita saka kabeh najis.

Punika ngendi ewu gagal; padha
ora ngandel yen Gusti Yesus
ngapura wong-wong mau, kanthi
pribadi. Padha ora njupuk Gusti
Allah ing pangandikane. Iku hak
istimewa kanggo kabeh sing netepi
syarat-syarat kanggo ngerti dhewe
sing ngapura bebas ditambahake
kanggo saben dosa. Nyingkirake

rasa curiga yen janjine Gusti Allah ora kanggo sampeyan. Iku kanggo saben nerak mratobat. Kekuwatan lan sih-rahmat wis diwenehake liwat Kristus supaya digawa dening malaekat sing ngladeni saben jiwa sing percaya. Ora ana wong sing dosa banget nganti ora bisa nemokake kekuwatan, kemurnian, lan kabeneran ing Gusti Yesus, sing wis seda kanggo dheweke.

Panjenengané ngentèni supaya wong-wong mau bakal nguculi sandhangané sing najis lan najisaké dosa, lan nganggo jubah putih kanggo kabeneran; Dheweke ngajak wong-wong mau urip lan ora mati.

Gusti Allah ora ngurusi kita kaya wong sing duwe wates karo siji liyane. Pikirane yaiku pikirane welas asih, katresnan, lan welas asih. Dhèwèké kandha, "Wong duraka ninggal lakuné, lan wong duraka ninggal pikirané; lan marang Gusti Allah kita, amarga Panjenengané bakal ngapura lubèr." "Aku wis nyirnakake panerakmu, kaya mendhung, lan dosamu kaya mendhung." Yesaya 55:7; 44:22.

"Aku ora rena marang patine wong kang mati, mangkono pangandikane Pangeran Yehuwah:

mulane padha mratobata lan urip.”
Yehekiel 18:32. Sétan siap nyolong
jaminan sing diberkahi Gusti Allah.
Dheweke kepéngin njupuk saben
glimmer pangarep-arep lan saben
sinar cahya saka nyawa; Nanging
sampeyan ora kudu ngidini
dheweke nindakake iki. Aja padha
ngrungokna, nanging kandhaa:
“Yésus wis séda, supaya aku bisa
urip. Dheweke tresna marang aku,
lan ora gelem yen aku mati. Aku
duwe Rama swarga sing welas asih;
Lan sanajan aku wis nyiksa
katresnane, sanajan berkah sing
diparingake marang aku wis
dibuyarake, aku bakal tangi, lan

sowan menyang ngarsaning Rama,
lan matur: Aku wis gawe dosa
marang swarga lan ing ngarsamu,
lan aku ora pantes maneh. nimbali
putra Paduka: Paduka mugi karsaa
dadosaken kawula minangka salah
satunggalipun abdi Paduka.””

Pasemon punika nyariyosaken piyé
carané wong kelana bakal
ditampani: “Nalika dhèwèké isih
adoh, bapaké weruh dhèwèké,
mulané welas asih, banjur mlayu
lan tiba. ing guluné, banjur
diambungi.” Lukas 15:18-20 .

Nanging malah pasemon iki,
lembut lan nrenyuhake, ora mung

kanggo nyebut karep tanpa wates saka Rama swarga. Yéhuwah ngendika lumantar nabiné, "Ingsun tresna marang sira kalawan katresnan kang langgeng, mulané Ingsun narik sira kalawan sih-kadarman." Yeremia 31:3 .

Nalika wong dosa isih adoh saka omahe Sang Rama, mbuwang barang-barange ing negara asing, panggalihe Sang Rama kepengin banget marang dheweke; lan saben kepinginan sing digugah ing jiwa kanggo bali menyang Gusti Allah iku mung panyuwunan saka Rohe, wooing, entreating, narik wong sing ngumbara menyang atine Ramane.

Kanthi janji-janji sing sugih ing
Kitab Suci sadurunge sampeyan,
apa sampeyan bisa nggawe
keraguan? Punapa panjenengan
pitados bilih nalika tiyang dosa
ingkang mlarat kepengin wangsul,
kepengen nilar dosa-dosanipun,
Gusti kanthi tegas ngendhegaken
piyambakipun saking mratobat?
Adoh karo pikiran sing kaya ngono!
Ora ana sing bisa nglarani jiwamu
dhewe tinimbang nglipur konsepsi
kaya ngono babagan Rama kita ing
swarga. Dheweke sengit marang
dosa, nanging tresna marang wong
dosa, lan masrahake awake dhewe

ing pribadine Kristus, supaya kabeh wong bisa slamet lan duwe kaberkahan langgeng ing Kratoning kamulyan. Apa basa sing luwih kuwat utawa luwih lembut sing bisa digunakake tinimbang sing dipilih kanggo nuduhake katresnan marang kita? Dhèwèké kandha, "Apa wong wédok bisa nglalèkaké anaké sing lagi nyusoni, nganti ora melasi marang anak-anaké? iya padha lali, nanging Ingsun ora bakal lali marang sira." Yesaya 49:15.

He wong kang mangu-mangu lan gumeter, tumenga ing dhuwur;

awit Gusti Yésus urip kanggo
paring syafaat kanggo kita. Matur
nuwun marang Gusti Allah kanggo
peparinge Putrane sing ditresnani
lan ndedonga supaya Panjenengane
ora seda kanggo sampeyan kanthi
sia-sia. Roh ngundang sampeyan
dina iki. Marang Gusti Yesus kanthi
gumolonging atimu, lan sampeyan
bisa njaluk berkahe.

Nalika maca janji, elinga yen
dheweke minangka ekspresi
katresnan lan welas asih sing ora
bisa diucapake. Ati agung
Katresnan Tanpa wates ditarik
marang wong dosa kanthi welas

asih tanpa wates. "Kita duwe
panebusan liwat rahe, yaiku
pangapuraning dosa." Efesus 1:7 .
Ya, mung percaya yen Gusti Allah
sing nulungi sampeyan. Dheweke
kepengin mbalekake citra moral ing
manungsa. Nalika sampeyan
nyedhaki Panjenengane kanthi
ngakoni lan mratobat,
Panjenengane bakal nyedhak
marang sampeyan kanthi welas
asih lan pangapunten.

Bab 7—Ujian Kemuridan

“Manawa ana wong kang ana ing Sang Kristus, iku dadi titah anyar: samubarang kang lawas wus sirna; lah, samubarang kabèh dadi anyar.”
2 Korinta 5:17 .

Sawijining wong bisa uga ora bisa nemtokake wektu utawa panggonan sing tepat, utawa nglacak kabeh rantai kahanan ing proses konversi; nanging iki ora mbuktekake yen dheweke ora diowahi. Kristus kandha marang Nikodémus, “Anginé nggegirisi ing ngendi waé sing dikarepké, lan

kowé krungu swarané, nanging ora ngerti asalé lan saka ngendi parané, iya kaya mengkono saben wong kang lair saka ing Roh.” Yokanan 3:8. Kaya angin sing ora katon, nanging efek sing katon lan dirasakake kanthi jelas, yaiku Rohe Gusti Allah ing atine manungsa. Sing daya regenerating, kang ora mripat manungsa bisa ndeleng, beets urip anyar ing nyawa; iku nggawe makhluk anyar ing gambar Gusti Allah. Nalika karya Roh iku bisu lan ora katon, efek kasebut katon. Manawa ati wis dianyari dening Rohing Allah, urip bakal nyekseni kasunyatan. Nalika kita

ora bisa nindakake apa-apa kanggo ngowahi ati kita utawa kanggo nggawa awake dhewe menyang harmoni karo Gusti Allah; nalika kita ora kudu percaya babar pisan marang awake dhewe utawa tumindak becik, urip kita bakal nuduhake apa sih-rahmat Gusti Allah dumunung ing kita.

Owah-owahan bakal katon ing karakter, kabiasaan, nguber.

Kontras bakal cetha lan mutusake antarane apa sing wis ana lan apa.

Watak kasebut dicethakaké, ora saka tumindak becik lan kadang tumindak ala, nanging kanthi

kecenderungan tembung lan tumindak sing biasa.

Pancen bener bisa uga ana prilaku sing bener tanpa kekuwatan Kristus sing anyar. Tresna pengaruh lan kepinginan kanggo diajeni wong liya bisa nuwuhake urip sing tertib. Ajining dhiri bisa nuntun kita supaya ora katon ala. Ati sing egois bisa nindakake tumindak loman. Dadi, kanthi cara apa kita bakal nemtokake sisihan kita?

Sapa sing duwe ati? Pikiran kita karo sapa? Sapa sing kita tresnani? Sapa sing duwe katresnan sing

paling anget lan energi sing paling apik? Yen kita dadi kagungane Sang Kristus, pikiran kita ana karo Panjenengane, lan pikiran kita sing paling manis yaiku saka Panjenengane. Kabeh sing kita duwe lan saiki wis disucekake kanggo Panjenengane. Kita kepéngin nyandhang gambaré, nyedhot rohé, nglakoni kersané, lan nyenengké Panjenengané ing samubarang kabèh.

Wong-wong sing dadi titah anyar ing Kristus Yésus bakal ngetokké wohé Roh, "katresnan, kabungahan, katentreman,

kasabaran, alus-alus, kabecikan,
kasetyan, andhap-asor,
andhap-asor". Galati 5: 22, 23.

Wong-wong mau ora bakal manut
pepénginan-pepénginan sing
mbiyèn, nanging kanthi iman
marang Putrané Gusti Allah,
wong-wong mau bakal ngetutké
lakuné, nggambaraké sipat-sipaté,
lan ngresiki awaké kaya Dèkné sing
resik. Barang-barang sing biyen
disengiti saiki ditresnani, lan
barang-barang sing biyen ditresnani
wis disengiti. Wong kang
gumunggung lan ngendelake
awake dhewe dadi alus lan andhap
atine. Sing muspra lan supercilious

dadi serius lan ora ngganggu. Wong mendem dadi waras, lan wong bodho dadi murni. Adat-adat lan busana donya sing ora ana gunane disingkirake. Wong-wong Kristen ora bakal ngupaya "hiasan njaba", nanging "wong sing ndhelik ing ati, sing ora rusak, yaiku perhiasan sing alus lan tentrem". 1 Pétrus 3:3, 4 .

Ora ana bukti mratobat sing sejatine kajaba yen nindakake reformasi. Manawi wangsulipun janjinipun, wangsul malih ingkang sampun dipun rampog, ngakeni dosanipun, sarta nresnani Gusti Allah lan sasaminipun, tiyang ingkang dosa

punika tamtu sampun kesah saking
pejah dhateng gesang.

Nalika, minangka makhluk dosa
lan luput, kita sowan marang Sang
Kristus lan dadi panduman saka
sih-rahmaté sing ngapura,
katresnan thukul ing ati. Saben
momotan iku entheng, amarga kuk
sing ditindakake dening Kristus iku
gampang. Kuwajiban dadi
kesenengan, lan kurban
kesenengan. Dalan sing sadurunge
katon katutup ing pepeteng, dadi
padhang karo sinar srengenge saka
Kabeneran.

Kaelokan karakter Kristus bakal katon ing para pandherekipun. Iku kasenangan kanggo nindakake karsane Gusti Allah. Katresnan marang Gusti Allah, semangat kanggo kamulyane, minangka daya panguwasa ing urip Juruwilujeng kita. Katresnan ndadekake kaendahan lan mulyakake kabeh tumindake. Katresnan iku saka Gusti Allah. Jantung sing ora suci ora bisa asal utawa ngasilake. Iku mung ditemokaké ing jantung ngendi Gusti Yesus mrentah. "Kita padha tresna, amarga Panjenengane wis luwih dhisik tresna marang kita." 1 Yokanan 4:19, RV Ing ati

sing dianyari dening sih-rahmat ilahi, katresnan minangka prinsip tumindak. Iku ngowahi karakter, ngatur impuls, ngontrol hawa nafsu, nundukake permusuhan, lan ningkatake rasa tresna. Katresnan iki, sing ditresnani ing jiwa, ndadekake urip lan menahi pengaruh sing nyaring ing saubengé.

Ana rong kesalahan sing kudu ditindakake dening para putrane Gusti - utamane wong-wong sing nembe percaya marang sih-rahmat-Nya - utamane kudu dijaga. Ingkang kapisan, ingkang

sampun dipungatosaken, inggih
punika madosi pakaryanipun
piyambak-piyambak, pitados
dhateng punapa kemawon ingkang
saged dipuntindakaken, supados
saged manunggal kaliyan Gusti.
Sing sapa ngupaya dadi suci marga
saka panggawene dhewe kanggo
netepi angger-anggering Toret, iku
ngupayakake mokal. Kabeh sing
bisa ditindakake manungsa tanpa
Kristus wis najis karo pamrih lan
dosa. Mung sih-rahmat Kristus,
liwat iman, sing bisa nggawe kita
suci.

Kesalahan sing ngelawan lan ora kurang mbebayani yaiku percaya marang Kristus mbebasake manungsa saka netepi angger-anggering Allah; Awit saka pracaya mung kita dadi panduman ing sih-rahmat Sang Kristus, panggawe kita ora ana hubungane karo panebusan kita.

Ananging kawontênakên ing ngriki bilih mituhu punika botên namung manut lahiriah, ananging ngladosakên katresnan.

Angger-anggeré Gusti Allah minangka ekspresi saka kodraté; iku minangka perwujudan saka

prinsip katresnan sing gedhe, lan mula dadi dhasar pamrentahane ing swarga lan bumi. Manawa ati kita dianyaraké kayadene Gusti Allah, menawa katresnan ilahi wis katamtokaké ing jiwa, apa angger-anggeré Gusti Allah bakal kaleksanan ing urip? Nalika prinsip katresnan ditanam ing ati, nalika manungsa dianyar maneh miturut citrane sing nitahake dheweke, janji prajanjian anyar bakal kawujud, "Angger-anggeringSun bakal Sunlebokake ing atine, lan ing pikirane bakal Suntulis. ." Ibrani 10:16 . Lan yen angger-anggering Toret ditulis ing ati, apa ora bakal

mbentuk urip? Ketaatan - layanan lan kasetyan katresnan - minangka tandha sejatine dadi murid.

Mangkono pangandikane Kitab Suci, "Iki katresnan marang Gusti Allah, yaiku supaya kita padha netepi dhawuhe." "Sing sapa kandha, Aku wanuh marang Panjenengané, nanging ora netepi pepakoné, iku goroh, lan kayektèn ora ana ing Panjenengané." 1 Yokanan 5:3; 2:4. Tinimbang mbebasake manungsa saka ketaatan, nanging mung iman, lan iman, sing ndadekake kita bisa nampa sih-rahmat Kristus, sing ndadekake kita bisa manut.

Kita ora entuk kawilujengan kanthi mituhu; awit kawilujengan iku peparingé Gusti Allah kang gratis, kang ditampa kanthi pracaya. Nanging mituhu iku wohing iman. “Kowé padha sumurup, yèn Panjenengané wis ngatingalaké kanggo ngilangi dosa kita; lan ing Panjenengane ora ana dosa. Sapa sing tetep ana ing Panjenengané ora bakal gawé dosa: sing sapa nglakoni dosa, iku ora tau ndeleng Panjenengané lan ora wanuh marang Panjenengané.” 1 Yokanan 3:5, 6. Iki ujian sing bener. Yen kita tetep ana ing Sang Kristus, yen sihe

Gusti Allah dumunung ana ing kita,
perasaan, pikiran, tujuan,
tumindak, bakal laras karo karsane
Gusti Allah kaya sing diwedharake
ing dhawuh-dhawuhe kang suci.

"He, bocah-bocah, aja nganti ana
wong ngapusi sampeyan: sing sapa
nindakake kabeneran, iku bener,
kayadene Panjenengane iku bener."

1 Yokanan 3:7 . Kabeneran
ditetepake miturut standar
angger-anggering Allah sing suci,
kaya sing kasebut ing sepuluh
pranatan sing diwenehake ing
Sinai.

Sing diarani iman marang Kristus sing ngakoni ngluwari manungsa saka kuwajiban manut marang Gusti Allah, dudu iman, nanging anggepan. “Srana sih-rahmat kowé padha kapitulungan rahayu marga saka pracaya.” Nanging “iman, yen ora duwe panggawe, iku mati.” Efesus 2:8; Yakobus 2:17 . Yésus kandha bab Dèkné sakdurungé teka ing bumi, “Dhuh Allah kawula, kawula rena nindakaken karsa Paduka, inggih angger-angger Paduka wonten ing manah kawula.” Jabur 40:8. Lan sakdurungé munggah manèh menyang swarga, Panjenengané

ngandika, "Aku wis netepi dhawuhé Ramaku lan tetep ana ing katresnané." Yokanan 15:10. Kitab Suci kandha, "Mulané awaké déwé ngerti nèk awaké déwé wanuh marang Dèkné, nèk awaké déwé nindakké préntah-préntahé. 1 Yokanan 2:3-6 . "Amarga Sang Kristus uga nandhang sangsara kanggo kita, wis menehi tuladha kanggo kita, supaya sampeyan kudu nuruti lampahé." 1 Pétrus 2:21 .

Kahanan urip langgeng saiki mung kaya biasane, - kaya sing ana ing Firdaus sadurunge tibane wong

tuwa kita sing sepisanan, - kanthi sampurna manut angger-anggering Allah, kabeneran sing sampurna. Yen urip langgeng diwenehake ing kahanan apa wae sing kurang saka iki, mula kabegjan ing jagad iki bakal cilaka. Dalan bakal mbukak kanggo dosa, kanthi kabeh kacilakan lan kasangsaran, supaya bisa langgeng.

Bisa uga Adam, sadurunge tiba, mbentuk karakter sing bener kanthi netepi angger-anggering Allah. Nanging Panjenengané gagal nindakake iki, lan amarga saka dosa kita alam kita tiba lan kita ora bisa

nggawe awake dhewe mursid. Awit kita dosa, ora suci, kita ora bisa netepi angger-angger suci kanthi sampurna. Kita ora duwe kabeneran dhewe sing bisa nyukupi tuntutan hukum Gusti Allah.

Nanging Kristus wis nggawe dalan uwal kanggo kita. Dheweke urip ing bumi ing tengah-tengah pacoban lan godaan kaya sing kudu kita temoni. Dheweke urip tanpa dosa. Panjenengané séda kanggo kita, lan saiki Panjenengané nawisaké kanggo njupuk dosa kita lan maringi kita kabeneran. Yen sampeyan masrahake awake dhewe marang Panjenengane, lan nampa

Panjenengane minangka
Juruwilujeng, banjur, dosa
kayadene uripmu, marga saka
Panjenengane, sampeyan dianggep
bener. Watak Kristus dadi gantiné
karaktermu, lan kowé ditampa ing
ngarsané Gusti Allah kaya-kaya
kowé ora nglakoni dosa.

Luwih saka iki, Kristus ngowahi ati.
Dheweke tetep ana ing atimu
kanthi iman. Sampeyan kudu njaga
hubungan iki karo Kristus kanthi
iman lan terus-terusan nyerahake
kekarepanmu marang
Panjenengane; lan anggere
sampeyan nindakake iki,

Panjenengane bakal makarya ing sampeyan kanggo bakal lan kanggo nindakake miturut kersaning Panjenengané. Dadi, sampeyan bisa kandha, "Urip sing saiki dakkarepake ana ing daging, daklakoni kanthi pracaya marang Putraning Allah, sing nresnani aku lan masrahake sarirane kanggo aku." Galati 2:20 . Mulané Gusti Yésus terus ngomong marang murid-muridé: "Dudu kowé sing ngomong, nanging Rohé Bapakmu sing ngomong nang kowé." Matius 10:20. Banjur karo Kristus makarya ing sampeyan, sampeyan bakal nuduhake roh sing padha lan

nindakake panggawe becik sing padha - tumindak kabeneran, mituhu.

Dadi awake dhewe ora duwe apa-apa kanggo gumunggung. Kita ora duwe dhasar kanggo ngluhurake dhiri. Siji-sijine dhasar pangarep-arep kita yaiku ing kabeneran Kristus sing diwenehake marang kita, lan sing ditindakake dening Rohe sing makarya ing lan liwat kita.

Nalika kita ngomong babagan iman, ana bedane sing kudu digatekake. Ana jinis kapercayan

sing beda banget karo iman. Anane lan kuwasane Gusti Allah, yaiku kayekten pangandikane, yaiku kasunyatan sing malah Iblis lan balane ora bisa nolak. Alkitab kandha nèk "setan-setan uga padha precaya lan gumeter; nanging iki dudu iman. Yakobus 2:19 . Where ana ora mung yakin ing pangandikane Gusti Allah, nanging pengajuan saka karsane marang Panjenengane; ing ngendi ati wis pasrah marang Panjenengane, tresno marang Panjenengane, ana iman - iman sing tumindak kanthi katresnan lan ngresiki jiwa. Liwat iman iki ati dianyaraké ing gambar

Gusti Allah. Lan ati sing ing kahanan sing ora dianyari ora tundhuk marang angger-anggeré Gusti Allah, lan ora bisa, saiki seneng karo dhawuh-dhawuhé sing suci, lan nguwuh karo juru masmur, "Dhuh, dhuh, kawula tresna dhateng angger-angger Paduka! iku semediku sedina muput." Jabur 119:97. Lan kabeneran angger-anggering Toret kawujud ing kita, "sing ora lumaku miturut daging, nanging miturut Roh." Rum 8:1.

Ana wong-wong sing wis ngerti katresnané Kristus sing ngapura lan

sing bener-bener kepéngin dadi anak-anaké Gusti Allah, nanging padha ngerti yèn karakteré ora sampurna, uripé rusak, lan siap mangu-mangu apa atiné wis dianyaraké déning Roh Suci. .

Kanggo sing kaya ngono, aku bakal ujar, Aja mundur kanthi kentekan niat. Kita bakal kerep kudu sujud lan nangis ing sikile Gusti Yesus amarga kekurangan lan kesalahan, nanging kita ora bakal kentekan niat. Sanadyan kita dikalahake dening mungsuh, kita ora dibuwang, ora ditinggal lan ditolak dening Gusti Allah. Ora; Kristus ana ing sisih tengené Gusti Allah,

sing uga ndonga kanggo kita.
Yohanes sing ditresnani kandha,
"Iki daktulis marang kowé, supaya
kowé aja padha gawé dosa. Lan
manawa ana wong sing nglakoni
dosa, kita duwe pamrayoga ana ing
ngarsane Sang Rama, yaiku Yesus
Kristus, sing bener." 1 Yokanan 2:1 .
Lan aja lali pangandikane Sang
Kristus, "Bapa piyambak tresna
sampeyan." Yokanan 16:27 .
Panjenengané kepéngin mbalèkaké
kowé marang Dèkné, kanggo
ndeleng kemurnian lan kasucèné
dhéwé sing katon ing kowé. Lan
yen sampeyan mung bakal
masrahaké awak marang

Panjenengané, Panjenengané kang wis miwiti karya apik ing sampeyan bakal nerusake menyang dina Gusti Yesus Kristus. Ndedonga luwih sregep; pracaya luwih lengkap. Nalika kita ora percaya marang kekuwatane dhewe, ayo padha ngandelake kekuwatane Panebus kita, lan kita bakal memuji marang Panjenengane sing dadi kesehatan rai kita.

Sing nyedhaki Gusti Yésus, sing liyane faulted sampeyan bakal katon ing mripatmu dhewe; amarga sesantimu bakal luwih cetha, lan cacatmu bakal katon ing kontras

sing amba lan beda karo sifate sing sampurna. Iki minangka bukti yen khayalan Iblis wis ilang kekuwatane; bilih pangaribawaning Rohing Allah ingkang nggesangaken punika nggugah panjenengan.

Ora ana katresnan sing jero kanggo Gusti Yesus sing bisa manggon ing ati sing ora ngerti dosane dhewe. Jiwa sing diowahi dening sih-rahmat Kristus bakal ngujo karakter gaib; nanging yen kita ora weruh deformity moral kita dhewe, iku bukti unmistakable sing kita

wis ora duwe tampilan saka
kaendahan lan kaunggulan Kristus.

Sakedhik anggen kita ngormati
dhiri kita, langkung-langkung
anggen kita ngormati kemurnian
lan kaendahanipun Juruwilujeng
kita ingkang tanpa wates. A view
saka dosa kita drive kita marang
Panjenengané sing bisa ngapura;
lan nalika nyawa, nyadari
helplessness sawijining, tekan metu
sawise Kristus, Panjenengane bakal
mbukak piyambak ing daya.
Langkung-langkung raos
mbetahaken kita dhateng
Panjenenganipun lan dhateng

pangandikanipun Gusti, langkung
luhur kita badhe nggadhahi
sifat-sipatipun, lan langkung
gampil kita badhe nggambaraken
gambaripun.

Bab 8—Tuwuh Ing Sang Kristus

Owah-owahan ati sing dadi putrane Gusti Allah ana ing Kitab Suci sing diarani lair. Menapa malih, punika dibandhingake karo germination saka wiji apik saka tani. Mangkono uga wong-wong sing mentas diowahi dadi Kristus, "kaya bayi-bayi sing mentas dilairké," dadi "tuwuh" dadi wong lanang lan wadon ana ing Kristus Yésus. 1 Pétrus 2:2; Efesus 4:15 . Utawa kaya wiji becik kang kasebar ing pategalan, iku kudu thukul lan metokaké woh. Yésaya kandha nèk wong-wong kuwi bakal "diarani

wit-witan kabeneran, tanduré Pangéran, supaya Panjenengané kaluhuraké". Yesaya 61:3. Dadi saka urip alam, ilustrasi digambar, kanggo mbantu kita luwih ngerti bebener misterius babagan urip spiritual.

Ora kabeh kawicaksanan lan ketrampilan manungsa bisa ngasilake urip ing obyek sing paling cilik ing alam. Mung liwat urip sing wis diparingake dening Gusti Allah, tanduran utawa kewan bisa urip. Dadi mung liwat urip saka Gusti Allah urip spiritual lair ing atine manungsa. Yen ora ana

wong sing "lair saka ndhuwur",
dheweke ora bisa dadi panduman
urip sing bakal diwenehake dening
Kristus. Yokanan 3:3, margin.

Kados dene gesang, semono uga
tuwuh. Gusti Allah sing ndadekke
kuncup kanggo mekar lan kembang
dadi woh. Kanthi kekuwatane, wiji
kasebut tuwuh, "pisanan lading,
banjur wiji, banjur gandum sing
wutuh." Markus 4:28 . Lan nabi
Hosea kandha bab Israel, "dheweke
bakal tuwuh kaya kembang
bakung". "Wong-wong mau bakal
urip maneh kaya gandum, lan
thukul kaya wit anggur." Hosea

14:5, 7. Lan Yésus ngongkon awaké dhéwé "nggatèkaké thukul kembang bakung". Lukas 12:27 . Tetanduran lan kembang thukul dudu saka keprigelan utawa keprigelan utawa usaha dhewe, nanging kanthi nampa apa sing wis diparingake dening Gusti Allah kanggo ngladeni uriipe. Anak kasebut ora bisa, kanthi kuatir utawa kekuwatane dhewe, nambahake dedeg piadeg. Sampeyan ora bisa maneh, kanthi kuatir utawa gaweyan dhewe, ngamanake wutah spiritual. Tetuwuhan, bocah, tuwuh kanthi nampa saka sakubenge apa sing

migunani kanggo urip - hawa,
srengenge, lan panganan. Apa
peparinge alam iki kanggo kewan
lan tanduran, kuwi Kristus kanggo
wong sing pracaya marang
Panjenengane. Dheweke dadi
"pepadhang sing langgeng",
"srengenge lan tameng". Yesaya
60:19; Jabur 84:11. Panjenengane
bakal dadi kaya "ebun tumrap
Israel". "Dheweke bakal mudhun
kaya udan ing suket sing dipotong."
Hosea 14:5; Jabur 72:6.
Panjenenganipun punika toya
gesang, "Roti Allah ... kang
tumurun saka ing swarga lan

menehi urip marang donya."

Yokanan 6:33 .

Ing peparingé Putrané sing ora ana tandhingé, Gusti Allah wis ngubengi jagad iki kanthi swasana sih-rahmat sing nyata kaya udhara sing nyebar ing saindenging jagad. Kabeh sing milih kanggo ngrasakake swasana sing menehi urip iki bakal urip lan tuwuh nganti dhuwure wong lanang lan wadon ana ing Sang Kristus Yesus.

Kados dene kembang malih dhateng srengéngé, supados sorot-sorot ingkang padhang saged

nyempurnakaken kaéndahan lan simetrinipun, mila kita kedah malih dhateng Srengéngé Kabeneran, supados pepadhanging swarga madhangi kita, supados karakter kita saged dados wujud kados Kristus. .

Yésus mulang bab sing padha nalika kandha, "Kowé tetepa ana ing Aku, lan Aku ana ing kowé. Kayadene pang-pang ora bisa metokake wohe dhewe, kajaba tetep ana ing wit anggur; Sampeyan ora bisa maneh, kajaba sampeyan tetep ana ing Aku.... Tanpa Aku sampeyan ora bisa nindakake

apa-apa. Yokanan 15:4, 5. Kowe padha gumantung marang Sang Kristus, supaya bisa urip suci, kaya dene pang-pang ing tunas induk kanggo wutah lan woh. Kajaba saka Panjenengane, sampeyan ora duwe urip. Sampeyan ora duwe daya kanggo nolak panggodha utawa tuwuh ing sih-rahmat lan kasucèn. Tetep ana ing Panjenengane, sampeyan bisa berkembang. Nggambarake uripmu saka Panjenengane, sampeyan ora bakal layu utawa ora ana woh. Kowé bakal kaya wit sing ditandur ing pinggir kali.

Akeh sing duwe gagasan yen dheweke kudu nindakake sawetara karya dhewe. Wong-wong mau wis pretyaya marang Kristus kanggo pangapuraning dosa, nanging saiki wong-wong kuwi ngupaya kanggo urip sing bener. Nanging saben usaha kuwi kudu gagal. Gusti Yesus ngandika, "Tanpa Aku sampeyan ora bisa nindakake apa-apa." Wutah sih-rahmat, kabungahan kita, migunani kita, - kabeh gumantung ing manunggal kita karo Kristus. Kanthi sesambungan karo Panjenengane, saben dina, saben jam, - kanthi tetep ana ing Panjenengane, - kita kudu

tuwuh ing sih-rahmat.

Panjenengané ora mung Pangarang, nanging Rampung iman kita. Iku Kristus pisanan lan pungkasan lan tansah. Panjenengané bakal nunggil karo kita, ora mung ing wiwitan lan pungkasan, nanging ing saben langkah. Dawud kandha, "Pangeran Yehuwah tansah daktetepake ana ing ngarepku, amarga Panjenengane ana ing tengenku, mula aku ora bakal gonjang-ganjing." Jabur 16:8.

Apa sampeyan takon, "Kadospundi anggen kula tetep ana ing Sang Kristus?" Kanthi cara sing padha

nalika sampeyan nampa Panjenengane ing wiwitan. "Mulane kaya sampeyan wis nampa Kristus Yesus, Gusti, supaya uripmu ana ing Panjenengane." "Wong bener bakal urip marga saka pracaya." Kolose 2:6; Ibrani 10:38 . Kowé masrahké awaké déwé marang Gusti Allah, supaya dadi sak kabèhé, ngladèni lan manut marang Panjenengané, lan kowé nampa Kristus dadi Juru Slametmu. Sampeyan ora bisa dhewe nebus dosa utawa ngganti atimu; Nanging kowé wis masrahké awaké déwé marang Gusti Allah, kowé pada pretyaya nèk Dèkné nindakké kuwi

kabèh kanggo kowé merga Kristus.
Merga saka iman kowé dadi
kagungané Kristus, lan merga iman
kowé kudu thukul ana ing
Panjenengané, kanthi menehi lan
nampa. Sampeyan kudu menehi
kabeh, - atimu, kersane, layanan
sampeyan, - masrahake awakmu
marang Panjenengane kanggo
netepi kabeh syarate; lan sampeyan
kudu njupuk kabeh, - Kristus,
kasampurnan saka kabeh berkah,
kanggo tetep ing atimu, dadi
kekuatan, kabeneran, helper
langgeng, - kanggo menehi daya
kanggo manut.

Pasrahna awakmu marang Gusti Allah ing wayah esuk; nggawe iki karya pisanan sampeyan.

Pandongamu mangkene: “Dhuh Yehuwah, Paduka mugè karsaa dadosaken kawula sadaya. Kawula ngaturaken sadaya rancangan kawula wonten ing ngarsa Paduka. Gunakake aku dina iki ing layanan Paduka. Tetep wonten ing ngarsa kawula, lan mugè-mugè sakehing pedamelan kawula katindakaken wonten ing Paduka.” Iki prakara saben dina. Saben esuk pasrahna awakmu marang Gusti Allah kanggo dina kuwi. Pasrahna kabeh rencanamu marang Panjenengane,

supaya bisa ditindakake utawa nyerah kaya sing bakal dituduhake dening Gusti. Mangkono saben dina sampeyan bisa masrahake uripmu menyang tangane Gusti Allah, lan kanthi mangkono uripmu bakal dibentuk maneh sawise urip Kristus.

Urip ing Kristus iku urip sing tentrem. Ora ana ekstasi perasaan, nanging kudu ana kapercayan sing tetep lan tentrem. Pangarep-arepmu ora ana ing awakmu; iku ana ing Sang Kristus. Kekiranganmu nyawiji karo kekuwatane, kebodohanmu karo kawicaksanane,

kelemahanmu karo kekuwatane
sing langgeng. Dadi, sampeyan ora
kudu ndeleng awake dhewe, aja
nganti pikirane tetep ana ing awake
dhewe, nanging ndeleng Kristus.
Mugi-mugi pikiran manembah
dhateng katresnanipun, dhateng
kaendahan, kasampurnan,
watakipun. Kristus ing ngaku dhiri,
Kristus ing asor, Kristus ing
kesucian lan kasucian, Kristus ing
katresnan kang tanpa tandhing - iki
subyek kanggo kontemplasi nyawa.
Kanthi nresnani Panjenengane, niru
Panjenengane, gumantung marang
Panjenengane, sampeyan kudu
malih dadi rupane.

Yésus kandha, "Kowé tetepa ana ing Aku." Tembung-tembung kasebut nuduhake gagasan istirahat, stabilitas, kapercayan. Panjenengané banjur ngundang manèh, "Mara mréné, ... lan kowé bakal Dakparingi ngaso." Matius 11:28 . Tembung-tembung saka juru Masmur nduduhké pikiran sing padha, "Ngaso ing Gusti lan ngenteni Panjenengané kanthi sabar". Lan Yésaya mènèhi jaminan, "Kakuwatanmu ana ing katentreman lan katentreman." Jabur 37:7; Yesaya 30:15. Liyane iki ora ditemokake ing ora aktif;

amarga ing undhangan
Juruwilujeng janji katentreman
manunggal karo panggilan kanggo
karya: "KukulingSun tampanana
ing sampeyan: ... lan sampeyan
bakal nemokake katentreman."

Matius 11:29. Ati sing paling mapan
marang Kristus bakal paling sregep
lan aktif ing karya kanggo
Panjenengane.

Nalika pikiran manggon ing awake
dhewe, iku dipaling saka Kristus,
sumber daya lan urip. Mula saka
iku Setan tansah usaha kanggo
njaga manungsa waé saka
Juruwilujeng lan kanthi mangkono

nyegah persatuan lan kesatuan jiwa karo Kristus. Kasenengan ing donya, keprigelan urip lan kebingungan lan kasusahan, kaluputan wong liya, utawa kaluputan lan cacat sampeyan dhewe - kanggo kabeh utawa kabeh mau bakal ngudi kanggo ngalihake pikiran. Aja kesasar karo pirantine. Akeh wong sing bener-bener temen, lan sing kepéngin urip kanggo Gusti Allah, dheweke uga kerep mimpin kanggo mikirake kaluputan lan kelemahane dhewe, lan kanthi mangkono kanthi misahake wong-wong mau saka Kristus, dheweke ngarep-arep bisa

menang. Kita ora kudu nggawe awake dhewe dadi pusat lan nyenengi kuatir lan wedi apa kita bakal slamet. Kabeh iki nyingkirake jiwa saka Sumber kekuwatan kita. Pasrahna nyawamu marang Gusti Allah, lan precaya marang Panjenengane. Dhiskusi lan mikir bab Gusti Yésus. Ayo awake ilang ing Panjenengane. Nyingkirake kabeh keraguan; ngilangi rasa wedimu. Kandha karo rasul Paulus, "Aku urip; Nanging dudu aku, nanging Kristus sing urip ana ing aku: lan urip sing saiki daklakoni ana ing daging, aku urip kanthi pracaya marang Putraning Allah,

sing wis nresnani aku lan masrahake sarirane kanggo aku." Galati 2:20 . Ngaso ing Gusti Allah. Panjenengane bisa njaga apa sing wis sampeyan setya marang Panjenengane. Yen sampeyan bakal ninggalake dhewe ing tangane, Panjenengane bakal nuntun sampeyan mati luwih saka conqueror liwat Panjenengane sing wis tresna sampeyan.

Nalika Sang Kristus njupuk sipat manungsa marang Panjenengane, Panjenengane nggandhengake manungsa marang awake dhewe kanthi tali katresnan sing ora bisa

dipegat dening kekuwatan apa wae kajaba pilihane manungsa dhewe. Iblis bakal terus-terusan menehi daya tarik kanggo mbujuk kita supaya bisa ngilangi ikatan iki - kanggo milih misahake awake dhewe saka Kristus. Ing kene kita kudu nonton, ngupayakake, ndedonga, supaya ora ana sing bisa mbujuk kita milih master liyane; amarga kita tansah bebas nindakake iki. Nanging ayo padha njaga mripat kita marang Kristus, lan Panjenengane bakal ngreksa kita. Nggoleki Gusti Yesus, kita aman. Ora ana sing bisa njabut kita saka tangane. Nalika terus-terusan

ndeleng Panjenengane, kita "diganti dadi gambar sing padha, saka kamulyan menyang kamulyan, kaya sing ana ing Rohe Gusti". 2 Korinta 3:18 .

Mangkono uga para sakabat wiwitan padha dadi padha karo Juruwilujeng kinasih. Nalika murid-murid mau krungu pangandikané Yésus, padha rumangsa butuh marang Panjenengané. Padha nggolèki, padha ketemu, padha mèlu Panjenengané. Padha karo Panjenengané ing omah, ing meja, ing lemari, ing lapangan. Padha

karo Panjenengane minangka
murid karo guru, saben dina nampa
saka lambene piwulang bebener
suci. Padha nyawang
Panjenengane, minangka abdi
marang bendarane, kanggo sinau
tugase. Murid-muridé kuwi
wong-wong sing "tunduk marang
hawa napsu kaya kita". Yakobus
5:17 . Padha perang padha karo
dosa kanggo perang. Padha
mbutuhake sih-rahmat sing padha,
supaya bisa urip suci.

Malah Yokanan, murid sing
ditresnani, sing paling
nggambaraké mèmper karo

Juruwilujeng, ora alamiah nduwèni sifat sing éndah. Dheweke ora mung mandhiri lan ambisius kanggo pakurmatan, nanging uga cepet-cepet, lan nesu amarga ciloko. Ananging nalika sifate Gusti Allah wis dicethakake marang dheweke, dheweke weruh kekurangane dhewe lan asor dening kawruh. Kakuwatan lan kasabaran, kekuwatan lan kelembutan, kamulyan lan kelembutan, sing dideleng ing saben dinane Putraning Allah, ngebaki jiwane kanthi rasa seneng lan katresnan. Sadina-dina atine katarik marang Sang Kristus, nganti ilang rasa

tresnane marang Gurune. Watek murka, ambisius, dipasrahake marang kekuwatane Sang Kristus. Pangaribawa saka Roh Suci sing gawe anyar gawe anyar atine. Kekuwataning katresnané Kristus ndadèkaké owah-owahan karakter. Iki minangka asil sing mesthi saka persatuan karo Gusti Yesus. Nalika Kristus tetep ana ing ati, kabeh alam bakal owah. Rohé Kristus, katresnané, ngresiki ati, nguwasani jiwa, lan ngunggahaké pikiran lan pepénginan marang Gusti Allah lan swarga.

Nalika Kristus minggah ing swarga,
pangertèn saka ngarsane isih ana
karo para pandherekipun. Iku
ngarsane pribadi, kebak katresnan
lan cahya. Gusti Yesus, Juru Slamet,
kang wis lumampah lan ngandika
lan ndedonga karo wong-wong
mau, kang wis ngandika
pangarep-arep lan panglipur ing
atine, nalika pesen tentrem-rahayu
isih ana ing lambene, wis dijupuk
saka wong-wong mau menyang ing
swarga, lan nada saka Swarané wis
bali marang wong-wong mau,
nalika méga malaékat nampani
Panjenengané - "Lah, Aku nunggal
karo kowé salawas-lawase, nganti

pungkasaning donya." Matius
28:20. Dheweke wis munggah ing
swarga kanthi wujud manungsa.
Padha sumurup, yen Panjenengane
ana ing ngarepe dhampare Gusti
Allah, kanca lan Juruwilujeng isih;
bilih simpatinipun boten ewah;
bilih Panjenenganipun taksih
dipunidentifikasi kaliyan manungsa
ingkang nandhang sangsara.
Dhèwèké ngaturaké marang Gusti
Allah kaluwihan getihé dhéwé sing
larang regané, nuduhake tangan lan
sikilé sing tatu, kanggo
ngéling-éling rega sing wis dibayar
kanggo wong sing ditebus. Padha
sumurup, yen Panjenengane wus

minggah ing swarga kanggo
nyiapake panggonan kanggo
wong-wong mau, lan bakal rawuh
maneh lan njupuk wong-wong mau
menyang Panjenengane.

Nalika padha ketemu bebarengan
sawise minggah ing langit padha
kepéngin ngaturake panyuwune
marang Sang Rama kanthi asmane
Gusti Yesus. Kanthi raos nggumun,
wong-wong mau padha sujud ing
pandongga, ngucapake jaminan,
"Apa wae sing padha kokuwun
marang Sang Rama atas asmaKu,
iku bakal diwenehake marang
kowe. Tumeka saiki kowé durung

padha nyuwun apa-apa atas asmaKu; nyenyuwuna, temah kowé bakal tanpa, supaya kabungahanmu tumemen."

Yokanan 16:23, 24. Wong-wong mau ngluhuraké tangané iman sing luwih dhuwur lan luwih dhuwur kanthi argumentasi sing kuat, "Kristus sing wis séda, malah wis wungu manèh, sing ana ing tengené Gusti Allah, sing uga ndonga kanggo kita." Rum 8:34. Lan Pentakosta nggawa wong-wong mau ing ngarsane Sang Penghibur, sing wis dipangandikakake dening Kristus, "Dheweke bakal ana ing kowe." Lan Panjenengané banjur

ngandika maneh, "Iku luwih apik kanggo sampeyan, yen Aku lunga: kanggo yen Aku ora lunga, Panglipur ora bakal nekani sampeyan; Nanging yen Aku lunga, Aku bakal ngutus Panjenengane marang kowe." Yokanan 14:17; 16:7. Mula, liwat Roh, Kristus kudu tetep ana ing ati para putrane. Kesatuan karo Panjenengane luwih cedhak tinimbang nalika Panjenengane kanthi pribadi. Pepadhang, lan katresnan, lan kuwasane Sang Kristus sing manggon ana ing kono sumunar liwat wong-wong mau, supaya wong-wong padha weruh, "kaget; Wong-wong kuwi ngerti nèk

wong-wong kuwi mèlu Gusti
Yésus.” Lelakone Para Rasul 4:13 .

Kabeh sing Kristus kanggo para
sakabat, Panjenengané kepéngin
dadi kanggo anak-anaké dina iki;
Kanggo ing pandonga pungkasan,
karo sawetara sakabat cilik padha
nglumpuk ing Panjenengané,
Panjenengané ngandika, “Sing
ndedonga ora mung kanggo
wong-wong iki, nanging uga
kanggo wong-wong sing bakal
pracaya marang Aku srana
pangandikane.” Yokanan 17:20 .

Gusti Yesus ndedonga kanggo kita, lan nyuwun supaya kita bisa dadi siji karo Panjenengane, kayadéné Panjenengané dadi siji karo Sang Rama. Apa serikat iki! Juru Slamet wis ngandika bab awake dhewe, "Putra ora bisa nindakake apa-apa saka awake dhewe;" "Rama kang dedalem ana ing Aku, Panjenengane kang nindakake pakaryan." Yokanan 5:19; 14:10. Banjur, yen Kristus manggon ing ati kita, Panjenengane bakal nindakake ing kita "karo karsa lan nindakake saka kersane." Filipi 2:13 . Kita bakal nyambut gawe kaya sing ditindakake; kita bakal nuduhake

roh sing padha. Lan kanthi
mangkono, nresnani Panjenengane
lan tetep ana ing Panjenengane, kita
bakal "tumsaya marang
Panjenengane ing samubarang
kabeh, yaiku Serah, yaiku Kristus."
Efesus 4:15 .

Bab 9—Pakarya lan Urip

Gusti Allah iku sumbering urip lan pepadhang lan kabungahan kanggo alam semesta. Kados soroting soroting srengéngé, kados lèpèning toya ingkang njeblug saking sumber ingkang gesang, berkah-berkah saking Panjenenganipun dhateng sadaya titahipun. Lan ing endi wae uripe Gusti Allah ana ing atine manungsa, bakal mili menyang wong liya kanthi katresnan lan berkah.

Kabungahané Juru Slamet kita ana ing uplifting lan nebus wong sing tiba. Awit saka iku Panjenengané ora nganggep nyawané ditresnani marang sarirané dhéwé, nanging nandhang salib lan ngrèmèhaké kawirangané. Mula, para malaékat tansah mèlu nyambut gawé kanggo kabegjaning liyan. Iki kabungahané. Apa sing dianggep egois minangka layanan sing ngremehake, ngladeni wong-wong sing cilaka lan kanthi cara sing luwih murah ing watak lan pangkat, iku pakaryane malaekat sing ora duwe dosa. Roh katresnan Kristus sing ngorbanake awake dhewe yaiku roh sing

ngubengi swarga lan dadi inti saka kabegjane. Kuwi roh sing bakal diduweni para muridé Kristus, yaiku penggawéan sing bakal ditindakké.

Nalika katresnanipun Sang Kristus kasebat wonten ing manah, kados wangi ingkang arum boten saged dipunpendhet. Pengaruh suci kasebut bakal dirasakake dening kabèh sing kita sesambungan. Rohé Kristus ing sajroning ati iku kaya sumber ing ara-ara samun, mili kanggo nyegerakaké kabèh wong lan ndadèkaké wong-wong sing wis

siap mati, sregep ngombé banyu panguripan.

Katresnan marang Gusti Yesus bakal dicethakaké ana ing kepinginan kanggo makarya nalika Panjenengané makarya kanggo berkah lan uplifting manungsa. Kuwi bakal ndadékkaké katresnan, lelembut, lan simpati marang kabèh makhluk sing diopeni Bapak ing swarga.

Uripé Juru Slamet ing bumi dudu urip sing gampang lan bekti marang Dèkné, nanging Dèkné ngupaya tenanan, tenanan, lan ora

kesel kanggo nylametaké manungsa sing ilang. Saka kandhang menyang Calvary Dheweke ngetutake dalam kanggo nolak awake dhewe lan ngupaya supaya ora dibebasake saka tugas sing angel, lelungan sing nglarani lan perawatan lan tenaga kerja sing kesel. Dhèwèké kandha, "Putrané Manungsa ora teka kanggo diladèni, nanging kanggo ngladèni, lan masrahké nyawané dadi tebusan kanggo wong akèh." Matius 20:28 . Iki minangka obyek gedhe ing uripe. Kabeh liyane ana sekunder lan subservient. Panganan lan ombèn-ombèné kanggo nindakké kersané Gusti Allah lan

ngrampungké pakaryané. Dhewe lan kapentingan dhewe ora ana bagean ing karyane.

Dadi wong-wong sing dadi panduman sih-rahmaté Kristus bakal siyap ngladèni kurban apa waé, supaya wong liya sing wis séda bisa nampa hadiah swarga. Dheweke bakal nindakake kabeh sing bisa kanggo nggawe jagad iki luwih apik kanggo tetep ana. Roh iki minangka asil saka jiwa sing bener-bener diowahi. Ora let suwe ana wong sing teka ing Kristus, ana kepinginan kanggo ngandhani wong liya apa kanca sing larang

regane sing ditemokake ing Gusti
Yesus; bebener sing nylametake lan
nyucekake ora bisa ditutup ing
atine. Menawa kita padha nganggo
kabenerané Kristus lan kapenuhan
kabungahan saka Rohé, kita ora
bakal bisa meneng. Yen kita wis
ngrasakake lan ndeleng manawa
Gusti iku apik, mesthi ana sing
kudu dicritakake. Kaya Filipus
nalika ketemu Juruwilujeng, kita
bakal ngajak wong liya menyang
ngarsane. Kita bakal ngupaya
kanggo nampilake atraksi Kristus
lan kasunyatan sing ora katon ing
donya sing bakal teka. Bakal ana
intensitas kepinginan kanggo

ngetutake dalan sing ditindakake dening Gusti Yesus. Bakal ana kepéngin banget supaya wong-wong ing saubengé kita bisa "ndeleng Cempéning Allah, sing nyingkiri dosané jagad". Yokanan 1:29.

Lan upaya kanggo mberkahi wong liya bakal nanggépi berkah kanggo awake dhewe. Iki minangka tujuane Gusti Allah menahi kita bagean kanggo tumindak ing rencana panebusan. Dheweke wis menahi wong hak istimewa dadi panduman kodrat ilahi lan, ing gilirane, nyebar berkah kanggo

sesama. Iki minangka pakurmatan sing paling dhuwur, kabungahan sing paling gedhe, sing bisa diparingake dening Gusti Allah marang manungsa. Wong-wong sing dadi peserta ing karya katresnan digawa paling cedhak karo Sang Pencipta.

Gusti Allah bisa uga wis masrahaké pesen Injil, lan kabeh karya pelayanan katresnan, kanggo malaekat swarga. Dheweke bisa uga nggunakake cara liya kanggo ngrampungake tujuane. Nanging ing katresnan tanpa wates Panjenengane milih kanggo nggawe

kita rekan kerja karo Panjenengane,
karo Kristus lan para malaékat,
supaya kita bisa nampa berkah,
kabungahan, uplifting spiritual,
sing asil saka pelayanan tanpa
pamrih iki.

Kita digawa menyang simpati karo
Kristus liwat paseduluran saka
kasangsaran. Saben tumindak
ngorbanake awake dhewe kanggo
kabecikan wong liya nguatake
semangat sih-rahmat ing atine
wong sing menahi, sekutu dheweke
luwih cedhak karo Panebus jagad,
sing "sugih, nanging marga saka
kowe ... Kamlaratane bisa uga

sugih.” 2 Korinta 8:9 . Lan mung nalika kita nindakake tujuan ilahi ing tumitah kita, urip bisa dadi berkah kanggo kita.

Yen sampeyan bakal kerja kaya sing direncanakake dening Kristus supaya para muride, lan entuk jiwa kanggo Panjenengane, sampeyan bakal ngrasakake pengalaman sing luwih jero lan kawruh sing luwih gedhe babagan perkara-perkara gaib, lan bakal ngelih lan ngelak marang kabeneran. Kowé bakal nyuwun marang Gusti Allah, lan imanmu bakal dikuwatké, lan nyawamu bakal ngombé banyu

sing luwih jero ing sumur kawilujengan. Nemokake oposisi lan pacoban bakal nuntun sampeyan menyang Kitab Suci lan pandonga. Sampeyan bakal tuwuh ing sih-rahmat lan kawruh bab Kristus, lan bakal berkembang pengalaman sugih.

Semangat kerja tanpa pamrih kanggo wong liya menehi jero, stabilitas, lan kaendahan kaya Kristus marang karakter, lan ndadekke katentreman lan rasa seneng marang sing duwe. Cita-cita diunggahake. Ora ana papan kanggo sloth utawa selfishness.

Wong-wong sing nglakoni
sih-rahmat Kristen bakal tuwuh lan
dadi kuwat kanggo makarya
kanggo Gusti Allah. Dheweke bakal
duwe pangerten spiritual sing jelas,
iman sing mantep, tuwuh, lan
tambah kekuwatan ing pandonga.
Roh Gusti Allah, obah ing roh,
nelpon harmonis suci saka nyawa
minangka jawaban kanggo tutul
gaib. Wong-wong sing
ngupayakake upaya tanpa pamrih
kanggo kabecikan wong liya,
mesthi nindakake kaslametane
dhewe.

Siji-sijine cara kanggo tuwuh ing
sih-rahmat yaiku kanthi ora
kasengsem nindakake pakaryan
sing wis didhawuhake dening
Kristus marang kita - kanggo melu,
kanthi kemampuan kita, mbantu
lan mberkahi wong-wong sing
mbutuhake pitulungan sing bisa
kita paringake. Kekuwatan teka
kanthi olahraga; aktivitas iku
banget kondisi urip. Wong-wong
sing ngupaya njaga urip Kristen
kanthi pasif nampa berkah sing teka
liwat sih-rahmat, lan ora nindakake
apa-apa kanggo Kristus, mung
nyoba urip kanthi mangan tanpa
kerja. Lan ing kasukman kaya ing

alam donya, iki tansah nyebabake degenerasi lan bosok. Wong sing ora gelem ngleksanani awak bakal kelangan kekuwatan kanggo nggunakake. Dadi wong Kristen sing ora bakal ngleksanani kekuwatan sing diwenehake Gusti Allah ora mung gagal tuwuh dadi Kristus, nanging uga kelangan kekuwatan sing wis ana.

Pasamuan Kristus minangka badan sing ditunjuk dening Gusti Allah kanggo nylametake manungsa. Misine yaiku nggawa Injil menyang jagad. Lan kewajiban dumunung ing kabeh wong Kristen. Saben

uwong, miturut bakat lan kesempatan, kudu netepi tugase Juruwilujeng. Sih katresnané Kristus, sing dicethakaké marang kita, ndadèkaké kita dadi utang marang kabèh wong sing ora wanuh marang Panjenengané. Gusti Allah wis maringi pepadhang, ora mung kanggo awake dhewe, nanging kanggo nylametake wong-wong mau.

Yen para pandherekipun Kristus padha siyaga kanggo nindakake tugas, mesthi ana ewonan ing ngendi ana siji sing martakake Injil ing negara-negara kapisir. Lan kabeh

sing ora bisa nindakake pakaryan kanthi pribadi, mesthi bakal nyukupi kanthi sarana, simpati, lan pandonga. Lan bakal ana tenaga kerja sing luwih akeh kanggo jiwa-jiwa ing negara-negara Kristen.

Kita ora prelu lunga menyang tanah kaping, utawa malah ninggalake bunderan omah sing sempit, yen ana tugas kita, kanggo makarya kanggo Kristus. Kita bisa nindakake iki ing bunder omah, ing pasamuwan, ing antarane wong-wong sing kita sesambungan, lan karo wong sing kita lakoni.

Sebagéan gedhé uripé Juru Slamet kita ing bumi iki ditindakaké kanthi sabar ing toko tukang kayu ing Nasarèt. Malaékat sing ngladèni marani Gustining urip nalika Panjenengané mlaku bebarengan karo wong tani lan buruh, ora diakoni lan ora diajeni. Dheweke kanthi setya nindakake tugase nalika nyambut gawe ing pakaryane sing asor kaya nalika nambani wong lara utawa mlaku ing ombak Galiléa. Dadi ing tugas sing paling asor lan posisi sing paling asor ing urip, kita bisa mlaku lan makarya karo Gusti Yesus.

Rasul Paulus kandha, "Sabèn wong, ing sajroning nimbali, kudu tetep ana ing ngarsane Gusti Allah." 1 Korinta 7:24 . Pengusaha bisa nindakake bisnis kanthi cara sing bakal ngluhurake Gurune amarga kasetyane. Yen dheweke dadi pengikut Kristus sing sejati, dheweke bakal nindakake agamane menyang kabeh sing ditindakake lan nuduhake roh Kristus marang manungsa. Mekanik kasebut bisa uga dadi wakil sing sregep lan setya saka Panjenengane sing nyambut gawe ing urip sing asor ing antarane bukit-bukit Galiléa. Sabèn uwong sing nyebut asmane

Kristus kudu nglakoni supaya wong liya, kanthi ndeleng pakaryan sing apik, bisa dituntun kanggo ngluhurake Sang Pencipta lan Penebus.

Akeh wong sing ora gelem menehi hadiah kanggo ngladeni Kristus amarga wong liya duwe endowment lan kaluwihan sing unggul. Panemu wis menang yen mung wong-wong sing duwe bakat khusus sing kudu nyukupi kemampuane kanggo ngabdi marang Gusti Allah. Sampun dipunmangertosi dening tiyang kathah bilih bakat dipunparingaken

namung dhateng kelas ingkang
dipunremeni, nanging boten
dipuntimbangali dening tiyang sanes
ingkang tamtu boten dipuntimbangali
nyambut damel utawi ganjaran.
Nanging iku ora supaya
dituduhake ing pasemon. Bareng
kang duwe omah nimbali para
abdine, saben wong padha
diparingi pagaweane.

Kanthi semangat katresnan, kita isa
nindakké tugas sing paling asor ing
urip "kaya marang Gusti". Kolose
3:23 . Yen katresnan marang Gusti
Allah ana ing ati, bakal katon ing
urip. Aroma manis saka Kristus

bakal ngubengi kita, lan pengaruh kita bakal nambah lan mberkahi.

Sampeyan ora kudu ngenteni kesempatan gedhe utawa ngarep-arep kabisan sing luar biasa sadurunge makarya kanggo Gusti Allah. Sampeyan ora perlu mikir babagan apa sing bakal dipikirake jagad babagan sampeyan. Yen urip saben dina dadi bukti kemurnian lan ketulusan imanmu, lan wong liya yakin yen sampeyan pengin entuk manfaat, usahamu ora bakal ilang.

Murid-muridé Yésus sing paling asor lan mlarat bisa dadi berkah kanggo wong liya. Padha bisa uga ora éling sing padha nindakake samubarang kabecikan khusus, nanging dening pengaruh semaput padha bisa miwiti gelombang berkah sing bakal widen lan deepen, lan asil rahayu padha ora bakal ngerti nganti dina ganjaran final. Dheweke ora rumangsa utawa ngerti yen dheweke nindakake apa-apa sing apik. Padha ora perlu kanggo bosen piyambak karo kuwatir babagan sukses. Dheweke mung kudu maju kanthi tenang, kanthi setya nindakake pakaryan sing

diwenehake dening Gusti Allah, lan uripe ora bakal muspra. Jiwo dhewe bakal saya tambah akeh dadi mirip karo Kristus; padha dadi buruh bebarengan karo Gusti Allah ing urip iki lan kanthi mangkono cocog kanggo karya sing luwih dhuwur lan kabungahan sing ora dibayangi ing urip sing bakal teka.

Bab 10—Kawruh bab Gusti Allah

Akeh cara sing ditindakake dening Gusti Allah kanggo nggawe awake dhewe dikenal lan nggawa kita dadi sesambungan karo Panjenengane. Alam ngomong karo indra kita tanpa kendhat. Ati sing mbukak bakal kesengsem karo katresnan lan kamulyan Gusti Allah sing dicethakaké liwat karya tangané. Telinga sing ngrungokake bisa ngrungokake lan ngerti komunikasi Gusti Allah liwat barang-barang alam. Sawah-sawah kang ijo, wit-witan kang dhuwur, kuncup lan kembange, mendhung

kang lumaku, udan deres, kali kang gumebyar, kamulyaning kayangan, ngucap ing manah kita, lan ngajak kita kenalan karo Panjenengane kang nitahake kabeh.

Juruwilujeng kita nggandheng piwulang-piwulang ingkang aji kaliyan bab-bab alam. Wit-witan, manuk-manuk, kembang-kembang ing lebak, bukit-bukit, tлага, lan langit-langit sing endah, uga kedadeyan-kedadeyan lan sakubenge urip saben dina, kabeh padha digandhengake karo tembung-tembung sing bener, supaya piwulang-piwulange bisa

asring. kelingan ing pikiran, sanajan ing tengah-tengah sibuk ngurusi uripe manungsa.

Gusti Allah bakal ngormati anak-anake lan seneng karo kaendahan sing prasaja lan sepi sing wis dadi hiasan omah kita ing bumi. Panjenenganipun punika pacangan saka ayu, lan ndhuwur kabeh sing metu atraktif Panjenenganipun tresna kaendahan karakter; Dheweke bakal nggawe kita cultivate kemurnian lan gamblang, sih-rahmat sepi saka kembang.

Nèk awaké dhéwé gelem
ngrungokké, gawéané Gusti Allah
bakal mulangké piwulang sing aji
bab manut lan percaya. Saking
lintang-lintang ingkang lumampah
ing angkasa tanpa lacak, ngetutake
margi ingkang sampun
katetepaken, ngantos dumugi atom
ingkang paling cilik, barang-barang
alam manut karsaning Pangripta.
Lan Gusti Allah preduli kanggo
kabeh lan nyonggo kabeh sing wis
digawe. Kang njunjung jagad tanpa
wilangan ing salawas-lawase, ing
wektu sing padha ngrawat
kepinginan manuk pipit coklat cilik
sing nyanyi lagu sing asor tanpa

wedi. Nalika wong metu kanggo karya saben dina, kaya nalika padha ndedonga; nalika padha turu ing wayah bengi, lan nalika tangi ing wayah esuk; Nalika wong sugih mangan ing kraton, utawa nalika wong miskin nglumpukake anak-anake ing papan sing sithik, saben wong diawasi kanthi lembut dening Rama ing swarga. Ora ana luh kang ora digatekake dening Gusti Allah. Ora ana eseman sing ora ditandhani.

Yen kita yakin kabeh iki, kabeh kuatir sing ora perlu bakal diilangi. Urip kita ora bakal kebak kuciwane

kaya saiki; awit sakathahing
samubarang, gedhe utawa cilik,
bakal ditinggalake ing tangane
Gusti Allah, sing ora kebingungan
karo akeh keprigelan, utawa
kepunjulen karo bobote. Kita banjur
kudu seneng ngaso jiwa sing wis
suwe dadi wong asing.

Minangka pangrasamu seneng karo
kaendahan bumi sing narik
kawigaten, pikirake jagad sing
bakal teka, sing ora bakal ngerti apa
sing bakal ditindakake dosa lan
pati; ing endi rupa alam ora bakal
nganggo wewayanganing laknat.
Ayo imajinasi sampeyan

nggambarake omah sing disimpen,
lan elinga yen bakal luwih mulya
tinimbang imajinasi sing paling
cerah sing bisa digambarake. Ing
macem-macem peparinge Gusti
Allah ing alam kita ndeleng
nanging samar gleaming saka
kamulyane. Ana tulisan mangkene:
“Mripat durung weruh, lan kuping
ora tau krungu, lan ora tau mlebu
ing atine manungsa, yaiku
samubarang kang wis dicawisake
dening Gusti Allah kanggo wong
kang padha tresna marang
Panjenengane.” 1 Korinta 2:9 .

Pujangga lan naturalis duwe akeh perkara sing bisa dicritakake babagan alam, nanging wong Kristen sing seneng kaendahan bumi kanthi penghargaan sing paling dhuwur, amarga dheweke ngakoni karya tangane Rama lan ngerteni katresnane ing kembang lan semak lan wit. Ora ana wong siji-sijia sing bisa ngormati makna gunung lan lembah, kali lan segara, sing ora nganggep dheweke minangka ekspresi katresnane Gusti marang manungsa.

Gusti Allah ngandika marang kita lumantar karya-karyané lan liwat

pengaruh Rohé marang ati. Ing kahanan lan lingkungan kita, ing owah-owahan saben dina ing sekitar kita, kita bisa nemokake pelajaran sing aji yen ati kita mbukak kanggo ngerteni. Juru Mazmur, njlèntrèhaké pakaryan peparingé Gusti Allah, kandha, "Bumi kebak ing kabecikané Pangéran". "Sapa sing wicaksana lan bakal nggatekake perkara-prekara iki, malah bakal ngerti sih-rahmating Gusti." Jabur 33:5; 107:43.

Gusti Allah ngandika marang kita ing pangandikane. Ing kene kita

duwe garis sing luwih cetha
babagan wahyu watake, tumindake
karo manungsa, lan karya
panebusan sing gedhe. Ing kene
mbukak sadurunge kita sejarah
para leluhur lan para nabi lan wong
suci liyane ing jaman kuna.

Wong-wong kuwi wong lanang
sing "tunduk marang karep kaya
kita". Yakobus 5:17 . Kita weruh
carane padha berjuang liwat
discouragements kaya kita dhewe,
carane padha tiba ing panggodha
kaya kita wis rampung, lan durung
padha tatag maneh lan nelukake
liwat sih-rahmaté Gusti Allah; lan,
lah, kita kasurung ing mbudidaya

kanggo kabeneran. Nalika kita maca pengalaman larang sing diwenehake marang dheweke, cahya lan katresnan lan berkah sing bisa dirasakake, lan karya sing ditindakake liwat sih-rahmat sing diwenehake marang dheweke, roh sing menehi inspirasi kanggo dheweke nyalahake semangat emulasi suci ing ati kita lan kepinginan kanggo dadi kaya wong-wong mau ing karakter-kaya wong lumaku karo Gusti Allah.

Gusti Yesus ngandika bab Kitab Suci Prajanjian Lawas, - lan apa maneh bener bab Anyar, - "Iku kang

nekseni ing Aku," Panebus, kang ing kang pangarep-arep kita urip langgeng pusaté. Yokanan 5:39. Ya, kabèh Kitab Suci nyritakaké bab Kristus. Saka cathetan pisanan saka tumitah - amarga "tanpa Panjenengané ora ana apa-apa sing digawe" - kanggo janji pungkasan, "Lah, Aku teka cepet," kita maca karya-karyané lan ngrungokake swarane. Yokanan 1:3; Wahyu 22:12. Yen sampeyan pengin kenalan karo Juruwilujeng, sinau Kitab Suci.

Isining ati kanthi pangandikaning Allah. Iku banyu urip, ngilangake rasa ngelak. Padha roti urip saka

swarga. Yésus kandha, "Yèn kowé ora mangan dagingé Putrané Manungsa lan ngombé getihé, kowé ora nduwé urip ing njero kowé."

Lan Panjenengané nerangake marang Panjenengané kanthi ngandika, "Tembung sing dakkandhakake marang kowé, iku roh lan urip." Yokanan 6:53, 63.

Badan kita dibangun saka apa sing kita mangan lan ngombe; lan kaya ing ekonomi alam, uga ing ekonomi spiritual: iku apa kita semedi marang sing bakal menahi nada lan kekuatan kanggo alam spiritual kita.

Tema panebusan yaiku salah sawijining sing dikarepake para malaekat; iku bakal dadi ngelmu lan kidung tebusan ing salawas-lawase. Apa ora pantes dipikir lan disinaoni kanthi ati-ati saiki? Sih welas asih lan katresnan saka Gusti Yesus sing tanpa wates, kurban sing digawe kanggo kita, njaluk refleksi sing paling serius lan serius. Kita kedah nggatosaken watakipun Penebus lan Penolong ingkang kita tresnani. Kita kudu mikir babagan misi Panjenengane sing teka kanggo nylametake umate saka dosane. Nalika kita mikirake tema-tema kaswargan, iman lan

katresnan kita bakal saya kuwat,
lan pandonga kita bakal luwih
ditrima dening Gusti Allah, amarga
bakal saya campur karo iman lan
katresnan. Dheweke bakal dadi
cerdas lan sregep. Bakal ana
kapercayan sing luwih
terus-terusan marang Gusti Yesus,
lan pengalaman urip saben dina ing
kuwasane kanggo nylametake
kabeh sing marani Gusti Allah liwat
Panjenengane.

Nalika kita mikir babagan
kasampurnan saka Juruwilujeng,
kita bakal kepéngin malih lan
dianyaraké kanthi citra kasuciané.

Ana bakal keluwen lan ngelak jiwa dadi kaya Panjenengane sing kita sembah. Luwih akeh pikiran kita marang Kristus, luwih akeh kita bakal ngomong babagan Panjenengane marang wong liya lan makili Panjenengane ing jagad iki.

Kitab Suci ora ditulis mung kanggo sarjana; Kosok baline, iki dirancang kanggo wong umum. Bebener gedhe sing perlu kanggo kawilujengan digawe cetha kaya awan; lan ora ana kang bakal salah lan kesasar, kajaba mung wong-wong kang padha netepi

paukumane dhewe tinimbang
karsaning Allah kang wis
terang-terangan.

Kita ora kudu njupuk paseksen
saka wong liya babagan apa sing
diwulangake ing Kitab Suci,
nanging kita kudu nyinaoni
pangandikane Gusti Allah kanggo
awake dhewe. Yen kita ngidini
wong liya nindakake pamikiran
kita, kita bakal duwe energi sing
lumpuh lan kemampuan sing
dikontrak. Kekuwatan pikiran sing
mulya bisa dadi kerdil amarga
kurang olah raga ing tema-tema
sing pantes dikonsentrasi nganti

ilang kemampuan kanggo nangkep makna sing jero saka tembung Gusti Allah. Pikiran bakal nggedhekake yen digunakake kanggo nglacak hubungane subyek ing Kitab Suci, mbandhingake tulisan karo tulisan lan perkara spiritual karo spiritual.

Ora ana sing luwih diperhitungake kanggo nguatake akal tinimbang sinau Kitab Suci. Ora ana buku liya sing kuat banget kanggo ngunggahake pikiran, menehi kekuwatan marang fakultas, minangka bebener sing wiyar lan mulya ing Kitab Suci. Manawa

pangandikane Gusti Allah disinaoni kaya sing kudune, manungsa bakal duwe pikiran sing jembar, budi pekerti sing luhur, lan tujuan sing stabil, sing arang katon ing jaman saiki.

Nanging mung ana mung sethithik entuk manfaat saka maca Kitab Suci kanthi cepet. Siji bisa maca kabeh Kitab Suci, nanging ora bisa ndeleng kaendahane utawa ngerti makna sing jero lan didhelikake. Siji wacana sing disinaoni nganti pinunjul ing pikiran lan hubungane karo rencana kawilujengan katon, luwih aji tinimbang maca

pirang-pirang bab tanpa tujuan sing jelas lan ora ana instruksi sing positif. Tansah Kitab Suci karo sampeyan. Nalika sampeyan duwe kesempatan, maca; ndandani teks ing memori sampeyan. Malah nalika sampeyan mlaku-mlaku ing dalan-dalan, sampeyan bisa maca wacana lan meditasi kasebut, saengga bisa didandani ing pikiran.

Kita ora bisa entuk kawicaksanan tanpa nggatekake lan sinau kanthi ndedonga. Sawetara bagean saka Kitab Suci pancen cetha banget kanggo disalahake, nanging ana liyane sing maknane ora katon ing

permukaan supaya bisa dideleng. Kitab Suci kudu dibandhingake karo Kitab Suci. Mesthi ana riset sing ati-ati lan refleksi sing ndedonga. Lan sinau kaya ngono bakal dibayar kanthi akeh.

Minangka panambang nemokake vena saka logam mulia sing didhelikake ing sangisore bumi, mangkono uga wong sing sregep nggoleki pangandikane Gusti Allah kaya bandha sing didhelikake, nemokake bebener sing paling gedhe, sing didhelikake saka panemune wong sing ora peduli. Tembung-tembung inspirasi, sing

dipikirake ing ati, bakal kaya kali sing mili saka sumbering urip.

Aja nganti Alkitab sinau tanpa pandonga. Sadurunge mbukak kaca, kita kudu njaluk pepadhang saka Roh Suci, lan bakal diwenehi. Nalika Natanaèl sowan ing ngarsané Gusti Yésus, Juru Slamet ngandika, "Lah iku wong Israèl, kang ora ana cidra!" Natanael ngandika, "Kadospundi Panjenengan pirsá kula?" Paring wangsulane Gusti Yesus: "Sadurunge Filipus nimbali kowe, nalika kowe ana ing sangisore wit anjir, Aku wis weruh kowe."

Yokanan 1:47, 48. Lan Gusti Yesus uga bakal nyumurupi kita ing papan-papan pandonga sing rahasia yen kita nggoleki pepadhang supaya kita bisa ngerti apa sing bener. Malaekat saka jagad pepadhang bakal bebarengan karo wong-wong sing kanthi andhap asor ngupaya pituduh ilahi.

Roh Suci ngluhurake lan ngluhurake Juruwilujeng. Iku tugase kanggo menehi Kristus, kemurnian kabeneran, lan kawilujengan gedhe sing kita duwe liwat Panjenengane. Yésus kandha, "Dheweke bakal nampani saka Aku

lan bakal nduduhké marang kowé.”
Yokanan 16:14. Roh bebener iku
siji-sijine guru sing efektif kanggo
bebener ilahi. Kepriyé Gusti Allah
anggoné ngajeni manungsa, awit
Panjenengané wis masrahaké
Putrané supaya séda kanggo
wong-wong mau lan milih Rohé
dadi guru lan tuntunan sing
terus-terusan!

Bab 11—Panjenenganing Sembahyang

Liwat alam lan wahyu, liwat panyedhiya, lan kanthi pengaruh Roh, Gusti Allah ngandika marang kita. Nanging iki ora cukup; kita uga kudu ngetokaké ati kita marang Panjenengané. Kanggo nduwèni urip lan energi rohani, kita kudu nduwé hubungan sing nyata karo Bapak ing swarga. Pikiran kita bisa ditarik menyang Panjenengane; kita bisa mikir marang pakaryane, sih-rahmat, berkahe; nanging iki ora, ing pangertèn lengkap, communing karo Panjenengané.

Kanggo sesambungan karo Gusti Allah, kita kudu ngomong marang Panjenengane babagan urip kita sing sejatine.

Pandongga minangka pambukaning ati marang Gusti kaya marang kanca. Ora perlu kanggo nyritakake marang Gusti Allah apa kita, nanging supaya kita bisa nampa Panjenengane. Pandonga ora nggawa Gusti Allah mudhun kanggo kita, nanging nggawa kita munggah marang Panjenengane.

Wektu Yésus ana ing bumi, Yésus mulang para muridé ndonga.

Panjenengane nuntun wong-wong mau supaya ngaturake kabutuhan saben dina ing ngarsane Gusti Allah, lan nyerahake kabeh kakuwatane marang Panjenengane. Lan jaminan sing diwenehake marang wong-wong mau yen panjaluke kudu dirungokake, iku uga jaminan kanggo kita.

Gusti Yesus piyambak, nalika Panjenenganipun manggon ing antarane manungsa, asring ndedonga. Juruwilujeng kita ngidentifikasi kabutuhan lan kekirangan kita, amarga Panjenengane dadi panyuwun,

panyuwun, nggolèki kekuwatan
anyar saka Rama, supaya
Panjenengané bisa teka kanthi siap
kanggo tugas lan nyoba.
Panjenenganipun punika tuladha
kita ing samubarang kabèh.
Dhèwèké dadi sedulur sing
nandhang karingkahan, "ing
samubarang kabèh digodha kaya
kita; nanging minangka wong tanpa
dosa, sifate mundur saka piala;
Dheweke nandhang perjuangan lan
nyiksa jiwa ing jagad dosa.
Kamanungsane ndadekake shalat
minangka kabutuhan lan hak
istimewa. Dheweke nemokake
panglipur lan kabungahan sajrone

sesambungan karo Ramane. Dene manawi Juruwilujengipun manungsa, Putraning Allah, rumaos mbetahaken pandonga, punapa malih tiyang ingkang ringkih, tiyang ingkang dosa, ngraosaken pandonga ingkang sregep lan tansah.

Rama kita ing swarga nggenteni kanggo maringake kasampurnan berkahe. Iku hak istimewa kita kanggo ngombe umume ing sumber katresnan tanpa wates. Pancen nggumunake yen kita ndedonga sithik! Gusti Allah wis siyap lan gelem ngrungokake

pandongga sing tulus saka
anak-anake sing paling asor,
nanging ana akeh keengganan kita
kanggo ngandhani kekarepan kita
marang Gusti Allah. Punapa
ingkang saged dipun raosaken
dening para malaékat ing swarga
tumrap manungsa ingkang mlarat
ingkang tanpa daya, ingkang
nandhang godha, nalika
manahipun Gusti Allah ingkang
asih tanpa winates kepéngin
dhateng tiyang-tiyang wau,
sampun siyaga maringi langkung
saking ingkang saged dipun suwun
utawi dipun pikir, ewadene sami
ndedonga sathithik saha gadhah.

sethitik iman? Para malaékat
seneng sujud ing ngarsané Allah;
padha seneng nyedhaki
Panjenengane. Padha nganggep
sesambungan karo Gusti Allah
minangka kabungahan sing paling
dhuwur; ewadene para putraning
bumi, kang butuh banget
pitulungan kang mung bisa
diparingake dening Gusti Allah,
katon marem lumampah tanpa
padhanging Rohe, manunggal ing
ngarsane.

Pepetenge si jahat ngubengi
wong-wong sing ora gelem
ndedonga. Godaan bisik-bisik saka

mungsuh mbujuk wong-wong mau kanggo dosa; lan iku kabeh amarga padha ora nggunakke hak istimewa sing Gusti Allah wis diwenehi wong ing janji gaib pandonga. Kenging punapa putra-putrinipun Gusti kedah wegah ndedonga, dene pandonga minangka kunci ing astanipun kapitadosan kangge ngunci gedhong swarga, ing pundi kemawon ingkang dipun aji-aji dening Ingkang Maha Kuwaos? Tanpa ndedonga lan sregep ngawasi, kita ana ing bebaya tansaya sembrono lan nyimpang saka dalan kang bener. Mungsuh tansah ngupaya ngalang-alangi

dalan tumuju ing sih-rahmat,
supaya kita ora kanthi panyuwun
lan iman sing tenanan entuk
sih-rahmat lan kekuwatan kanggo
nolak panggodha.

Ana kahanan tartamtu sing bisa
kita ngarepake manawa Gusti Allah
bakal ngrungokake lan mangsuli
pandongga kita. Salah sijine sing
sepisanan yaiku kita rumangsa
butuh pitulungan saka
Panjenengane. Dheweke wis janji,
"Aku bakal ngesokake banyu
marang wong sing ngelak, lan
banjir ing lemah sing garing."
Yesaya 44:3. Wong kang ngelih lan

ngelak marang kabeneran, kang kangen marang Gusti Allah, mesthine bakal kacukupan. Ati kudu mbukak kanggo pengaruh Roh, utawa berkah saka Gusti ora bisa ditampa.

Kabutuhan gedhe kita dhewe minangka argumentasi lan njaluk kanthi jelas kanggo kepentingan kita. Nanging Yéhuwah kudu ngupaya kanggo nindakaké prekara-prekara iki kanggo kita. Panjenengané ngandika, "Nyuwuna, lan bakal diwenehi." Lan "Panjenengané sing ora ngéman Putrané dhéwé, nanging

masrahaké Panjenengané kanggo kita kabeh, kepiye Panjenengane ora bakal masrahake samubarang kabeh karo Panjenengane?" Matius 7:7; Rum 8:32.

Manawa kita nganggep piala ana ing sajroning ati, yen kita nggandhol ing dosa sing wis dingerteni, Gusti ora bakal ngrungokake kita; nanging pandonga wong sing tobat lan keduwung tansah katampi. Nèk kabèh kesalahan sing wis dikenal wis dibenerké, awaké dhéwé isa percaya nèk Gusti Allah bakal njawab panjaluk kita.

Kawicaksanaan kita dhewe ora bakal bisa ngajeni kita marang sih-rahmat Gusti Allah; iku worthiness Gusti Yesus sing bakal nylametaké kita, getih kang bakal ngresiki kita; nanging kita duwe karya kanggo netepi syarat-syarat ditampa.

Unsur liyane saka pandonga sing umum yaiku iman. "Sing sapa sowan marang Gusti Allah kudu pracaya yen Panjenengane iku ana, lan Panjenengane iku paring piwales marang wong kang sregep ngupaya Panjenengane." Ibrani 11:6 . Yésus kandha marang para muridé, "Apa waé sing kokkarepké,

nalika ndedonga, precayaa nèk kowé wis nampa, lan kowé bakal nampa.” Markus 11:24. Apa kita njupuk Panjenengane ing pangandikane?

Jaminan iku jembar lan tanpa wates, lan Panjenengane iku setya kang wus janji. Nalika kita ora nampa barang-barang sing dijuluk, ing wektu sing dijuluk, kita isih percaya yen Yéhuwah midhanget lan bakal njawab pandonga kita. Kita pancen luput lan ora ngerti apa-apa, mula kadang-kadang kita njaluk apa-apa sing ora bakal dadi berkah kanggo kita, lan Rama kita

ing swarga kanthi katresnan njawab
pandongga kita kanthi menehi apa
sing bakal dadi kabecikan kita sing
paling dhuwur - sing kita kepingini.
yen kanthi sesanti ilahi madhangi
kita bisa ndeleng kabeh iku
minangka bener. Nalika pandonga
kita katon ora kajawab, kita kudu
tetep ing janji; kanggo wektu
njawab mesthi bakal teka, lan kita
bakal nampa berkah sing paling
kita butuhake. Nanging kanggo
pratelan yen pandonga bakal
tansah dijawab kanthi cara lan
kanggo perkara tartamtu sing
dikarepake, yaiku anggepan. Gusti
Allah iku wicaksana banget, ora

kesasar, lan becik banget kanggo nyegah samubarang sing becik marang wong-wong sing mlaku kanthi bener. Banjur aja wedi percaya marang Panjenengane, sanajan sampeyan ora weruh jawaban langsung saka pandonga sampeyan. Percaya marang janjine sing yakin, "Nyuwuna, lan bakal diwenehi."

Yen kita njupuk pitutur kanthi mangu-mangu lan wedi, utawa nyoba ngatasi kabeh sing ora bisa dideleng kanthi cetha, sadurunge kita duwe iman, kebingungan mung bakal saya tambah lan saya

jero. Nanging manawi kita sowan ing ngarsaning Allah, rumaos tanpa daya lan andhap asor, kados dene kita saestu, lan kanthi andhap-asor, pitados, ndadosaken karsa kita dhateng Panjenenganipun, ingkang ngelmu ingkang tanpa wates, ingkang mirsani samukawis ing tumitah, saha ingkang ngatur samukawis kanthi karsa lan sabdanipun. Dheweke bisa lan bakal ngrungokake tangisan kita, lan bakal madhangi cahya ing ati kita. Liwat pandonga sing tulus, kita disambungake karo pikiran sing tanpa wates. Kita bisa uga ora duwe bukti sing nggumunake

nalika pasuryane Penebus kita mbengkongake kanthi welas asih lan katresnan, nanging iki pancen bener. Kita bisa uga ora ngrasakake sentuhane sing katon, nanging astane ana ing katresnan lan rasa welas asih.

Nalika kita teka kanggo njaluk rahmat lan berkah saka Gusti kita kudu duwe roh katresnan lan pangapunten ing ati kita dhewe. Piyé carané awaké dhéwé isa ndonga, "Apurani dosa-dosanku, kayadéné anggonku ngapura marang wong-wong sing padha utang marang aku," lan isih nduwé

rasa ora ngapura? Matius 6:12. Yen kita ngarepake pandonga dhewe bakal dirungokake, kita kudu ngapura wong liya kanthi cara sing padha lan kaya sing dikarepake bakal diapura.

Tekun ing pandonga wis digawe syarat nampa. Kita kudu tansah ndedonga yen kita bakal tuwuh ing iman lan pengalaman. Awaké dhéwé kudu "sregep ndonga", "terus ndedonga, lan waspada karo panuwun". Rum 12:12; Kolose 4:2 . Pétrus ngongkon wong-wong sing percaya supaya "sregep ndedonga". 1 Pétrus 4:7 . Paulus kandha, "Ing

samubarang kabèh, pandonga lan panyuwun lan panuwun, muga-muga panjalukmu diwulangké marang Gusti Allah.” Filipi 4:6 . ”Nanging kowé, para kekasih,” kandhané Yudas, ”padha ndedonga ing Roh Suci, tetepa ing katresnané Gusti Allah.” Yudas 20, 21. Pandonga sing ora mandheg yaiku manunggaling jiwa karo Gusti Allah, supaya urip saka Gusti Allah mili menyang urip kita; lan saka urip kita, kemurnian lan kasucian mili bali menyang Gusti Allah.

Ana perlu kanggo sregep ing pandonga; aja nganti ana sing ngalang-alangi. Nggawe kabeh gaweyan kanggo tetep mbukak komuni antarane Gusti Yesus lan nyawa dhewe. Nggoleki saben kesempatan kanggo pindhah menyang ngendi ndedonga biasane ditindakake. Wong-wong sing bener-bener ngupaya manunggal karo Gusti Allah bakal katon ing rapat pandonga, setya nindakake kuwajiban lan kanthi temen-temen lan kepengin ngentukake kabeh keuntungan sing bisa ditampa. Padha bakal nambah saben kesempatan kanggo manggonake

piyambak ngendi padha bisa
nampa sinar cahya saka swarga.

Kita kudu ndedonga ing bunder
kulawarga, lan ing ndhuwur kabeh
kita kudu ora nglirwakake
pandongga rahasia, amarga iki urip
jiwa. Mokal yen sukma bisa
ngrembaka nalika pandonga ora
digatekake. Pandonga kulawarga
utawa umum mung ora cukup. Ing
kasepen, supaya nyawa dibukak
ing mripate Gusti Allah. Pandonga
rahasia mung kudu dirungokake
dening Gusti Allah sing
ngrungokake pandonga. Ora ana
kuping sing penasaran kanggo

nampa beban saka petisi kasebut. Ing pandonga sing rahasia jiwa kasebut bebas saka pengaruh lingkungan, bebas saka kasenangan. Kanthi tenang, nanging kanthi semangat, bakal nyedhaki Gusti Allah. Manis lan tetep bakal dadi pengaruh sing metu saka Panjenengane sing ndeleng ing rahasia, kupinge mbukak kanggo ngrungokake pandonga sing metu saka ati. Kanthi iman sing tenang lan sederhana, jiwa tetep sesambungan karo Gusti Allah lan nglumpukake sinar cahya gaib kanggo nguatake lan nyengkuyung ing konflik karo

Iblis. Gusti Allah iku menara
kekuatan kita.

Ndedonga ing lemari, lan nalika
nindakake pakaryan saben dina,
atimu asring munggah marang
Gusti Allah. Mangkono uga
Henokh lumampah karo Gusti
Allah. Pandonga bisu iki munggah
kaya dupa larang regane sadurunge
dhampar sih-rahmat. Iblis ora bisa
ngalahake wong sing atine tetep ing
Gusti Allah.

Ora ana wektu utawa papan sing
ora cocog kanggo ngaturake
panyuwunan marang Gusti Allah.

Ora ana apa-apa sing bisa ngalangi kita ngunggahake ati kanthi semangat pandonga sing tenanan. Ing wong akeh ing dalan, ing tengah-tengah keterlibatan bisnis, kita bisa ngirim panjaluk marang Gusti Allah lan nyuwun tuntunan ilahi, kaya sing ditindakake Nehemia nalika panjaluke marang Raja Artahsasta. Lemari komuni bisa ditemokake ing ngendi wae. Kita kudu mbukak lawang ati kanthi terus-terusan lan undhangan kita munggah supaya Gusti Yesus rawuh lan tetep dadi tamu swarga ing jiwa.

Sanadyan ana swasana sing kotor lan rusak ing saubengé, kita ora perlu ambegan miasma, nanging bisa urip ing hawa resik saka swarga. Kita bisa nutup saben lawang kanggo imajinasi sing ora resik lan pikiran sing ora suci kanthi ngangkat jiwa menyang ngarsane Gusti Allah liwat pandonga sing tulus. Wong-wong sing atine mbukak kanggo nampa dhukungan lan berkah saka Gusti Allah bakal mlaku ing swasana sing luwih suci tinimbang bumi lan bakal tetep sesambungan karo swarga.

Kita kudu duwe pandangan sing luwih jelas babagan Yesus lan pemahaman sing luwih lengkap babagan nilai kasunyatan sing langgeng. Kaendahan kasucian iku kanggo ngebaki ati para putraning Allah; lan supaya iki bisa rampung, kita kudu ngupaya pambocoran gaib bab swarga.

Sumangga sukma punika dipun tarik lan munggah, supados Gusti paring ambegan swasana suwarga. Kita bisa uga tetep cedhak karo Gusti Allah, supaya ing saben pacoban sing ora dikarepke, pikiran kita bakal bali menyang

Panjenengane kanthi alami kaya kembang kasebut menyang srengenge.

Tansah karepmu, kabungahanmu, kasusahanmu, keprihatinanmu, lan rasa wedimu marang Gusti Allah.

Sampeyan ora bisa beban

Panjenenganipun; sampeyan ora bisa kesel Panjenengane.

Panjenengane kang ngetung

rambute sirahmu iku ora

nggatekake kekarepane para

putrane. "Pangeran Yehuwah iku

banget welas lan welas asih."

Yakobus 5:11 . Atine kang tresna iku

kena ing kasusahan kita lan uga

saka pocapan kita. Tanpa marang Panjenengane kabeh sing gawe bingunging pikiran. Ora ana barang sing gedhe banget kanggo ditanggung, amarga Panjenengane ngasta jagad, Panjenengane nguwasani kabeh urusan jagad. Ora ana apa-apa sing gegayutan karo katentreman kita sing cilik banget kanggo Panjenengane nggatekake. Ora ana bab ing pengalaman kita banget peteng kanggo Panjenenganipun maca; ora ana kebingungan sing angel banget kanggo dirungokake. Ora ana bilai sing bisa nemoni anak-anake sing paling cilik, ora ana rasa kuwatir

sing ngganggu jiwane, ora ana rasa bungah, ora ana pandonga sing tulus sing metu saka lambe, sing ora digatekake dening Rama kita ing swarga, utawa ora langsung narik kawigaten. "Panjenengané nambani wong sing remuk atine, lan mbikak tatuné." Jabur 147:3. Hubungan antarane Gusti Allah lan saben jiwa beda-beda lan kebak kaya-kaya ora ana jiwa liyane ing bumi sing bisa njaga jaga-jaga, dudu jiwa liyane sing diparingake Putrane sing ditresnani.

Yésus kandha, "Kowé bakal padha nyenyuwun nganggo jenengku,

nanging Aku ora kandha marang kowé, yèn Aku bakal ndedonga marang Bapakmu, awit Bapaké dhéwé nresnani kowé." "Aku wis milih sampeyan: ... supaya apa wae sing kokuwun marang Sang Rama atas asmaKu, iku kaparingake marang kowe." Yokanan 16:26, 27; 15:16. Nanging kanggo ndedonga ing asmane Yesus iku luwih saka mung nyebut jeneng kasebut ing wiwitan lan pungkasane pandonga. Iku kanggo ndedonga ing pikiran lan roh Gusti Yesus, nalika kita pracaya prasetya, gumantung ing sih-rahmate, lan nindakake pakaryan.

Gusti Allah ora ateges manawa ana ing antarane kita kudu dadi pertapa utawa wiku lan leren saka jagad iki supaya bisa nindakake ibadah. Urip kuwi kudu kaya uripé Kristus—antara gunung lan wong akèh. Sapa sing ora nindakake apa-apa kajaba ndedonga, bakal mandheg anggone ndedonga, utawa shalate bakal dadi rutinitas resmi. Nalika wong njupuk piyambak metu saka urip sosial, adoh saka bal saka tugas Kristen lan salib prewangan; nalika padha mandheg nyambut gawe kanthi temen-temen kanggo Guru, sing

nyambut gawe kanthi temen-temen kanggo dheweke, dheweke bakal kelangan topik pandonga lan ora duwe insentif kanggo pengabdian. Pandonga dadi pribadi lan egois. Padha ora bisa ndedonga ing babagan kepinginan manungsa utawa mbangun Kratoning Kristus, nyuwun kekuatan kanggo bisa digunakake.

Awaké dhéwé isa ngalami kapitunan nèk ora nggatèkké hak istimewa srawung kanggo nguwatké lan nguwatké siji lan sijiné kanggo ngabdi marang Gusti Allah. Kasunyatan pangandikané

ilang kajelasan lan wigati ing pikiran kita. Ati-ati kita ora bakal padhang lan nggugah dening pengaruh sing nyucekake, lan kita nyuda spiritualitas. Ing asosiasi kita minangka wong Kristen, kita bakal kelangan akeh amarga ora duwe simpati siji lan sijine. Wong sing nutup awake dhewe ora ngisi posisi sing wis dirancang dening Gusti Allah. Budaya unsur-unsur sosial sing bener ing alam kita ndadekke kita simpati karo wong liya lan minangka sarana pangembangan lan kekuwatan kanggo ngabdi marang Gusti Allah.

Nèk wong-wong Kristen bakal srawung karo siji lan sijiné, ngomongké siji lan sijiné bab katresnané Gusti Allah lan bab kayektèn sing larang regané bab tebusan, atiné dhéwé bakal dadi seger lan bakal padha sumelang. Kita bisa uga saben dina sinau luwih akeh babagan Rama ing swarga, entuk pengalaman anyar saka sih-rahmat; banjur kita bakal kepéngin ngomong bab katresnan; lan nalika kita nindakake iki, ati kita bakal dadi panas lan semangat. Yen kita mikir lan ngomong luwih akeh babagan Gusti Yesus, lan kurang babagan awake dhewe, kita

kudu luwih akeh babagan
ngarsane.

Yen kita mung mikir Gusti Allah
minangka asring kita duwe bukti
saka care kanggo kita, kita kudu
tansah ing pikiran kita lan kudu
seneng ngomong bab Panjenengane
lan memuji marang Panjenengane.
Kita ngomong babagan temporal
amarga kita duwe minat. Kita
ngomong babagan kanca-kanca
amarga kita tresna marang
dheweke; kabungahan lan
kasusahan kita padha kaiket.
Nanging kita duwe alasan sing
luwih gedhe kanggo tresna marang

Gusti Allah tinimbang tresna
marang kanca-kanca ing bumi; iku
kudu dadi bab sing paling alami ing
donya kanggo nggawe
Panjenengane pisanan ing kabeh
pikiran kita, kanggo pirembagan
bab kabecikan lan nyritakake
kekuwatane. Kasugihan peparingé
kang wis diparingaké marang kita
padha ora dimaksudaké kanggo
nyerep pikiran lan katresnan
supaya kita ora duwe apa-apa
kanggo Gusti Allah; padha tansah
kanggo ngelingake kita marang
Panjenengane lan kanggo njiret kita
ing ikatan katresnan lan rasa
syukur marang swarga Benefactor

kita. Kita manggon banget cedhak dataran rendah bumi. Sumangga kita sami mirsani dhateng lawang pasucen ingkang kabukak ing nginggil, ing pundi pepadhang kamulyanipun Gusti ingkang sumorot wonten ing pasuryanipun Sang Kristus, ingkang “uga saged mitulungi sedaya tiyang ingkang sowan dhateng Gusti Allah lumantar Panjenenganipun”. Ibrani 7:25 .

Awaké dhéwé kudu luwih ngluhurké Gusti Allah ”amarga sih-kadarmané, lan merga gawéané sing nggumunké marang

manungsa". Jabur 107:8. Latihan bhakti kita ngirim ora kalebu sakabehe ing takon lan nampa. Aja tansah mikir babagan karep kita lan aja nganti entuk manfaat. Kita ora kakehan ndedonga, nanging kita ora kentekan ngaturake panuwun. Kawulo tansah pinaringan sih-rahmatipun Gusti, nanging sekedhik punapa ingkang kita aturaken, sekedhik punapa ingkang kita aturaken dhumateng Panjenenganipun.

Ing jaman kuna, Yéhuwah paring dhawuh marang Israèl, nalika padha ngumpul kanggo ngabdi

marang Panjenengané, "Sira padha mangan ana ing ngarsané Pangéran, Allahmu, lan kowé bakal padha bungah-bungah marga saka sabarang kang kokgawa ing tanganmu, iya kowé dalah brayatmu, kang wis diberkahi déning Pangéran Allahmu marang kowé. ." Pangandharing Toret 12:7 .
Ingkang katindakaken kangge kaluhuraning Allah kedah katindakaken kanthi suka bungah, kanthi kidung pamuji lan panuwun, boten kanthi sedhik lan surem.

Gusti Allah kita iku Rama sing lembut lan welas asih. Pangabdiane ora kena dianggep minangka olah raga sing nglarani ati. Mesthine seneng nyembah marang Yéhuwah lan mèlu gawéané. Gusti Allah ora bakal duwe anak-anake, sing wis diwenehake kawilujengan sing gedhe banget, tumindak kaya-kaya Panjenengane minangka guru sing angel lan angel. Dheweke iku kanca sing paling apik; lan nalika padha nyembah marang Panjenengané, Panjenengané ngarep-arep bakal nunggil karo wong-wong mau, mberkahi lan nglipur wong-wong mau, ngebaki ati karo kabungahan

lan katresnan. Yéhuwah péngin anak-anaké bisa nglipur ngabdi marang Yéhuwah lan nemu kesenengan sing luwih akèh tinimbang kasusahan ing karyané. Panjenengané kepéngin supaya wong-wong sing teka nyembah marang Panjenengané bakal nggawa pikiran-pikiran sing aji babagan perawatan lan katresnané, supaya padha seneng-seneng ing kabeh pakaryan saben dinane, supaya padha duwe sih-rahmat kanggo nindakake kanthi jujur lan setya ing samubarang kabeh.

Kita kudu ngumpulake babagan salib. Kristus lan Panjenengane sing disalib kudu dadi tema kontemplasi, obrolan, lan emosi sing paling bungah. Kita kudu nyimpen ing pikiran kita saben berkah sing ditampa saka Gusti Allah, lan nalika kita nyadari katresnan kang gedhe kita kudu gelem pitados kabeh kanggo tangan sing dipaku ing kayu salib kanggo kita.

Nyawa bisa munggah nyedhaki swarga ing swiwining pamuji. Gusti Allah disembah kanthi lagu lan musik ing pengadilan ing

ndhuwur, lan nalika kita ngucapake
matur nuwun, kita kira-kira
nyembah marang para sarwa langit.
"Sing sapa ngaturake pamuji,
ngluhurake" Gusti Allah. Jabur
50:23. Sumangga kita sowan ing
ngarsaning Sang Pencipta kanthi
bungah, kanthi "matur panuwun
lan swaraning melodi". Yesaya 51:3.

Bab 12—Apa sing Ditindakké karo Ragu

Akeh wong, utamane wong-wong sing isih enom ing urip Kristen, kadang-kadang bingung karo saran saka skeptisisme. Ing Kitab Suci ana akeh perkara sing ora bisa dijlentrehake, utawa malah dimangerteni, lan Iblis nggunakake iki kanggo goyangake iman marang Kitab Suci minangka wahyu saka Gusti Allah. Padha takon, "Kadospundi anggen kula mangertos dalan ingkang leres? Yen Kitab Suci pancen pangandikane Gusti Allah, kepiye aku bisa

dibebasake saka keraguan lan kebingungan iki?"

Gusti Allah ora nate njaluk kita percaya, tanpa menehi bukti sing cukup kanggo dhasar iman kita. Anane, watake, kayekten pangandikane, kabeh ditetepake dening paseksi sing narik kawigatosan kita; lan paseksiné iki akèh banget. Nanging Gusti Allah ora nate ngilangi kemungkinan keraguan. Iman kita kudu adhedhasar bukti, dudu demonstrasi. Sing pengin mangu-mangu bakal duwe kesempatan; dene wong-wong sing

bener-bener kepéngin ngerti
bebener bakal nemu akèh bukti sing
bisa nggawé imané.

Ora mungkin pikiran sing winates
bisa ngerti karakter utawa karya
sing tanpa wates. Kanggo
kapinteran sing paling cetha,
pikiran sing paling dhuwur, sing
Mahasuci kudu tetep nganggo
misteri. "Apa sampeyan bisa
nemokake Gusti Allah kanthi
nggoleki? Apa sira bisa nemu Kang
Mahakwasa nganti sampurna?
Dhuwuré kaya swarga; apa
sampeyan bisa nindakake? luwih

jero tinimbang neraka; apa kowe bisa ngerti?" Ayub 11:7, 8 .

Rasul Paulus kandha, "Dhuh, ambane kasugihan, kawicaksanan lan kawruh bab Gusti Allah! Paukumané ora bisa digoleki, lan dalané ora bisa diweruhi!" Rum 11:33 . Nanging senjata "mega lan pepeteng ngubengi Panjenengané", "kabeneran lan kaadilan iku dhasaring dhamparé". Jabur 97:2
JAV - Satemene kita bisa ngerti anggone nindakake pakaryane marang kita, lan motif kang ditindakake dening Panjenengane, supaya kita bisa ngerteni katresnan

lan sih-rahmat kang tanpa wates,
nyawiji karo daya kang tanpa
wates. Kita bisa mangertos sakehe
tujuane lan kanggo kabecikan kita;
lan ngluwihi iki kita kudu tetep
percaya marang tangan sing maha
kuwasa, ati sing kebak katresnan.

Sabdané Gusti Allah, kaya karakter
Pangripta sing gaib, nyritakaké
misteri sing ora bisa dimangerteni
kanthi lengkap dening makhluk
sing winates. Mlebetipun dosa
wonten ing jagad, inkarnasi Sang
Kristus, regenerasi, wungunipun,
lan kathah bab-bab sanes ingkang
dipunandharaken wonten ing Kitab

Suci, punika misteri ingkang awrat sanget boten saged dipun terangaken dening atine manungsa, utawi saged dipunmangertosi kanthi lengkap. Nanging kita ora duwe alesan kanggo mangu-mangu pangandikane Gusti Allah amarga kita ora bisa ngerti wewadi peparinge. Ing alam donya kita tansah diubengi karo misteri sing ora bisa digayuh. Bentuk-bentuk urip sing paling asor iki menehi masalah sing ora bisa diterangake dening para filsuf sing paling wicaksana. Nang endi wae ana kamulyan ngluwihi ken kita. Apa kita banjur kaget yen ing jagad

spiritual uga ana misteri sing ora bisa dingerteni? Kangelan iku mung ana ing kekirangan lan ciyuting atine manungsa. Gusti Allah wis maringi kita ing Kitab Suci bukti cukup bab karakter gaib, lan kita ora mangu-mangu pangandikane amarga kita ora bisa ngerti kabeh misteri saka Providence.

Rasul Pétrus kandha nèk ing Kitab Suci ana "prekara-prekara sing angel dimangertèni, sing dicekel déning wong-wong sing bodho lan ora mantep ... nganti rusaké awaké dhéwé". 2 Pétrus 3:16 . Kangelan

saka Kitab Suci wis ndesek dening skeptics minangka argumentasi marang Kitab Suci; nanging adoh saka iki, padha mujudake bukti kuwat saka inspirasi gaib sawijining. Yen ora ana akun Gusti Allah, nanging sing bisa gampang dingerteni; manawi kaluhuran lan kaagunganipun saged dipuncepeng dening pikiran ingkang winates, mila Kitab Suci boten badhe nanggung kapercayan ingkang boten klentu saking panguwasa ilahi. Keagungan lan misteri saka tema-tema sing disedhiyakake kudu menehi inspirasi marang

iman kasebut minangka
pangandikane Gusti Allah.

Kitab Suci mbukak bebener kanthi
gamblang lan adaptasi sing
sampurna kanggo kabutuhan lan
kepinginan atine manungsa, sing
nggumunake lan nggumunake
pikiran-pikiran sing paling dhuwur,
dene wong-wong sing paling
andhap lan ora duwe budaya bisa
ngerti dalan kaslametan. Nanging
bebener sing mung dicritakake iki
tetep ana ing subyek sing dhuwur
banget, adoh banget, tanpa wates
sing ora bisa dimangerteni
manungsa, mula kita mung bisa

nampa amarga Gusti Allah wis ngumumake. Mangkono rencana panebusan wis dibukak kanggo kita, supaya saben jiwa bisa ndeleng langkah-langkah sing kudu ditindakake ing mratobat marang Gusti Allah lan iman marang Gusti kita Yesus Kristus, supaya bisa disimpen kanthi cara sing wis ditemtokake dening Gusti Allah; nanging ing sangisore bebener iki, supaya gampang dimangerteni, dumunung misteri sing ndhelikake kamulyane-misteri sing ngalahake pikiran ing riset, nanging menehi inspirasi marang wong sing nggoleki bebener kanthi rasa

hormat lan iman. Luwih akeh dheweke nggoleki Kitab Suci, luwih jero kapercayan dheweke yen iku pangandikane Gusti Allah sing urip, lan nalar manungsa sujud marang kamulyane wahyu ilahi.

Kanggo ngakoni manawa kita ora bisa ngerti kanthi lengkap bebener gedhe ing Kitab Suci mung ngakoni yen pikiran sing winates ora cukup kanggo nangkep sing tanpa wates; yen manungsa, kanthi kawruh manungsa sing winates, ora bisa mangerteni tujuan Omniscience.

Amarga padha ora bisa ngerti kabeh wewadi, kang mamang lan kafir nolak pangandikane Gusti Allah; lan ora kabeh sing ngaku percaya Kitab Suci bebas saka bebaya ing titik iki. Rasul Paulus kandha, "Para Sadulur, padha diwaspada, supaya ing antaramu aja nganti ana ing antaramu kang duwe atiné kang ala, ora percaya, nganti nyingkur marang Gusti Allah kang gesang." Ibrani 3:12 . Pancen bener kanggo sinau kanthi tliti piwulang ing Kitab Suci lan nggolèki "saben perkara-prekara sing ana ing Gusti Allah" nganti tekan sing dicethakaké ana ing

Kitab Suci. 1 Korinta 2:10 . Senajan
"barang-barang kang rahasia iku
kagungané Pangéran, Allah kita",
"sing dicethakaké ana ing kita".
Pangandharing Toret 29:29 .
Nanging iku pakaryané Sétan
kanggo nyimpangaké kekuwatan
investigasi pikiran. Bangga
tartamtu dicampur karo
pertimbangan bebener Kitab Suci,
mula manungsa rumangsa ora
sabar lan kalah yen ora bisa
nerangake saben bagean saka Kitab
Suci kanthi marem. Iku banget asor
kanggo wong-wong mau kanggo
ngakoni sing padha ora ngerti
tembung inspirasi. Wong-wong

mau ora gelem ngenteni kanthi
sabar nganti Gusti Allah
nyumurupi kayekten marang
dheweke. Dheweke rumangsa yen
kawicaksanane manungsa sing ora
ditulungi wis cukup kanggo ngidini
dheweke ngerti Kitab Suci, lan ora
nindakake iki, dheweke meh nolak
panguwasae. Pancen, akeh teori lan
doktrin sing umume asale saka
Kitab Suci ora duwe dhasar ing
piwulange, lan pancen
bertentangan karo kabeh tenor
inspirasi. Prekara-prekara iki wis
njalari mangu-mangu lan
mbingungake wong akeh. Nanging,
padha ora tanggung jawab kanggo

pangandikane Gusti Allah, nanging kanggo panyimpangan saka manungsa.

Menawi titah ingkang katitahaken saged anggayuh pangertosan ingkang lengkap babagan Gusti Allah lan karya-karyanipun, mila sampun dumugi ing titik punika, boten wonten ingkang manggih kayekten malih, boten wonten wuwuhan kawruh, boten wonten pangrembakaning budi utawi manah. Gusti Allah ora bakal dadi sing paling dhuwur maneh; lan manungsa, wis tekan wates kawruh lan prestasi, bakal mandheg maju.

Sumangga kita ngaturaken
panuwun dhumateng Gusti bilih
boten kados makaten. Gusti Allah
iku tanpa wates; Ing Panjenengané
ana "sakabehing bandha
kawicaksanan lan kawruh". Kolose
2:3 . Lan ing salawas-lawase
manungsa bisa tansah nggoleki,
tansah sinau, nanging ora bakal
ngenthengake bandha
kawicaksanan, kabecikan, lan
kekuwatane.

Gusti Allah kepéngin, sanajan ing
urip iki, kayektèn pangandikané
bakal tansah kabuka marang umaté.
Mung ana siji cara kanggo entuk

kawruh iki. Kita bisa nggayuh pangerten babagan pangandikane Gusti Allah mung liwat pepadhang saka Roh kasebut, sing diwenehake tembung kasebut. "Barang-barangé Gusti Allah ora ana wong sing ngerti, nanging Rohé Gusti Allah." "Amarga Roh niti-priksa samubarang kabeh, yaiku bab-bab kang jero saka Gusti Allah." 1 Korinta 2:11, 10. Lan janjiné Juru Slamet marang para muridé yaiku, "Manawa Panjenengané, Rohing kayektèn, rawuh, Panjenengané bakal nuntun kowé marang sakèhing kayektèn.... marang kowe." Yokanan 16:13, 14 .

Gusti Allah kepéngin manungsa kanggo nggunakake daya nalar; lan sinau Alkitab bakal nguwatké lan ngunggahké pikiran kaya sing ora isa disinaoni. Nanging kita kudu waspada marang deifying nalar, kang tundhuk ing kekirangan lan infirmity manungsa. Yen kita ora pengin Kitab Suci kabur ing pangerten kita, supaya bebener sing paling jelas ora bakal dimangerteni, kita kudu duwe kesederhanaan lan iman kaya bocah cilik, siap sinau, lan njaluk pitulungan saka Roh Suci. Rasa panguwasa lan kawicaksanane Gusti Allah, lan ora

bisa ngerti kaluhurane, kudu
nuwuhake kita kanthi andhap asor,
lan kita kudu mbukak
pangandikane, kayadene kita bakal
lumebu ing ngarsane, kanthi rasa
wedi sing suci. Nalika kita teka ing
Kitab Suci, nalar kudu ngakoni
panguwasa sing luwih dhuwur
tinimbang awake dhewe, lan ati lan
akal kudu sujud marang AKU.

Akeh prekara sing katon angel
utawa ora jelas, sing bakal
ditindakake dening Gusti Allah
kanthi jelas lan gampang kanggo
wong-wong sing ngupaya
pangerten. Nanging tanpa tuntunan

saka Roh Suci, kita bakal terus-terusan tanggung jawab kanggo nyalahake Kitab Suci utawa nyalahake. Ana akeh maca Kitab Suci sing tanpa bathi lan ing akeh kasus ciloko positif. Nalika pangandikane Gusti Allah kabuka tanpa reverence lan tanpa pandonga; nalika pikiran lan tresno ora tetep marang Gusti Allah, utawa ing harmoni karo karsane, pikiran clouded karo mangu; lan ing sinau Kitab Suci banget, skeptisisme saya kuwat. Mungsu ngontrol pikirane, lan menehi interpretasi sing ora bener. Manawa manungsa ora mbudidaya ing

tembung lan tumindak ngupaya supaya bisa rukun karo Gusti Allah, mula senajan wis sinau, mesthi bakal kesasar pangerten ing Kitab Suci, lan ora aman percaya karo penjelasane. Wong-wong sing nggoleki Kitab Suci kanggo nemokake bedo, ora duwe wawasan spiritual. Kanthi sesanti kleru padha bakal weruh akeh nimbulaké mangu lan ora percaya ing bab sing tenan kosong lan prasaja.

Nyamarake iku minangka padha bisa, sabab nyata saka mangu lan skepticism, ing paling kasus, iku

katresnan dosa. Piwulang-piwulang lan larangan-larangan saka pangandikané Gusti Allah ora ditampa kanggo wong sing gumunggung, seneng dosa, lan wong-wong sing ora gelem nuruti syarat-syaraté, siap mangu-mangu panguwasaé. Kanggo nggayuh bebener, kita kudu duwe kepinginan sing tulus kanggo ngerti bebener lan kekarepan kanggo manut. Lan kabeh sing teka ing semangat iki kanggo sinau Kitab Suci bakal nemokake akeh bukti yen iku pangandikane Gusti Allah, lan padha bisa entuk pangerten saka bebener sing bakal nggawe

wong wicaksana kanggo
kawilujengan.

Kristus wis ngandika, "Sapa sing
gelem nglakoni kersané, bakal
ngerti piwulangé." Yokanan 7:17
JAV - Tinimbang takon-takon lan
nguwuh-uwuh bab kang ora
kokngerteni, padha nggatekna
marang pepadhang kang wus
sumunar marang kowe, temah
kowe bakal padha tanpa
pepadhang kang luwih gedhe.
Kanthi sih-rahmat Sang Kristus,
lakonana saben tugas sing wis
dijelasake kanggo pangerten
sampeyan, lan sampeyan bakal bisa

ngerti lan nindakake apa sing saiki sampeyan ragu-ragu.

Ana bukti sing mbukak kanggo kabeh, - sing paling berpendidikan, lan sing paling buta huruf, - bukti pengalaman. Gusti Allah ngajak kita kanggo mbuktekaken dhewe kasunyatan saka pangandikane, bener saka prasetyane. Dhèwèké ngajak kita "rasakna lan delengen, nèk Yéhuwah kuwi apik". Jabur 34:8. Tinimbang gumantung marang tembung liya, kita kudu ngrasakake awake dhewe. Dheweke ujar, "Nyuwuna, lan sampeyan bakal entuk." Yokanan

16:24 . Janjiné bakal kawujud.
Padha ora tau gagal; padha ora tau
bisa gagal. Lan nalika kita nyedhak
marang Gusti Yesus, lan
bungah-bungah ing kasampurnane
katresnane, rasa mangu-mangu lan
pepeteng kita bakal sirna ing
pepadhang saka ngarsane.

Rasul Paulus kandha nèk Gusti
Allah "wis ngluwari kita saka
pangwasané pepeteng, lan awaké
déwé wis ditransfer menyang
Kratoné Putrané sing ditresnani".
Kolose 1:13 . Lan saben wong sing
wis liwati saka ing pati menyang
urip, bisa "nyatakake manawa Gusti

Allah iku bener". Yokanan 3:33.
Dheweke bisa menehi kesaksian,
"Aku butuh pitulung, lan aku
nemokake iku ana ing Gusti Yesus.
Sabèn kepéngin dicukupi, keluwen
jiwaku wis wareg; lan saiki Kitab
Suci kanggo kula wahyu saka Gusti
Yesus Kristus. Apa sampeyan takon
kenapa aku pracaya marang Gusti
Yesus? Amarga Panjenengane iku
kanggo kula Juruwilujeng gaib.
Apa sebabé aku percaya karo
Alkitab? Amarga aku wis
nemokake swarane Gusti Allah
kanggo nyawaku." Kita bisa uga
duwe paseksi ing awake dhewe yen
Kitab Suci bener, yen Kristus iku

Putraning Allah. Kita ngerti manawa kita ora ngetutake dongeng sing dirancang kanthi licik.

Pétrus ngongkon sedulur-seduluré supaya "tuwuh ing sih-rahmat lan ing kawruh bab Gusti lan Juru Slamet kita Yésus Kristus". 2 Pétrus 3:18 . Nalika umate Gusti Allah saya tambah akeh ing sih-rahmat, dheweke bakal terus-terusan entuk pangerten sing luwih jelas babagan pangandikane. Dheweke bakal ngerteni cahya lan kaendahan anyar ing bebener sing suci. Iki wis bener ing sajarah pasamuwan ing

kabeh abad, lan kanthi mangkono bakal terus nganti pungkasan.

"Dalane wong mursid iku kaya padhanging esuk, kang sumunar nganti tumeka ing dina kang sampurna." Wulang Bebasan 4:18, RV, margin.

Kanthi iman kita bisa ndeleng ing akhirat lan nangkep janji Allah kanggo tuwuhing akal, kemampuan manungsa nyawiji karo Ilahi, lan saben kekuwatan jiwa bisa langsung kontak karo Sumber cahya. Sumangga kita sami bingah bilih sadaya ingkang sampun mbingungaken kita

wonten ing kanugrahaning Allah
lajêng kacariyosakên, bab ingkang
angèl dipun mangrêtosi lajêng
manggih katrangan; lan ing ngendi
pikiran kita mung nemokake
kebingungan lan tujuan sing rusak,
kita bakal weruh harmoni sing
paling sampurna lan apik. "Saiki
kita ndeleng liwat kaca, peteng;
nanging banjur adhep-adhepan:
saiki aku ngerti sebagean; nanging
aku bakal ngerti kaya aku uga
dikenal." 1 Korinta 13:12 .

Bab 13 — Surak-surak ana ing Gusti

Para putraning Allah katimbangan dadi wakile Sang Kristus, nuduhake kabecikan lan sih-rahmate Gusti. Kaya dene Gusti Yesus wis ndudohake marang kita watak sejatine Sang Rama, mula kita uga kudu nyritakake Sang Kristus menyang jagad sing ora ngerti katresnane sing lembut lan welas asih. Yésus kandha, "Kados déné Paduka sampun ngutus Kawula dhateng jagad, makaten ugi kawula sampun ngutus tiyang-tiyang wau dhateng jagad."

“Aku ana ing wong-wong mau, lan Paduka ana ing Kawula; ...supaya jagad padha sumurup, yen Paduka ingkang ngutus Kawula.” Yokanan 17:18, 23. Rasul Paulus kandha marang murid-muridé Yésus, “Kowé wis nyata-nyata dadi layangé Kristus”, “dikenal lan diwaca déning kabèh wong”. 2 Korinta 3:3, 2. Ing saben anak-anaké, Yésus ngirim layang marang donya. Yen sampeyan pengikut Kristus, Panjenengane ngirim layang kanggo kulawarga, desa, dalan, ing ngendi sampeyan manggon. Gusti Yesus, manggon ing sampeyan, kepéngin ngomong

ing atine wong sing ora kenal karo Panjenengané. Mungkin wong-wong mau ora maca Kitab Suci, utawa ora krungu swara sing ngandika marang wong-wong mau ing kacamé; padha ora weruh katresnané Gusti Allah liwat karya-karyané. Nanging yen sampeyan minangka wakil sejatine Gusti Yesus, bisa uga liwat sampeyan dheweke bakal katuntun ngerti babagan kabecikane lan dimenangake kanggo tresna lan ngabdi marang Panjenengane.

Wong-wong Kristen ditetepake minangka panduman cahya ing

dalan menyang swarga. Padha kudu mantulake marang jagad pepadhang saka Kristus. Urip lan watake kudu kaya ngono, supaya liwat wong liya bakal entuk konsep sing bener babagan Kristus lan layanane.

Yen kita makili Kristus, kita bakal nggawe layanane katon apik, kaya sing sejatine. Wong-wong Kristen sing ngumpulake surem lan sedhihing jiwane, lan murmur lan sambat, menahi perwakilan palsu babagan Gusti Allah lan urip Kristen. Wong-wong kuwi mènèhi kesan nèk Gusti Allah ora seneng nèk

anak-anaké seneng, lan kuwi
paseksi palsu nglawan Bapak kita
ing swarga.

Iblis seneng banget nalika bisa
nuntun para putrane Gusti Allah
dadi ora percaya lan ora percaya.
Dheweke seneng ndeleng kita ora
percaya karo Gusti Allah,
mangu-mangu kekarepan lan
kekuwatane kanggo nylametake
kita. Dhèwèké seneng nèk awaké
dhéwé ngrasa nèk Yéhuwah bakal
nindakaké piala marang awaké
dhéwé. Kuwi gawéané Sétan
kanggo makili Yéhuwah sing
kurang welas asih lan welas asih.

Panjenenganipun misstates bebener ing bab Panjenengane. Dheweke ngiseni bayangan karo gagasan palsu bab Gusti Allah; lan tinimbang manggon ing bebener ing bab Rama kita ing swarga, kita uga asring fokus pikiran kita ing misrepresentations saka Iblis lan ngremehake Gusti Allah kanthi ora percaya marang Panjenengane lan murmur marang Panjenengane. Iblis tansah ngupaya supaya urip agama dadi surem. Dheweke kepengin supaya katon angel lan angel; lan nalika Kristen presents ing urip dhewe iki tampilan agama,

kang, liwat ora pracaya, seconding palsu Iblis.

Akeh wong, sing mlaku ing dalan urip, ngelingi kesalahane lan kegagalan lan kuciwane, lan atine kebak sedhik lan putus asa. Nalika aku ana ing Eropah, ana sadulur wadon sing wis nindakake iki, lan sing nandhang susah, nulis marang aku, njaluk sawetara tembung kanggo menehi semangat. Bengi sawise maca layang dheweke aku ngimpi yen aku ana ing kebon, lan wong sing kaya sing duwe kebon kasebut ngeterake aku liwat dalane. Aku lagi ngumpulake

kembang-kembang lan ngrasakake wangi-wangiane, nalika adhine iki, sing mlaku ing sisihku, narik kawigatenku marang sawetara grumbulan sing ora apik sing ngalangi dalane. Ing kana dheweke sedhah lan sedhah. Dheweke ora mlaku ing dalan, ngetutake pandhuane, nanging mlaku ing antarane semak lan eri. "Oh," dheweke sedhah, "apa ora sayang yen taman sing apik iki rusak karo eri?" Tuntunan mau banjur kandha, "Wis eri wae, mung bakal nglarani kowe. Klumpukna mawar, lili lan jambon."

Apa ora ana sawetara titik padhang
ing pengalaman sampeyan? Apa
sampeyan ora duwe sawetara
mangsa larang nalika atimu
throbbing bungah kanggo nanggapi
Roh saka Gusti Allah? Nalika
ndeleng maneh bab-bab
pengalaman urip, apa sampeyan
ora nemokake kaca sing
nyenengake? Apa janji-janjine Gusti
Allah ora kaya kembang sing arum,
tuwuh ing pinggir dalan ing saben
tangan? Apa sampeyan ora bakal
nglilani kaendahan lan manise
ngebaki atimu kanthi bungah?

Reri-reri lan eri mung bakal
nglarani lan gawe susahmu; Lan
yen sampeyan mung nglumpukake
barang-barang kasebut, lan
sampeyan ngaturake marang wong
liya, apa ora, kajaba sampeyan
ngremehake kabecikaning Allah
dhewe, lan nyegah wong-wong ing
sakiwa-tengen sampeyan mlaku ing
dalan urip?

Iku ora wicaksana kanggo
ngumpulake kabeh pangeling-eling
sing ora nyenengake ing urip
kepungkur, - piala lan kuciwane, -
kanggo ngomongake lan nangisi
wong-wong mau nganti kita

kebacut kendel. Jiwa sing pundung
kebak pepeteng, mateni
pepadhange Gusti Allah saka
nyawane dhewe lan nggawe
bayangan ing dalane wong liya.

Matur nuwun marang Gusti Allah
kanggo gambar padhang kang wis
presented kanggo kita. Sumangga
kita sami nglumpukaken jaminan
ingkang kaberkahan bab
katresnanipun, supados kita tansah
mirsani: Putraning Allah nilar
dhamparipun Sang Rama,
nyandhangi katuhanan kaliyan
kamanungsan, supados saged
ngluwari manungsa saking

pangwaosipun Iblis; Kamenangane kanggo kepentingan kita, mbukak swarga kanggo manungsa, ngumumke marang sesanti manungsa kamar ngarsane ing ngendi Gusti Allah mbukak kamulyane; bangsa sing tiba diunggahake saka jurang karusakan, sing dicemplungake dening dosa, lan digawa maneh menyang hubungane karo Gusti Allah sing ora ana watese, lan nahan ujian gaib liwat iman marang Penebus kita, nganggo kabeneran Kristus, lan kaluhurake ing dhampar. —iki gambar-gambar sing Gusti Allah arep kita pikirake.

Nalika kita koyone mangu-mangu katresnan lan ora percaya marang janjine Gusti, kita ngremehake Panjenengane lan nyeselake Roh Suci. Piyé perasaané ibu nèk anak-anaké terus-terusan ngeluh marang dhèwèké, kaya-kaya dhèwèké ora nindakké sing bener, nanging kabèh upaya uripé mung kanggo nerusake kapentingan lan nglipur? Upaminipun padha kudu mangu katresnan dheweke; iku bakal ngrusak atine. Piyé perasaané wong tuwa sing ditindakké karo anaké? Lan kepiye Rama kita ing swarga bisa nganggep kita yen kita

ora percaya katresnane, sing wis nuntun Panjenengane masrahake Putra ontang-anting supaya kita bisa urip? Rasul Paulus nulis, "Sing ora ngéman Putrané dhéwé, nanging masrahaké Panjenengané kanggo kita kabèh, kepriyé Panjenengané ora bakal masrahaké samubarang kabèh bareng karo Panjenengané?" Rum 8:32 .

Nanging pira akeh, kanthi tumindak, yen ora nganggo tembung, sing ngucap, "Pangeran Yehuwah ora nemtokake iki kanggo aku. Mbok menawa Panjenengané tresna marang liyan, nanging

Panjenengané ora tresna marang aku.”

Kabeh iki ngrusak nyawamu dhewe; amarga saben tembung mangu-mangu sing sampeyan ucapake iku ngundang godaan Iblis; iku ngiyataken ing sampeyan cenderung kanggo mangu-mangu, lan iku sungkawa saka sampeyan malaekat pelayanan. Nalika Iblis nggodha sampeyan, aja ambegan tembung mangu utawa pepeteng. Yen sampeyan milih mbukak lawang kanggo saran, pikiran sampeyan bakal kebak rasa ora percaya lan pitakonan sing

mbrontak. Yen sampeyan ngomongake perasaan sampeyan, kabeh keraguan sing sampeyan ucapake ora mung nanggapi awak dhewe, nanging minangka wiji sing bakal thukul lan metokake woh ing urip wong liya, lan bisa uga ora bisa nglawan pengaruh tembung sampeyan. Sampeyan dhewe bisa uga bisa mbalekake saka mangsa godaan lan saka jaring Iblis, nanging wong liya sing wis dibuwang dening pengaruh sampeyan bisa uga ora bisa uwal saka kafir sing sampeyan saranake. Sepira pentingé awaké dhéwé

ngomongké bab-bab sing isa
nguwatké lan urip rohani!

Para malaékat padha ngrungokaké
kabar apa sing kokkandhakake
marang jagad bab Gurumu ing
swarga. Omong-omonganmu dadia
marang Panjenengané sing urip
kanggo nyembah kowé ana ing
ngarsané Sang Rama. Nalika
sampeyan njupuk tangan kanca,
muji Gusti Allah ana ing lambe lan
ing atimu. Iki bakal narik pikirane
marang Gusti Yesus.

Kabeh duwe pacoban; kasusahan
sing angel ditanggung, godaan sing

angel dilawan. Aja nyritakake kasusahanmu marang wong liya, nanging ndedonga marang Gusti Allah. Nggawe aturan supaya ora ngucapake tembung mangu utawa pundung. Sampeyan bisa nindakake akeh kanggo padhang urip wong lan nguatake upaya, kanthi tembung pangarep-arep lan surak suci.

Ana akeh jiwa sing wani banget ditindhes dening panggodha, meh siap semaput ing konflik karo awake dhewe lan kekuwatane ala. Aja ngremehake wong sing kaya ngono ing perjuangane.

Surak-surak karo
tembung-tembung sing wani lan
ngarep-arep sing bakal nggusah
dheweke ing dalan. Mangkono
pepadhangé Kristus bisa sumorot
saka kowé. "Ora ana siji ing
antarane kita sing urip kanggo
awake dhewe." Rum 14:7. Kanthi
pangaribawa semaput kita, wong
liya bisa disengkuyung lan
dikuwatké, utawa bisa dadi
pundung, lan ditolak saka Kristus
lan bebener.

Akeh wong sing duwe gagasan sing
salah babagan urip lan karakter
Kristus. Wong-wong padha ngira

yèn Panjenengané ora panas lan panas, yèn Panjenengané iku keras, keras, lan ora seneng. Ing pirang-pirang kasus, kabeh pengalaman religius diwarnai dening pandangan sing surem.

Asring kandha yen Gusti Yesus nangis, nanging dheweke ora tau mesem. Juru Slamet kita pancen wong kang nandhang kasusahan, lan nyumurupi kasusahan, amarga Panjenengane mbikak atine kanggo kabeh kasusahaning manungsa. Nanging senjata uripe nyepelekake awake dhewe lan dibayang-bayangi karo rasa lara lan keprihatinan,

nanging semangate ora remuk.
Praupane ora nuduhake rasa sedhih
lan repining, nanging tansah
tentrem ayem. Atine dadi
sumberring urip, lan menyang endi
wae Dheweke nggawa katentreman
lan katentreman, kabungahan lan
kabungahan.

Juruwilujeng kita serius banget lan
kanthi temen-temen, nanging ora
tau surem utawa murung. Uripé
wong sing niru Panjenengané bakal
kebak tujuan sing tenanan; bakal
duwe rasa tanggung jawab pribadi
sing jero. Levity bakal repressed;
ora bakal ana kabungahan sing

rame, ora ana guyonan sing ora sopan; nanging agama Gusti Yesus menehi tentrem kaya kali. Ora mateni cahyaning kabungahan; ora ngempet keceriaan utawa mendhung sing cerah lan mesem. Kristus teka ora kanggo ngawula nanging kanggo ngawula; lan nalika katresnané mrentah ing ati, kita bakal niru tuladhané.

Yen kita tetep paling ndhuwur ing pikiran kita tumindak ala lan ora adil kita bakal nemokake iku mokal kanggo tresna wong-wong mau kaya Kristus wis tresna marang kita; nanging yen pikiran kita tetep

ing katresnan lan welas asih Kristus kanggo kita, roh sing padha bakal mili menyang wong liya. Awaké dhéwé kudu nresnani lan ngajèni siji lan sijiné, senajan ana kaluputan lan kekurangan sing ora bisa didelok. Sipat andhap asor lan ora percaya marang dhiri kudu dipupuk, lan sabar marang kaluputane wong liya. Iki bakal matèni metu kabeh narrowing selfishness lan nggawe kita gedhe-ati lan loman.

Juru Mazmur kandha, "Kumandela marang Yéhuwah lan tumindaka kabecikan; satemah sira bakal

manggon ana ing tanah kono, lan satemene sira bakal padha dipangan." Jabur 37:3. "Percaya marang Gusti." Saben dina duwe beban, keprihatinan lan kebingungan; lan nalika kita ketemu carane siap kita ngomong bab kangelan lan pacoban. Akeh kasusahan sing dipinjam, mula akeh rasa wedi sing ditindakake, rasa kuwatir sing kaya ngono diungkapake, mula ana sing bisa ngira yen kita ora duwe welas asih, Juruwilujeng sing asih, siap ngrungokake kabeh panjaluk kita lan dadi pitulungan ing saben wektu. .

Sawetara tansah wedi, lan nyilih masalah. Saben dina padha diubengi tandha-tandha katresnaning Allah; saben dina padha ngrasakake kanugrahaning kanugrahane; nanging padha nglirwakake berkah sing saiki. Pikirane terus-terusan mikir babagan perkara sing ora cocog, sing diwedeni bakal teka; utawa sawetara kangelan bisa tenan anak kang, sanadyan cilik, wuta mripate kanggo akeh iku sing njaluk rasa syukur. Kangelan padha nemu, tinimbang nyopir marang Gusti Allah, mung sumber pitulungan,

misahake wong-wong mau saka
Panjenengane amarga padha
nggugah kerusuhan lan repining.

Punapa prayoginipun kita sami
boten pitados? Apa sebabé awaké
dhéwé kudu kufur lan ora percaya?
Gusti Yesus punika kanca kita;
kabeh swarga kasengsem ing
kesejahteraan kita. Kita kudu ora
ngidini kebingungan lan kuwatir
ing urip saben dina kanggo
ngganggu pikiran lan mendhung.
Yen kita nindakake, kita bakal
tansah duwe soko kanggo vex lan
ngganggu. Kita kudu ora nyenengi
solicitude sing mung ngganggu lan

nyandhang kita, nanging ora mbantu kita nanggung pacoban.

Sampeyan bisa uga bingung ing bisnis; prospek sampeyan bisa dadi peteng lan peteng, lan sampeyan bisa kaancam bakal rugi; nanging aja dadi pundung; pasrahna marang Gusti Allah, lan tetep ayem lan bungah. Ndedonga kanggo kawicaksanan kanggo ngatur urusan sampeyan kanthi wicaksana, lan kanthi mangkono nyegah kapitunan lan bilai. Nindakake kabeh sing bisa kanggo ngasilake asil sing apik. Gusti Yesus wis janji bantuan, nanging ora adoh

saka usaha kita. Nalika, ngandelake
Helper kita, sampeyan wis
nindakake kabeh sing bisa, nampa
asil kanthi bungah.

Dudu karsane Gusti yen umate
kudu ditimbang kanthi ati-ati.
Nanging Gusti kita ora ngapusi
kita. Panjenengané ora ngandika
marang kita: “Aja wedi; ora ana
bebaya ing dalanmu.”
Panjenengané pirsá ana pacoban lan
bebaya, lan Panjenengané
nganggep kita kanthi gamblang.
Panjenengané ora ngusulaké
supaya umaté metu saka donya
dosa lan piala, nanging

Panjenengané nuntun wong-wong mau menyang papan perlindungan sing ora bakal ilang. Pandongané kanggo murid-muridé yaiku, "Aku ora ndedonga supaya Panjenengané nuntun wong-wong mau saka ing donya, nanging supaya Panjenengané njaga saka ing piala." "Ing donya," Panjenengané ngandika, "kowé bakal nandhang sangsara; Aku wis ngalahake jagad iki." Yokanan 17:15; 16:33.

Ing Khotbah ing Gunung, Kristus mulang murid-muridé piwulang-piwulang sing penting bab pentingé percaya marang Gusti

Allah. Pawulangan iki dirancang kanggo nyengkuyung para putrane Gusti Allah ing kabeh umur, lan wis teka ing jaman kita kanthi instruksi lan panglipur. Juruwilujeng nuding para pandherekipun dhateng manuk-manuk ing awang-awang nalika padha ngidungake kidung-kidung pangalembana, ora kakehan pikiran, amarga "padha ora nyebar lan ora panen." Nanging Sang Rama kang agung nyukupi kabutuhane. Juruwilujeng takon, "Apa kowé ora luwih apik tinimbang wong-wong mau?" Matius 6:26. Panyedhiya Agung kanggo manungsa lan kewan

mbukak tangane lan nyukupi kabeh makhluk. Manuk-manuk ing awang-awang iku ora ana ing sangisore pangeling-eling. Dèkné ora ngetokké panganan marang wong-wong kuwi, nanging Dèkné sing nyukupi kebutuhane. Padha kudu nglumpukake gandum sing wis disebarake kanggo dheweke. Dheweke kudu nyiapake bahan kanggo sarang cilik. Padha kudu Feed anak. Wong-wong kuwi lunga nyanyi kanggo nyambut gawé, merga "Ramamu sing ana ing swarga maringi panganan". Lan "Apa kowé ora luwih apik tinimbang wong-wong mau?" Apa

kowé, minangka wong sing pinter lan nyembah kasukman, apa ora luwih aji tinimbang manuk ing awang-awang? Apa Pangripta urip kita, sing njaga urip kita, sing nggawe kita miturut gambar ilahi, bakal nyukupi kabutuhan kita yen kita percaya marang Panjenengane?

Sang Kristus nuding para sakabate marang kembang-kembang ing pategalan, thukul kanthi subur lan sumorot ing kaendahan prasaja sing diparingake dening Sang Rama ing swarga, minangka ekspresi katresnane marang manungsa. Pangandikane: “Coba delengen

kembang bakung ing ara-ara,
kapriye tuwuhe.” Kaendahan lan
kesederhanaan kembang alam iki
ngluwihi kamulyan Salomo. Busana
sing paling apik sing diasilake
dening katrampilan seni ora bisa
dibandhingake karo sih-rahmat
alam lan kaendahan sing
sumringah saka kembang ciptaan
Gusti Allah. Yésus kandha, “Nèk
Gusti Allah anggoné nganggo suket
ing ara-ara sing kaya ngono, sing
saiki isih ana, lan sesuk dibuwang
ing pawon, apa kowé ora
luwih-luwih, hé, wong cilik sing
pengandel?” Matius 6: 28, 30. Yen
Gusti Allah, Seniman gaib, menehi

kembang-kembang sing prasaja
sing ilang ing sedina, warna-warna
sing alus lan maneka warna, kepiye
carane luwih peduli marang
wong-wong sing digawe miturut
gambare? Piwulang saka Kristus iki
minangka teguran kanggo pikiran
sing kuwatir, bingung lan
mangu-mangu, saka ati sing ora
percaya.

Yéhuwah péngin kabèh putra lan
putriné seneng, ayem, lan manut.
Yésus kandha, "Katentremman-Ku
sing Dakparingaké marang kowé:
Aku mènèhi kowé ora kaya sing
diparingaké déning donya. Atimu

aja kuwatir lan aja wedi." "Iki wis Dakdhawuhake marang kowe, supaya kabungahanKu tetep ana ing kowe, lan kabungahanmu dadia sampurna." Yokanan 14:27; 15:11.

Kabagjan sing digoleki saka motif egois, ing njaba dalan tugas, ora seimbang, pas, lan transitif; iku liwati, lan nyawa kapenuhan kasepen lan kasusahan; nanging ana kabungahan lan marem ing layanan Gusti Allah; wong Kristen ora ditinggal mlaku ing dalan sing ora mesthi; dheweke ora ditinggalake kanthi getun lan kuciwane. Yen kita ora duwe

kanikmatan ing urip iki, kita bisa uga isih seneng nyawang urip ing sateruse.

Nanging malah ing kene wong Kristen bisa uga duwe kabungahan sesambungan karo Kristus; padha bisa duwe cahya saka katresnan, panglipur langgeng ing ngarsane. Saben langkah ing urip bisa nyedhak kita marang Gusti Yesus, bisa menehi pengalaman sing luwih jero babagan katresnane, lan bisa nggawa kita selangkah luwih cedhak menyang omah sing tentrem. Mula, aja nganti ngilangake kapercayan kita,

nanging kudu yakin, luwih kuwat tinimbang sadurunge. "Saiki Yéhuwah wis nulungi kita," lan Panjenengané bakal nulungi kita nganti pungkasan. 1 Samuel 7:12 .

Ayo padha ndeleng pilar-pilar monumental, pangeling-eling babagan apa sing wis ditindakake dening Gusti kanggo nglipur lan nylametake kita saka tangane sing ngrusak. Sumangga kita tansah emut dhateng sedaya sih-rahmat ingkang sampun dipun paringaken dening Gusti, -- luh ingkang sampun dipun usap, lara ingkang dipun paringaken, raos kuatir, dipun sirnakaken, dipun paringi

kabegjan, kaberkahan ingkang dipun paringaken, - satemah nguwatake. awake dhewe kanggo kabeh sing sadurunge kita liwat sisa ziarah kita.

Kita ora bisa ngarep-arep kebingungan anyar ing konflik sing bakal teka, nanging kita bisa ndeleng apa sing wis kepungkur lan uga sing bakal teka, lan ujar, "Gusti wis nulungi kita nganti saiki." "Kaya dina-dinamu, semono uga kekuwatanmu." Pangandharing Toret 33:25 . Pacoban ora bakal ngluwihi kekuwatan sing bakal diwenehake marang kita. Banjur

ayo padha nindakake pakaryan ing ngendi wae, kanthi percaya manawa apa wae sing bakal teka, kekuwatan sing cocog karo pacoban bakal diwenehake.

Lan ing wayah bengi lawang-lawange swarga bakal dibukak kanggo nampa anak-anake Gusti Allah, lan saka lambene Sang Prabu Kamulyan bakal teka ing kupinge kaya musik sing paling sugih, "Ayo, para rahayu saka RamaKu, padha tanpa warisan Kraton sing wis disiapake. kanggo kowe wiwit jagad awujud." Matius 25:34.

Banjur wong-wong sing ditebus bakal ditampa ing omah sing wis disiapake dening Gusti Yesus. Ing kono kanca-kancane ora bakal dadi wong kang ala ing bumi, wong goroh, nyembah brahala, wong najis lan kafir; nanging bakal nggandhengake karo wong-wong sing wis ngalahake Iblis lan liwat sih-rahmat ilahi wis mbentuk karakter sampurna. Saben tendensi dosa, saben cacat, sing nandhang sangsara ing kene, wis disingkirake dening rahe Kristus, lan kaluhuran lan padhanging kamulyane, ngluwihi padhanging srengenge,

diwenehake marang wong-wong mau. Lan kaendahan moral, kasampurnan watake, sumorot liwat wong-wong mau, kanthi regane ngluwihi kamulyan sing metu iki. Padha tanpa kaluputan ing ngarepe dhampar putih gedhe, nuduhake kamulyan lan hak istimewa saka malaekat.

Merga saka warisan mulya sing bisa dadi miliké, "apa sing kudu diwènèhké wong kanggo ngijoli nyawané?" Matius 16:26 . Dheweke bisa uga mlarat, nanging dheweke duwe kasugihan lan kamulyan sing ora bakal bisa diwenehake dening

jagad iki. Jiwa sing wis ditebus lan diresiki saka dosa, kanthi kabeh kekuwatan sing mulya sing dikhususake kanggo ngladeni Gusti Allah, regane ngluwihi; lan ana kabungahan ing swarga ana ing ngarsane Gusti Allah lan para malaekat suci amarga siji nyawa sing ditebus, yaiku kabungahan sing digambarake ing lagu-lagu kemenangan suci.